

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/08 • 26 Şubat 2000 • 5 DM

*Kanın, pisliğin ve
vahşetin sorumluları
devrimcileri
yargılayamaz!*

**Devrimciler değil
faşist katiller
hesap verecek!**

Kızıl Bayrak'tan...

Bu engellemenin yarattığı bir sorun da, bu sayımızın son derece sıkışık bir hale gelmesidir. Hem sayfa sayısını artırmak zorunluluğu, hem de buna

rağmen pek çok yazıyı kullanamamakla karşı karşıya kaldık. Geçen hafta (dolayısıyla Ulucanlar davası öncesi) hazırlanmış kimi yazılar güncelliğini yitirdi, bu hafta hazırlanmış kimi yazılara ise hiç yer veremedik. Katkıda bulunan yoldaşların ve okurlarımızın anlayışla karşılayacağını umuyoruz.

** Uluslararası durum üzerine değerlendirmeler ve Kürt sorununda son gelişmeler üzerine, hazırlamakta olduğumuz iki yeni kitabımızın çok yakında siz okurlarımızın elinde olacağını umuyor, yayınlarımız hakkında görüş ve eleştirilerinizi bekliyoruz.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Sistem içi çözüm hayalleri ve gerçekler

Kurtuluş devrimde, çözüm sosyalizmde!..

“Avrupa demokrasi”sine doğru atılan ilk adımda onbinlerce depremzedeyi enkazlara gömdüler. İkincisinde işçi ve emekçilere “emekli mezarları” kazdılar. Üçüncüsünde, Ulucanlar zindanını on devrimciye mezar ettiler. Şimdi, yine Ulucanlar’ı kurbanlarını yargıladıkları bir davaya konu etmeye çalışıyorlar. Dördüncüsünde, Kürt halkının son 20 yıllık mücadeleye edindiği tüm kazanımları mezara gömmek vardır. Sermayenin “Avrupa yolundaki demokratik cumhuriyeti” tüm bunları, faşist 12 Eylül yasalarını dahi çiğneyerek gerçekleştirmektedir.

Geçtiğimiz hafta yaşananlar, hem sistem hem de emek cephesinden bazı gerçeklerin altını bir kez daha çizmiş oldu. Sistem cephesinden daha da belirginleşen iki gerçekten biri, AB üzerinden propaganda edilen sözde demokrasi açılımlarının sahtekarca yalanlardan ibaret olduğudur. Bunu ortaya çıkaran aynı gelişmeler, sistemin ikinci önemli gerçeğine de işaret etmektedir: Demokrasi kalpazanı İMF-TÜSİAD hükümeti (ve bir bütün olarak sistem), sahte de olsa verdiği sözler ile icraatı için başvurmak zorunda olduğu baskı ve terör arasında sıkışmış durumdadır, çaresiz ve çözümsüzdür. Baskı ve teröründeki hesapsızlık, biraz da bunun ürünüdür.

Bu aynı gelişmelerin işçi sınıfı ve Kürt ulusal hareketi (ve bir bütün olarak devrim cephesi) açısından ortaya çıkardığı gerçeklere gelince. En küçüğünden en büyüğüne, sorunların sistem içinde ne bir çözümü söz konusudur, ne de sistemin buna yönelik bir niyeti. Zira sermaye sınıfı, kitlelere sunduğu dipsiz idealizme rağmen, son derece “materyalist”tir. Sahibi olduğu sömürü sisteminin krizi bizzat ürettiğinin, dolayısıyla sistemi ortadan kaldırmadan krizlerden kurtulmanın imkansız olduğunun bilincindedir. Bu nedenle krizi aşmaya değil, olabildiğince yönetmeye çalışmaktadır. Son gelişmeler, özellikle Kürt halk kitleleri nezdinde, sistem içi çözümler konusunda beslenen hayalleri epeyce yıpratmış olmalıdır.

Şimdi gelişmelerin kendisine gelebiliriz. İlki, Ulucanlar davası idi. Hem devrim cephesi ve hem de sistem, davaya tüm güçleri ile hazırlanmaktaydılar. Sadece çıplak gerçekleri değil, kendi hukukunu bile hiçe sayan iddianame tam bir skandaldı. Ulucanlar’da gerçekleştirilen açık ve hunhar katliam yok sayılmakla yetinilmemiş, traji-komik bir senaryoyla, devrimcilerin birbirini öldürdüğü bile iddia edilebilmişti. Devletin bu pervasızlığı, Hizbullah operasyonlarıyla da ortaya dökülen vahşeti ve bunun üstü kapalı savunusu anlamına gelen “rutin dışı” tartışmaları ile birlikte ele alındığında, ürkütücü bir tablo ortaya çıkıyordu. Ancak, gerek Cezaevleri Protokolü ve F tipi saldırısına karşı gelişen tepkiler, gerekse de Ulucanlar davasına katılım tarzı, sistemin bu “ürkütücü” görüntüsünü bozan ve kitle hareketinin yakın geleceği bakımından son derece olumlu olan bir gelişmeydi. İşçi-emekçi kitleler, sadece düzenin sahtekarlığı ve çözümsüzlüğünü değil, devrimin imkan ve güçlerini de görmüş oldular.

İkinci önemli gelişme Kürt hareketi cephesinde yaşandı. Önce HADEP’li üç belediye başkanı son

derece “usulsüz” bir tarzda gözaltına alındılar. Bu olayın üzerinden bir hafta geçmeden ve tepkilerin yükseldiği bir sırada, bu kez açlık grevi yaptıkları için “yardım ve yataklık”tan yargılanan HADEP yöneticilerinin davası yıldırım hızıyla sonuçlandırılarak cezaları kesildi. Hem gözaltı ve tutuklama, hem de ceza davalarının apar-topar sonuçlandırılmasının, burjuva hukukuyla hiçbir alakası yoktur. Karar tamamıyla siyasidir ve “yukarı”da alınıp aşağıda uygulamaya konulmuştur. “Demokratik cumhuriyet”in “bağımsız” yargısı, sadece hukuktan bağımsız olduğunu, siyasi iradeye ise (burjuva hukuku ayaklar altına alsa dahi) sonuna kadar bağımlı kalacağını bir kez daha kanıtlamıştır.

Düzen cephesindeki yorumlara da yansıdığı gibi, bu siyasi karar, Türk devletinin Kürt sorununa karşı tutumunda hiçbir değişikliğin söz konusu olmadığını göstermektedir. Ez ve çöz politikası sürüyor. Yalnız önderliğin teslim alındığı bugünkü koşullarda farklı biçim ve yöntemlerle. Dün, sözde “terörün beli kınıldığında” halkın demokratik hakları konusunda adımlar atılacaktı. Şimdi ise, teröre karşı kesin zaferin ilan edildiği koşullarda, sıra Kürt halkının demokratik kazanımlarının ortadan kaldırılmasına gelmiştir. Burjuva yasaları çerçevesinde de kalsa, Kürt adına ne varsa tasfiye edilmek, seçilmiş temsilciler şahsında oy kullanma hakkı, parti yöneticileri şahsında seçilme hakkı elinden alınmak isteniyor. Önderliği teslim almakla yetinmeyecekleri, bütün bir ulusu teslim almak, kimliğinden soyundurmaya istedikleri görüldüğü.

“Kimliğinden soyundurmak”; özellikle Ulucanlar’da ölümsüzleşen Habip Gül’ün F tipi saldırısına karşı kaleme aldığı yazılarda sık sık kullandığı bu tabir, son iki gelişmenin de gösterdiği gibi, her türlü muhalefete karşı sistemin tek stratejisi haline gelmiştir.

Kapitalizmin yeni dünya düzeni, bir yandan yerel etnik çatışmaları kışkırtırken, diğer yandan ekonomiden hukuka ve devletlere kadar, ulusal olan ne varsa tasfiye etmeye, ulusları kimliklerinden soyundurmaya çalışıyor. Sendikalar başta olmak üzere, tüm sınıfsal örgütlenmeleri tasfiye ederken, sivil toplum örgütleri propagandasıyla sınıflar arasındaki sınırları gözlerden saklamaya, sınıfı kimliğinden soyundurmaya çalışıyor. Türk devletinin bu konularda global kapitalizmle tam bir uyum içinde olduğu biliniyor. Ancak önünde kimi pürüzlerin bulunduğu da ortadadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi : <https://rante.org>
PKK’nin teslimiyetiyle “Kürt ulusal mücadelesi”

pürüzünün esas itibarıyla ortadan kaldırıldığının düşünüldüğü koşullarda, işçi sınıfı ve emekçileri emperyalist-kapitalist sömürü ve tahakküme karşı ayağa kaldıracak tek güç olarak, Türkiye komünist ve devrimci hareketi kalıyor. İşte Ulucanlar katliamı ve davasıyla, F tipi saldırısıyla, Cezaevleri Protokolü vb. ile sermaye devletinin ortaya koyduğu niyet, devrimci hareketi kimliğinden soyundurarak, bu son pürüzü de ortadan kaldırmaktır.

Ancak, “düşünceler ve niyetler”in kendi başlarına özel bir anlam ve işlev taşımadığı, doğanın ve toplumun kendi iç gelişim yasalarıyla geliştiği oranda çöpe atılmaya baştan mahkum olduğu görüldüğü. HADEP’li belediye başkanlarının gözaltılarına karşı gelişen protestolar, sistemin, önderliğinin teslimiyeti üzerinden Kürt halkını da kolayından teslim alabileceği düşüncesini bozuyor. Tıpkı Ulucanlar direnişinin, katliamlar yoluyla devrimci tutsakları teslim alabileceği hayalini bozduğu gibi.

Sistem sahiplerinin iyi “niyetsizlik”leri de, kötü “niyet”leri de, bugüne dek toplumsal gelişim ve dönüşümleri engelleyememiştir, bundan sonra da engelleyemeyecektir. Ancak, insanlık tarihi göstermiştir ki, gelişme ve ilerleme, hep ezilenlerin ezenlere karşı amansız bir mücadelesi ile mümkün olabilmıştır. Bugün de temel zorunluluk aynı olmakla birlikte, sınıflı toplumların son aşaması olan kapitalizm ve onun egemen sınıfı sermaye, sadece gelişmeye engel olmakla kalmamakta, toplumu da kendisiyle birlikte çürüme, çöküş ve yok oluşa doğru sürüklemektedir. Bu nedenle mücadele çok daha aciliyet taşımaktadır. Sistem için gelişme ve ilerleme imkanları tamamıyla tıkanmış bulunmaktadır. Son bir yılın ve son bir haftanın gelişmeleri bu gerçeğin somut kanıtlarını sunmaktadır.

Bir; Kürt ulusunun, bırakın kendi kaderini tayin hakkını, en küçük bir demokratik hakkı dahi, amansız bir mücadele yürütmeksizin kazanması mümkün değildir. Sistemin bu konuda verdiği tüm “sözler” sadece sahtekarlığının belgeleri, İmralı’daki Öcalan’ın ve PKK’nin “tezleri” ise utanç verici teslimiyetin şalıdır. İki; Türk sermaye devletinin AB süreci, AGİT vb. üzerinden yürüttüğü “Avrupa demokrasisine uyum” propagandası, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarını, ABD emperyalizminden sonra Avrupa emperyalizminin de dizginsiz sömürsüne teslim etmenin kılıfıdır. Emperyalist tekeller de, uşağı Türk devleti de gayet iyi biliyorlar ki, bunu gerçekleştirmenin yolu “demokrasi”den değil, dizginsiz bir devlet teröründen geçmektedir. Nitekim uygulanan da budur.

“Avrupa demokrasi”sine doğru atılan ilk adımda onbinlerce depremzedeyi enkazlara gömdüler. İkincisinde işçi ve emekçilere “emekli mezarları” kazdılar. Üçüncüsünde, Ulucanlar zindanını on devrimciye mezar ettiler. Şimdi, yine Ulucanlar’ı kurbanlarını yargıladıkları bir davaya konu etmeye çalışıyorlar. Dördüncüsünde, Kürt halkının son 20 yıllık mücadeleye edindiği tüm kazanımları mezara gömmek vardır. Sermayenin “Avrupa yolundaki demokratik cumhuriyeti” tüm bunları, faşist 12 Eylül yasalarını dahi çiğneyerek gerçekleştirmektedir. Cumhurbaşkanı ağzıyla da teyit edilen bu “rutin dışı” uygulamalar, hiç kuşku duyulmasın, Avrupa ve ABD “demokrasi”lerinin bilgi ve onayı çerçevesinde gelişmektedir.

Dolayısıyla, hem işçi sınıfı ve hem de ezilen ulus açısından çözüm tek ve açıktır: Kurtuluş devrimde, çözüm sosyalizmde.

Ulucanlar davası katliamcılarının yargılandığı bir arenaya dönüştürülmelidir...

Devletin hesaplarını boşa çıkaralım!

26 Eylül'de on devrimci-komünist tutsağın vahşi bir kıyımdan geçirilerek katledilmesinden sonra, katliamcılarının aklanarak katliamdan sağ kurtulabilen tutsaklara açılan davanın ilk duruşması 22 Şubat'ta yapıldı. Katliamın üzerini örtmeyi amaçlayan davanın ilk duruşması baştan planlandığı açıkça belli olan bir oyun biçiminde sürdü. Duruşmanın hemen başında savcı dosyanın DGM kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini ileri sürerek, mahkemenin görevsizlik kararı vermesini talep etti. Kendi yasalarını dahi hiçe sayan bu talep, avukatların itirazlarını dikkate dahi almayan mahkeme heyeti tarafından anında kabul gördü ve dosya görevsizlik kararı verilerek DGM'ye gönderildi.

Faşist devlet 22 Şubat'ta mahkemesiyle, dışarıdaki ve adliye içerisinde estirdiği terör havasıyla, bu davaya nasıl baktığını, neyi hedeflediğini ve hesaplarını ortaya koymuş oldu. Katliam sonrası açılan dava ile devlet, Ankara'nın göbeğinde gerçekleştirdiği vahşi katliamın sorumluluğundan sıyrılmaya çalışmaktaydı. Katliamın hemen sonrasında katliamı gerekçelendirmek için kullandığı birbirinden iğrenç ve yalana dayalı propagandanın gerçek niteliğinin açığa çıkması ve katliamın boyutlarının gizlenemez duruma gelmesi üzerine, faşist devlet bu davayı açmakla, hem devrimci tutsakları ve duyarlı kamuoyunu savunmacı bir konuma sürüklemeyi, hem de çıplak katliam gerçeğini belirsizleştirmeyi hedefliyordu. Böylelikle Ulucanlar hasıraltı edilecek, duyarlılıklar köreltilecekti.

Ancak Ulucanlar katliamının gizlenemez niteliği ile dava dosyasının açmazları, devletin saklamaya çalıştığı

gerçeği yeniden yeniden su yüzüne çıkararak, duyarlılıkların gelişmesinin yolunu açtı. Devrimci güçler ve tutsak ailelerinin katliamın yarattığı duyarlı ortam üzerinden ortaya koydukları pratik çaba, Ulucanlar davasının devletin yargılanacağı bir zemine çevrilebilmesinin olanaklarını güçlendirdi. İşçi ve emekçiler arasında, sendikalar, demokratik dernek ve örgütler üzerinde sınırlı olarak somut görünümüler kazanmış olsa da, devrimci çevrelerin ortaya koyduğu asgari çaba, Ulucanlar davasıyla devletin oynamaya çalıştığı oyunu bozacak dinamiklerin varlığını gösterdi.

22 Şubat günü devlet, Ulucanlar'da yakılan ateşi söndürebilmek için mahkemede kurduğu tezgahı, dışarıda estirdiği terörle tamamlıyordu. Ankara dışından gelen otobüsler Ankara girişinde durduruldu. Otobüslerdeki jandarma ve polis tarafından saldırıya uğradılar. Ankara'da davaya katılmak için adliye önünde toplanan kitle ise tam bir ablukaya alındı ve adliyeye girişleri engellendi. Adliye çevresine ve içerisine tam bir yığınak yapan devlet güçleri tüm hazırlıklarını, davayı bir oldu bittiyle bitirerek, bu davayla kendisini somut olarak ifade eden kitle duyarlılığının ileriye taşınmasını ve süreklilik kazanmasını engellemek üzerine yapmıştı. Bu doğrultuda davaya katılımı engellemek için her türlü engelleme girişimi devreye sokuldu. Ancak tüm bu çabalara karşın adliye önünde toparlanan 500-600 civarındaki kitle, devletin tüm oyunlarına ve engellemelerine karşı en iyi cevap oldu.

Devlet daha önceki faşist katliamlar sonrası açılan

görevsizlik verilerek DGM'ye gönderilmesi de, uzak illere göndererek soğutmanın bir biçimidir. Çünkü DGM'nin de kendisine gelen dosyaya görevsizlik verme olasılığı yüksektir. Böylece, iki mahkemede görevsizlik kararı verilecek dosya Uyuşmazlık Mahkemesi'ne götürülerek, soğutma süreci başlatılacaktır.

Gazi, Sivas vb. davaların geldikleri durumun en temel nedeni, devletin sistemli çabalarından öte, bizzat devrimci güçlerin ve bu katliamlar sonunda kamuoyuna taraf olarak çıkan güçlerin bu faşist katliamlara karşı konulacak tavrı dava duruşmalarına katılma indirgemeleri ve duyarlılıkları bu davaların kendisine endekslemelerinden kaynaklıdır.

Faşist devlet, Gazi, Sivas vb. katliamlar sonrasında izlediği ve büyük oranda da başarılı sonuçlar elde ettiği çizgiyi Ulucanlar'da da devam ettirmenin planlarını yapmakta ve buna uygun davranmaktadır. Devletin bu hesaplarını boşa düşürebilmek, herşeyden önce, faşist katliamlara karşı oluşan duyarlılığı açılan göstermelik davalara endekslemesinin önüne geçebilmekle mümkündür. Bunun için, katliamları kendi içerisinde ele almak, sorunu katliamcılarının yargılanıp yargılanmasına indirgemek yerine, devletin bu katliamlarla yöneldiği hedeflerin, katliamlarla ileriye dönük planlarını toplumsal-siyasal bütünlüğüyle ele almak ve bu gerçekliğe uygun bir hareket tarzı izlemek gereklidir.

Ulucanlar katliamı sonrası ortaya konulan bakış açısı ve gösterilen pratik çaba bu açıdan olumluluklar taşımaktadır. Devrimci güçler Ulucanlar katliamı değerlendirmelerini düzenin tarihsel ve güncel sıkışmışlıkları ve hesapları üzerinden yapmışlardır. Yine katliam hücre tipi saldırısıyla ilişkilendirilerek ortaya bir duyarlılık konulmuştur. Bu çerçevede değerlendirmeler Gazi, Sivas vb. katliamlar için de yapılmış olmakla beraber, Gazi ve Sivas sonrasında olmadığı biçimiyle, Ulucanlar arkasından bu değerlendirmelere uygun pratikle anlamlı çabalar sergilenmiştir. Katliam hücre tipi saldırısıyla bağlantılandırılarak ele alınmakta ve Ulucanlar katliamı hücre tipi saldırısı üzerinden de gündemde tüm sıcaklığıyla tutulmaktadır. Katliam sonrası oluşan toplumsal duyarlılık hücre tipi saldırısı çerçevesinde ortaya konulan anlamlı pratik çabalar ile birleştirilmektedir. Henüz oldukça yetersiz olsa da, sergilenen tutum katliam sonrasında ortaya çıkan duyarlılığın korunması ve geliştirilmesi açısından bir sürekliliği taşımaktadır.

Ulucanlar davası vesilesiyle devlet bir kez daha Gazi ve Sivas katliamları sonrası ortaya koyduğu plan çerçevesinde hareket ettiğini göstermiştir. Bu oyunu bozmak ve devletten hesap sormak, herşeyden önce, hücre tipi saldırısı üzerinden ortaya konulan olumlu pratiği süreklileştirip geliştirmekten, Ulucanlar katliamının işçi ve emekçilere dönük saldırılarla bağını kurarak buna uygun pratik bir yönelişle hareket etmekten geçmektedir. Ancak böylesi bir tarzla hareket edildiğinde Ulucanlar katliamı unutturulamaz. Unutturulmadığı gibi, işçi ve emekçi kitlelere maledilerek, devletten hesap sormanın somut güçleri açığa çıkarılmış olur.

Dahası, Ulucanlar davası gerçekten katledilenlerin değil, katledilenlerin yargılandığı bir arenaya dönüştürülür.

Katleden devlet, yargılanan devrimci tutsaklar!

26 Eylül 1999 tarihinde Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde katliam gerçekleştiren devlet, katliamdan sonra katledilen devrimcileri ve onların şahsında bizleri yargılamaya çalışmaktadır.

Bugüne kadar birçok katliam gerçekleştiren devlet daha önceki uygulamalarını tekrar ediyor. Buca-Ümraniye-Diyarbakır ve son olarak Ulucanlar katliamından sonra yine gerçek sorumluların yargılanmasının önü kesilip saldırıya maruz kalanlar yargılanmaktadır.

Bugün Ulucanlar katliamı davasını izlemek üzere İstanbul, İzmir, Mersin, Adana, Kayseri'den gelen insanlar Ankara girişinde durdurularak davaya katılmaları engellenmiştir. Ankara içinde de insanlar keyfi biçimde gözaltına alınmışlardır. Katledenler kendi sorumluluklarının bilinciyle, davaya katılanlara saldırarak temize çıkmaya çalışıyor. Adliye binası önünde toplanan yüzlerce insanın önü kesilmiş ve davaya katılmaları engellenmiştir.

Cezaevlerinde son dönemlerde uygulanacağı vurgulanan F tipi cezaevi projesini yaşama geçirmeye çalışan devlet, bu doğrultuda tüm muhalif sesleri bastırarak saldırılarını çoğaltıyor. Cezaevlerine dönük saldırılar aslen tüm topluma dönük saldırılardır. Cezaevlerinde hücre tipi olarak yaşama geçirilmeye çalışılan tüm işçi, emekçileri ve ezilenleri hücrelere sokma çabasıdır. Toplumun en dinamik unsurları olan devrimci tutsakları teslim alarak tüm topluma terör estiriyor.

Bizler Ulucanlar Davası Aile Komisyonu olarak, devletin her türden saldırılarına karşı sonuna kadar devrimci tutsaklarla beraber direneceğiz. Tüm muhalif kesimleri, insan hakları savunucularını, devrimcileri birleşik mücadeleye çağırıyoruz. Gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılsın. Bu ve buna benzer uygulamalara karşı tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Katleden devlet, yargılanan onurumuzdur, onuruna sahip çık!

Devrimci tutsaklar teslim alnamaz!

Ulucanlar Davası Aile Komisyonu

göstermelik davalarda yaptığı gibi, bu davayı da sürüncemede bırakmak ve varolan ilgi ve duyarlılığı soğutmak için, gerçekte duruşma öncesinde belirlediği kararlar katliama karşı gösterilen tepkiyi kırmayı hedefliyordu. Ulucanlar davası da Gazi'nin, Sivas'ın akıbetine uğratılmak isteniyordu. Bilindiği gibi, Gazi ve Sivas davaları toplumsal duyarlılığın güçlü olduğu illerden uzaklaştırılmış, duruşmalar sürüncemeye bırakılarak ilgi ve katılım süreci içerisinde kırılmıştır. Gazi ve Sivas davalarının son duruşmaları artık toplumsal gündemin dışında gerçekleşir hale düşürülmüş ve giderek unutulmaya başlanmıştır. Ulucanlar davasının

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Faşist saldırganlığa boyun eğmedik

İnsanlık onurumuzu ve devrimci değerlerimizi çiğnettirmedik

22 Şubat'ta Ankara'da gerçekleşecek olan Ulucanlar katliamı davasına gitmek için sendikada toplandık. Davaya giderken amacımız, yargılayanları yargılamak ve katliamı gerçekleştiren devletten hesap sormaktı. Bizler, içeride devrimci tutsakların, dışarıda ise işçi ve emekçilerin yaşamlarını hücreleştirmek isteyen faşist devletin bu saldırılarını geri püskürtmenin başka yolunun olmadığını bilinciyle hareket eden kamu emekçileri olarak, kendi cephemizden bu davaya sahip çıkmak gerektiği düşüncesiyle Ankara'ya gidiyorduk. Ve kendine insanım diyen herkesin bu davaya sahip çıkmasını bekliyorduk.

Ankara girişine kadar marşlarımızı söyledik, sloganlarımızı attık, halaylarımızı çektik. Girişte iki otobüs çevik kuvvet, sivil otolar ve iki otobüs jandarmadan oluşan güvenlik güçleri hazır vaziyette bizleri bekliyorlardı. Burada 11 otobüs alıkonuldu ve tek tek herkesin kimlik bilgileri alındı. Bu arada biz marşlarımızı söylemeye ve sloganlarımızı atmaya devam ediyorduk. Bu engellemenin de bir gözaltı olduğunu söyleyerek, devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Bu davranışımız bazı katılımcılar tarafından eleştirildi. *“Ortamı gerginleştirmenin bir anlamı olmadığı”* gibi, oldukça geri, uzlaşmacı ve pasifist bir tutum sergilendi. Bu tutum eleştirilmekle birlikte, ortak hareket/ortak tavır adına ortama hakim oldu. Bu duruma bir de onların “biz çokuz, bizim dediğimiz olur” tavrı eklenince, düşmanın önünde olumsuz bir hava estirmemek için tartışmaya girmedik. Bütün bunlara rağmen, kendi tavrımızı net bir biçimde alarak devrimci değerlere sahip çıktık.

Bir süre sonra jandarma komutanı bizim otobüse girerek, askerlik yoklaması nedeniyle aranan biri olduğunu ve onu alacaklarını söyledi. Biz de bu otobüste öyle biri olmadığını söyledik. Israrla bizim otobüste olduğunu ve o kişiyi alacaklarını belirttiler. Tartışma bu şekilde uzayınca tekrar kimliklerimize bakacaklarını söylediler. Kimliklerimize bakıldığını, bir daha kimlik kontrolü yaptırmayacağımızı söyledik. Tavrımız otobüste bulunan kimseyi vermeme ve kimliklerimizi tekrar göstermeme konusunda netti. Bu durum karşısında komutanın, “o zaman saldırınız” tehdidini, “buyrun saldırın”la karşıladık. Çevik kuvvete otobüse girin emri verilince, otobüsün kapılarını kapattık ve arka kapıyı tuttuk. Bunun üzerine komutan, bizim bulunduğumuz otobüsü diğer otobüslerden yalıtma amacıyla diğer tarafa çekmesi için emir verdi. Şöföre hareket etmemesini söylememize rağmen, şöföürün korkması sonucu bizi diğer tarafa götürdüler. Bu sırada öteki otobüslere seslenerek ve cep telefonlarıyla iletişim kurarak bizi götürmeye çalıştıklarını bildirdik. Biz götürülürken, diğer otobüslerdeki Kızıl Bayrak okurları bizim otobüse doğru gelmek üzere hareket etmişler, fakat jandarmanın saldırısıyla engellenmişlerdi.

Biz diğer otobüslerden yalıtıldıktan sonra komutan tekrar geldi ve kimliklere bakacaklarını, aranan kişinin sadece askerlik yoklaması olduğunu, bundan bir şey çıkmayacağını, bu tavrımızın gereksiz olduğunu söyledi. Biz cevabımızı verdiğimizizi söyledik, kimliklerimize baktırmayacaktık. Aramızdan bazılarının avukat olmadan bir şey yapmayacağımızı söylemesi üzerine komutan, avukatların otobüsünden gözaltına aldığı birini yanımıza getirdi. Aslında bizim genel tavrımız her

durumda kimliklerimize baktırmamak ve kimseyi teslim etmemektir. Fakat kendiliğinden çıkan bir iki çatlak sesi dikkate alan komutan bizlerle uzlaşmaya çalışıyordu. Biz, gözaltına alınan bir avukatın kimseyi savunamayacağını, avukatlık haklarının geçersiz olduğunu söyleyerek kimliklerimizi göstermeyeceğimizi bildirdik. Bunun üzerine komutan bize 2 dakika süre verdiğini, tavrımız değişmezse saldıracaklarını söyledi.

Bu 2 dakikalık süre 2-2.5 saati buldu. Bu arada otobüslerin sahibi devreye girerek, hem onlarla hem de bizlerle konuşarak ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Bu arada aranan kişilerin 2'ye çıktığını öğrendik. Bir süre sonra ise toplamda 8'e, bizim otobüste ise 4'e kadar yükseldi. En sonunda otobüs sahibi komutana, bu insanlar size nasıl güvensinler, size verdikleri insanların geriye cesetlerini alıyorlar dediklerini, bunun üzerine içlerinden birinin kimseye bir şey olmayacağına dair “şeref” sözü verdiğini, fakat '82 doğumluların bile askerlik nedeniyle arananlar arasında olduğunu, bu durumun kendisi için de anlaşılır bir durum olmadığını söyledi.

Bu arada içimizden biri davaya giren avukatlarla cep telefonu görüştü ve durumu anlattı. Avukatlar İstanbul'a dönerken yanımıza geleceklerini söylediler. Bundan sonra avukatlar beklemeye başladı. Durumun bu şekil alması, orada bulunanların çoğunluğu aynı tavrı alma noktasında (kimlik göstermeme, kimseyi teslim etmeme) netken, birkaç kişinin cevap vermesi sonucu komutanın bu kişilere göre tavır belirlemesinden kaynaklanıyordu. Bu durumu ortadan kaldırmak için, belirleyeceğimiz iki kişi dışında kimsenin kendi başına diyaloga girmemesi kararı aldık. Nitekim komutan bu durumu bize karşı kullandı ve birkaç kişi yüzünden kan akacak, bunlara uymayın diyebildi. Aramızda ikilik yaratarak direncimizi kırmayı amaçlıyorlardı. Biz buna izin vermeyerek bu tavrın ortak olduğunu, hepimizin aynı şekilde düşündüğünü, sadece onların bunu dile getirdiğini söyledik.

Saat 2-2.5 arasında komutan kudurmuş bir şekilde tekrar otobüse girdi; ya kimliklerinizi gösterin ya da hepinizi zorla aşağı indiririm, avukatlarınızın falan geleceği yok, saatlerdir bekliyorum, devleti acz içinde bırakıyorsunuz, buna izin veremem, kan dökülmesini siz istediniz, gibi sözler söyleyerek artık beklemeyeceğini söyledi. Biz başından beri aldığımız tavrı sürdürdük ve cevabımızı tekrarlayarak, o zaman saldırın dedik. Aynı anda arka kapıyı tutarak birbirimize kenetlendik. Bizler coplarla, tekme-tokat indirilmeyi bekliyorduk ve hepimiz buna hazırдық, çatışacaktık. Zaten birçoğumuz bunu göze alarak gelmiştik. Fakat komutan üç-beş jandarmaya girin emri verdikten sonra vurmaya demeye başladı. Bundan da anlaşılacağı gibi, Ulucanlar gibi birçok katliamdan sorumlu olan faşist sermaye devleti bizlere

saldırarak kamuoyu yaratmak ve kitlelerin gözünde iyice teşhir olmak istemiyordu. Yoksa bizler Ulucanlar'da yaptıklarını gördük. Bize de aynı terörü uygulayabilecekleri konusunda en ufak bir tereddütümüz yoktu.

Kenetlenmiş bir halde bulunan bizleri teker teker kopararak zorla aşağı indirmeye başladılar. Bizler de bu arada sloganlarımızı atıyorduk: “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!”, “Yılgınlık yok, direniş var!”, “Kahrolsun faşist diktatörlük!”

Aşağı indirildiğimizde daha önce indirilenlerin yere çömetildiğini gördük. Bu durum karşısında bizler çömelmeyeceğimizi söyledik. Son ana kadar kararlı ve net bir tavır sergilemiştik ve bu durum karşısında onlar hep geri adım atmak zorunda kalmıştı. Şimdi ise dediklerini yaptırtarak bizleri ezmek, yenilmiş bir ruh haline sokmak, küçük düşürmek istedikleri belliydi. Buna izin vermedik. Askerlerden biri arkadan tekme vurarak bizi yere düşürdü tekrar ayağa kalktık. Bu tavır önce indirilerek yere çömetilmiş olanları da etkiledi. İçlerinden birinin, arkadaşımıza diz çöktürtemezsiniz diyerek ayağa kalkması üzerine, diğerleri de onu izledi. İyice çıldıran komutan alaysı bir tavrıyla *“ne kadar küçük şeylerle uğraşıyorsunuz, bırakın oturmasını”* dedikten sonra tekrar dönüp *“oturun”* diye bağırarak kadar kendini kaybetmişti. “Küçük şeyler” diye alay ettiklerinin devrimci değerler ve insanlık onuru olduğunu, bizler de onlar da çok iyi biliyordu. Ve, değerlerimize sahip çıktık...

Zorla üst araması ve kimlik kontrolü yaptıktan sonra arabaya binerken de, bindikten sonra da sloganlarımızı haykırıyorduk. Bütün bu yaşananların toplamında, pratikte bir kez daha kanıtlamış olduk ki; ya direnerek kazanacak, ya da kabullenerek gerileyecektik.

Kızıl Bayrak okuru bir kamu emekçisi/İstanbul

Engellemeler bizleri yıldırarmayacak!

22 Şubat salı günü Ankara'da görülecek olan **Ulucanlar davasına** tüm illerden olduğu gibi Bursa'dan da katılım oldu. İHD'nin tuttuğu otobüsle biz komünistler de davamıza geliyorduk. Ancak sermayenin kolluk güçleri tarafından Polatlı çıkışında çevrilerek, sözde GBT araması bahanesiyle sabah 7.30'dan öğleden sonra 14.30'a kadar tutuldu. Bu arada otobüste bulunan bir öğrenci arkadaşımız da üzerinde öğrenci belgesi olmasına rağmen asker kaçağı olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Bu alınma sırasında polisler aramızda kısa bir arbede yaşandı. Niyet belliydi. Bizi ve diğer gelenleri davaya sokmayarak katılımın azalmasını sağlamak. Bu sürede İzmir'den gelen İHD ve Ege TAYAD'ın otobüslerini de bizim bekletildiğimiz bölgeye getirdiler.

Sabah topluca davaya katılma imkanımızın olmaması nedeniyle İHD'li iki avukatımız öğleden sonra geri döndü. Gözaltına alınan arkadaşımızı avukatlar askerlik şubesinden aldı ve ilimize geri döndük.

Bütün bunlar sermayenin kolluk güçlerinin kitleleri ataletle, yılgınlık ve umutsuzluk ruh haline sürüklemeye yönelik kirli oyunlarıdır. Bu sefer davamıza katılamadık. Ama bir dahaki sefer mutlaka katılacağız. ON'ların davası bizim davamızdır.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Bursa'dan Kızıl Bayrak okurları

“Devrimci tutsaklar değil. katiller yargılansın!”

Ulucanlar katliamında yargı süreci başladı

26 Eylül... Ulucanlar... Bir katliam... 10 yiğit devrimci ölümsüzleşti...

22 Şubat... Ulucanlar Davası... Katliamdan şans eseri kurtulan devrimci tutsaklar, 5 idam 12 bin yılı aşkın hapis cezası istemiyle yargılanıyorlar...

Cezaevlerinde teslim alma ve yok etme politikaları doğrultusunda gerçekleşen Ulucanlar katliamı sonrasında da devlet, gerçekleştirdiği vahşeti aratmayacak bir senaryo hazırlayarak tüm topluma ve devrimci tutsaklara şu mesajı iletliyordu: “Direniş geçtiğinizde ya katledileceksiniz ya da yargılanıp yüzlerce yıl ceza alacaksınız.” Bugüne kadar devletin cezaevlerinde gerçekleştirdiği katliamlardaki tutumundan farklı davranmasının (göstermelik de olsa görevlilerin açığa alınmaması, vb.) en önemli nedeni ise, yakın süreçte hayata geçirmeyi planladığı hücre tipi cezaevi konusundaki kararlı tutumudur. Ancak bunu yaparken de en iğrenç yöntemi kullanmış ve kendi suçunu gizlemek adına devrimci tutsakların birbirlerini öldürdüklerini iddia edebilecek kadar aşağılaşmıştır.

Asıl katilleri ortaya çıkarmak, haykırabilmek ve devrimci tutsaklara sahip çıkmak açısından ilk mahkemenin önemi büyüktü. Öncelikle aileler olmak üzere devrimci güçler bu bakış açısıyla davaya hazırlandılar. Başta İstanbul ve Ankara’da tüm duyarlı kamuoyuna, sendikalara, kitle örgütlerine, siyasi partilere ve aydınlara davaya katılım çağrısında bulundular.

22 Şubat sabahı 9.20’de Genel-İş Sendikası önünde buluşan aileler Abdi İpekçi Parkı’na doğru yürümeye başladılar. Parkta toplanan 200 civarında kitle, önde şehitlerimizin resimlerini taşıyan ailelerimiz ve “Devrimci tutsaklar değil, katiller yargılansın!” sloganının yazılı olduğu tutsak aileleri imzalı pankartla, Adliye’ye doğru sloganlarla

yürüyüşe geçti. Adliye’nin önüne 50 metre kala polis barikadıyla karşılaştı. Sloganlar ve marşlar eşliğinde coşkulu bir havada bekleyen insanların sayısı 500’ü bulmuştu. Ulucanlar Davası Aile Komisyonu’nun “Katleden devlet, yargılanan devrimci tutsaklar!” pankartının dışında SES, İHD, HÖP pankartları açıldı. Kitlenin davaya katılmak noktasındaki kararlılığı karşısında polislerin “soyadı tutanlar girebilir” şeklindeki açıklamasına yanıt ise “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganı oldu.

İki saat boyunca süren bekleyiş sırasında “Katil devlet hesap verecek!”, “Katillerden hesabı soracağız!”, “Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!”, “Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Tutsaklar değil, katiller yargılansın!”, “Barikati aşalım, hesap soralım!”, “Analara değil, katillere barikat!” sloganları haykırılıyor, marşlar söyleniyordu. Mahkemeye giriş doğrultusunda komitenin, İHD ve SES yöneticilerinin tüm girişimlerinin sonuçsuz kalması sonucu kitle barikata yüklendi. “Yılgınlık yok, direniş var!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarını atarak sınıksı kenetlenmişti. Bir polisin öndeki tutsak yakınlarından birinin boğazını sıkması ortamı daha da gerginleştirdi. Polis şeflerinin ve İHD yöneticilerinin mahkemenin bittiğini ve avukatların açıklama yapacaklarını açıklamalarıyla ortam sakinleşmiş oldu.

Saat 12.00 sıralarında davadan çıkan avukatlar duruşma hakkında kitleyi bilgilendirdiler, davanın Ağır Ceza Mahkemesi’nden DGM’ye sevk edilmesine niye karşı çıktıklarını açıkladılar. Bu açıklamanın ardından kitle sloganlar eşliğinde Kızılay yönüne

doğru yürüyüşe geçti ve Abdi İpekçi Parkı’nda yapılan bir açıklamayla dağıldı. Büyük bir coşkun hakim olduğu eylemi sürükleyenler öncelikle tutsak yakınları oldular. Devrimci güçler ve öğrenciler de belli bir katılım sağlamışlardı. Duruşmanın birkaç gün öncesinde davayı sahiplendikleri doğrultusunda açıklama yapan EMEP, SİP ve ÖDP eyleme temsili düzeyde katılırken, sendikaların katılımı parmakla sayılacak kadar azdı. Yalnızca az sayıda SES, Haber-Sen ve Eğitim-Sen üyesi katılmıştı.

Eylemin görkemli geçmesini engellemek amacıyla şehir dışından gelen onlarca otobüs Ankara girişinde tutulurken, sabah saatlerinden itibaren garda ve Ankara içinde gözaltılar yaşandı. Devletin tüm bu saldırılarına ve engelleme girişimlerine karşı Ulucanlar Davası Aile Komisyonu saat 15.00’de Yüksel Caddesi’nde, katledilenlerin yargılanmasına karşı çıkan ve yüzlerce insana gösterilen saldırgan tutumu kınayan bir basın açıklaması yaptı. Tüm duyarlı insanları bundan sonraki duruşmalara katılım hesap sormaya çağırdı.

Polisin takındığı saldırgan tutum, devletin bu davaya verdiği önemi ve hücreler konusundaki ısrarını göstermektedir. Devrimciler cephesinden ise davayı sahiplenme konusundaki faaliyetleri ve sonuçları anlamlıdır. Bundan sonra yapılması gereken, bu çalışmayı daha da yoğunlaştırmak, işçi ve emekçilere bu saldırının doğrudan onlara yönelik olduğunu anlatmak, üniversitelerde, liselerde, DKÖ’lerde hücre karşıtı birlikler oluşturmaktır. Komünistler bulundukları her yerde bu tür birlikleri zorlamakla yükümlüdürler.

Katil devlet hesap verecek!

Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Kızıl Bayrak/Ankara

SES Aksaray Şube Yönetim Kurulu tarafından yapılan basın açıklamaları:

Basına ve kamuoyuna!

26 Eylül 1999 tarihinde Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’nde, 10 tutuklu ve hükümlünün katledilmesinden sonra, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı’nın açtığı davanın ilk duruşmasına katılmak isteyenler gözaltına alındı. Duruşmayı izlemek üzere Ankara Adliyesi önüne insan hakları savunucuları, demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve siyasi parti yöneticileri duruşmaya alınmayarak, yargılamanın aleniliği ilkesi çiğnendi.

Tutuklu yakınları dahil bu davayı izleme kararına engel olmadı. Bu uygulama ile başta adil yargılama hakkı olmak üzere evrensel hukuk ilkeleri, temel hak ve özgürlükler ayaklar altına alındı.

Bu baskı ve engellemeler bizde; gerçeklerin gizlendiği ve demokratik kamuoyu üzerinde baskı kurularak, gerçeklerin açığa çıkarılmasının önlenmesine çalışıldığı izlenimi yaratmaktadır.

SES Aksaray Şubesi olarak; engellemeleri, gözaltıları kınıyor ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmalarını talep ediyor; asıl sorumluların yargılanmasını istiyoruz. Sağlık emekçileri olarak bu davanın takipçisi olacağımızı ilan ediyor, tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Basına ve kamuoyuna!

Siyasi iktidarın muhalif örgütlenmelere ve seslere yönelik baskılarından HADEP’li belediye başkanları da nasibini aldı. Son olarak halk tarafından seçilen HADEP’li belediye başkanları kamuoyuna potansiyel suçlu imiş gibi gösterilerek, havaalanlarından, yollardan apar topar göz altına alındılar. Bu uygulamanın; halkın iradesini yok saymaya ve Hizbullah operasyonları sonucunda, Susurluk çetesine benzer devletle ilişkili bir örgütlenmenin açığa çıkması nedeniyle; gündemi değiştirmek ve kamuoyunu yanıltmak ihtiyacından kaynaklandığını düşünmekteyiz.

Emekten yana muhalif örgütlenmelere ve HADEP’li belediye başkanlarına yönelik pervasız saldırıları kınıyor, gözaltındaki belediye başkanlarının bir an önce yargı önüne çıkarılmalarını ve serbest bırakılmalarını talep ediyoruz.

SES Aksaray Şube Yönetim Kurulu
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
23 Şubat 2000

Siyasi iktidarın ve güvenlik güçlerinin baskıcı ve yasakçı tutumunu şiddetle kınıyoruz

İstanbul Emek Platformu’nun aldığı karar gereğince “Ulucanlar Cinayeti” ile ilgili davayı izlemek için Ankara’ya giden sendika (sendikamız dahil) yöneticileri ve üyeleri ile demokratik kitle örgütleri üyeleri, güvenlik güçleri tarafından kente sokulmamıştır. Ankara dışında tecrit edilmişlerdir. Güvenlik güçleri ve onlara emir veren siyasi iktidar mensupları, suçluluk telaşı ile hareket ederek yasaları çiğniyorlar.

Güvenlik güçlerinin insanların seyahat etme ve davayı izleme hakkını elinden almaya hakkı yoktur. Ülkemizde yasalarımıza göre yargılama açıktır, alenidir. Ancak siyasi iktidar ve güvenlik güçleri baskıcı ve yasakçı uygulamalarla davaları gizliliğe itmektedir.

Siyasi iktidarı ve güvenlik güçlerini bu yasadışı davranışlardan dolayı şiddetle kınıyor ve yasalara saygılı olmaya çağırıyoruz. Ankara dışında tecrit edilen sendika ve demokratik kitle örgütü mensuplarının da serbest bırakılmasını istiyoruz.

T. Deri-İş Sendikası
Genel Yönetim Kurulu

Saldırıya kararlılıkla karşı durduk...

Ulucanlar'da 10 yiğit devrimciyi katleden devlet, Ulucanlar davasına katılmak isteyen kitleye de vahşice saldırdı. Ülkenin değişik illerinden davanın görüleceği Ankara'ya gitmek isteyen insanlar, Ankara girişinde otobüsleri durdurularak gözaltına alındılar. Faşist rejim saldırı ve gözaltına alma uygulamalarını Ankara tren garı ile otogarında da sürdürdü.

Davaya kitlesel katılımı engellemeye dönük saldırılara karşı devlet ilerici kamuoyunun davaya sahiplenmesine engel olamadı. Ankara Adliyesi önünde devlet karşıtı sloganlarla barikata yüklenen kitlenin devrimci eylemi, gözaltıların ve saldırıların yaşandığı yerlerde de sürdürüldü.

İstanbul'da da davaya gidecek insanların toplanma merkezleri devlet güçlerince yoğun abluka altına alındı, davaya katılmak için gelen insanlar engellendi. Yer yer gözaltılar yaşandı.

Tutsak aileleri girişimi üzerinden üç otobüs, İstanbul Emek Platformu'nun tuttuğu ve ağırlıklı olarak Tuzla-Deri işçilerinin yer aldığı bir otobüs Ankara'ya hareket etti. Yol boyunca marşlar söylendi, canlılık mola yerlerinde de sürdü.

Otobüslerimiz Ankara'ya yaklaşırken, avukatların bulunduğu bir otobüsün alıkonulduğunu öğreniyoruz. Önceden kararlaştırdığımız şekilde, herhangi bir engelleme durumunda rutin arama dışında hiçbir aramaya izin vermeme, özellikle de insanların alınması girişimi olursa toplu bir direnişle buna karşı koyma kararlılığında olduğumuzu tekrarlıyoruz.

Arama noktasında bizi yüzlerce askeri komando, iki otobüs çevik kuvvet ve bir o kadar sivil polis sürüsü karşıyor. Otobüslerin etrafını kuşatarak otobüsleri park alanına doğru çekiyorlar. İstanbul'dan gelen 7 otobüsle birlikte toplam 11 otobüsdeki kitlenin aşağıya inmesine izin verilmiyor ve kimlik kontrolü yapılıyor. GBT bilgileri gelinceye kadar bizi alıkoyacaklarını söylüyorlar. Bu fiili gözaltı karşısında başlangıçta bir tepki ortaya konulmuyor. Önceden böyle bir tutum karşısında alınacak tavır ortaklaştırıldığı halde buna uygun davranılmıyor.

Biz, bu durumun bir gözaltı olduğunu, sonuçları ne olursa olsun fiili bir tepki ortaya konulması gerektiğini vurguluyoruz. Bir saat geçmesine rağmen herhangi bir tepki ortaya konulmadığı için, bulunduğumuz otobüste marş söylemeye başlıyoruz ve "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" vb. sloganları haykırıyoruz. Ardından otobüsten aşağıya iniyoruz. Sloganlarımızı ve marşlarımızı sürdürüyoruz. Halaya duruyoruz. Bu durum karşısında kudurganlaşan devlet güçleri etrafımızı çeviriyorlar. Komutanları komandolarına saldırı emri veriyor. Coplar ve kalkanlarıyla bizleri otobüse bindirmeye zorluyorlar. Kafamıza, bedenlerimize inen darbelere rağmen slogan atmaya devam ediyoruz. Komutan hepimizi gözaltına almakla tehdit ediyor. Tehditlerine cevap sloganlarımız oluyor. Bu durum karşısında geri çekiliyorlar. Biz ise tekrar halaya duruyoruz.

Bir süre sonra GBT sonuçları geliyor. Araçlarda asker kaçaklarının olduğunu, bunları alacaklarını bildiriyorlar. Buna karşı da direniyoruz. Asker kaçağını almak için bir otobüsü bulunduğumuz alandan 100 metre ileriye çekiyorlar. Biz tekrar slogan atıyoruz. Bir süre sonra bizden ayırdıkları otobüse saldırıyorlar. Bunun karşısında "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" sloganlarını atıyoruz. Otobüslere yöneliyoruz. Başından beri saldırılara karşı sessizliğini koruyan birkaç otobüsteki kitlenin de aşağıya inmesini sağlıyoruz. Sloganlarla birlikte kolkola girerek kenetleniyoruz. Bu durum karşısında etrafımızı çeviriyorlar. Direnmemizin boşuna olduğunu, asker kaçaklarının verildiği durumda gitmemize izin vereceklerini söylüyorlar. Buna karşı da direniyoruz. Bir süre sonra avukatlar geliyor, gözaltına alınanlar askerlik şubesine gönderiliyor. Bizim de gitmemize izin veriliyor.

Başından beri direnmemize rağmen aranan insanların alınmasını engelleyemiyoruz. Devrimci eylem gücü ve kararlılığının bir-iki otobüste bulunan kitle dışında ortaya konulamaması, önceden ortaklaştırılan kararlara uygun davranma iradesinin yeterince sergilenememesi bunda etkili oluyor.

**Ulucanlar'ı unutturmayacağız!
Devrim davası yenilmezdir!**

Devlet Ulucanlar katliamının faili olduğunu bir kez daha gösterdi

Ulucanlar katliamı, temel işlevlerinden biri katletmek olan devletin son icraatlarından biri. Katliamcı devlet katliam yapmakla yetinmedi, katliamın mağduru durumundaki devrimci tutsakları arkadaşlarını öldürmekle de suçladı. Bu gerekçeyle açılan dava devletin gerçek yüzünü ve niyetini bir kez daha ortaya serdi. Yaşananların planlı bir katliam olduğu gün gibi ortadayken, katliamcılara göstermelik bir dava bile açılmadı. Devlet kendisinin öldürdüğünü kabul ettiği 5 tutsağın katledilmesini, öldürenler "görevlerini yaptı" şeklinde yapılan açıklamayla savundu da.

Davaya katılmak ve devletin katliamcı yüzünü teşhir etmek için çeşitli illerden toplanan otobüslerle toplu bir şekilde Ankara'ya hareket edildi.

Ben davaya katılmak için giden avukatların bulunduğu otobüsteydim. Ankara-Polatlı'daki gişelerde Ankara'ya giren her araba gibi durdurulduk. Gişelerden hemen sonraki genişçe alana, robocop, kalkanlı-coplu-silahlı asker-polis ve bir sürü sivil yığılmışlardı. Bir jandarma Ankara'ya niye geldiğimizi sordu. Ulucanlar katliamı davasına katılmak için giden avukatların otobüste bulunduğu söylendiğinde asker inanamıyordu: "Ulucanlar davasına katılmak için gidiyorsunuz... Üstelik avukatsınız..." Komutanları ise vekalet göstermeden şehre giremeyeceğimizi söyledi. Ankara'ya girmek için vekalet göstermemiz isteniyordu!

Daha sonra kimliklerimiz istendi. Kimlik vermedik, otobüsün içerisine girip tek tek kimlik bilgilerimizi kaydettik. Bunun gerekçesi olarak GBT'lere bakmak gösterildi. Bir avukat arandığı gerekçesiyle alıkondu. Sonradan öğrendik; biz gönderildikten sonra ailelerin ve destekçilerin bulunduğu otobüslerden avukat istendiğinde, "işte avukatınız" diye arandığı gerekçesiyle gözaltına aldıkları bu avukatı getirmişler!

Saat 7'den beri bekliyorduk. Bir saat sonra ailelerin ve destekçilerin bulunduğu 11 otobüs daha geldi. Onlar da durduruldu. Bulunduğumuz otobüs, gelenlerin avukatlarla iletişim kurmasını engellemek için olsa gerek, biraz daha öteye çektirildi. Bu arada otobüsün şoförü "komutan" tarafından çağrıldı. Nedenini biraz sonra şoför geldiğinde anlayacaktık: "Bunları otogardan başka bir yere götürürsen..."

Saat 9 civarında bulunduğumuz otobüsün gitmesine izin verildi. Ankara'nın girişine geldiğimizde saat 7 idi, fakat avukatlar saat 10'daki davaya ancak ucu ucuna yetişebildiler.

Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi davanın DGM'nin görev alanına girdiği gerekçesiyle görevsizlik kararı verdi. Oysa davanın DGM kapsamına girdiğini söylemek burjuva hukuka bile ters. Çünkü "işlenen suçun" (direnişçiler birbirlerini vurmuş!) "terör suçu" olduğunun tek açıklaması, "suçu işleyenlerin" "terör suçundan" dolayı cezaevinde bulunmalarıdır. Sermaye "adaleti" emekçilerin temsilcileri olan devrimcilere 1 idamı ve 12 bin yılı aşkın hapis cezalarını az görmüştür. Davanın DGM kapsamına sokulması durumunda istenen idam sayısı 5'e çıkacak, 12 bin yılı aşkın hapis cezaları daha da artacaktır.

Dönüşte ailelerin ve destekçilerin bulunduğu otobüslerden bazılarının hala tutulduğunu gördük. Katliamcılar sabahtan beri tuttukları 11 otobüsten bazılarını saldırmış, istediklerini gözaltına almış, kalanları göndermiş, bazılarını ise hala tutuyorlardı. Kalan otobüslerden de gözaltına almak istedikleri vardı. Fakat avukatlar gelmeden, askerlik problemi veya arandığı için de olsa, kendilerine kimsenin verilmeyeceği söylenmişti. Yine durduk. Avukatların gözetiminde askerlik problemi olan ve gıyabi tutuklama olduğu gerekçesiyle arananlar gözaltına alındıktan sonra, bekletilen arabalarla birlikte İstanbul'a doğru yola çıktık.

Ulucanlar katliamından yaralı olarak kurtulan devrimci tutsaklardan çağrı...

Çağrımızdır...

Bu çağrımız; Tüm devrimcilere, demokratlara, yurtseverleredir.

Bu çağrımız; Gerçek adaletten, haktan, hukuktan yana olan, insan hak ve özgürlüklerini savunan, zulme karşıyım diyen, ruhunda ve beyinde insan olmanın erdemlerini yaşatan herkesedir.

Bu çağrımız; Emekçi halkımızadır!..

26 Eylül 1999 günü devlet Ankara Ulucanlar Hapishanesinde, biz devrimci tutsaklara yönelik bir katliam gerçekleştirdi. On arkadaşımız kurşunlarla ve vahşice işkencelere tabi tutularak alçakça katledildi. Bu saldırıda katledilmekten tamamen şans eseri kurtulan biz devrimci tutsaklar, sizlerin televizyon ekranlarından izlediğiniz, gazetelerden okuduğunuz saldırının mağdurları ve tanıklarıyız. Katiller; “arama yapmaya gittik, aratmadılar” vb. yalanlarını söyleyerek sizleri aldatmaya çalışmışlardır. Bunlar yalandı. Gerçekte arama vb. için değil, bizleri katletmek için gelmişlerdi. Hazırlıklarını önceden yapmışlardı, planlı ve organize bir saldırı gerçekleştirdiler.

26 Eylül 1999 günü sabaha karşı saat 04:00 sularında, hapisanenin dört bir yanına yerleştirilmiş olan kelle avcıları, silahları, bombaları ve her türlü donanımlarıyla Ulucanlar Hapishanesi’ni savaş alanına çevirdiler. Katledilen, kurşun yağmuru altında kalan ve işkence gören bizlerdik. Tüm halkımız tanışımızdır. Dört duvar arasındaydık. Kendi yasalarına göre bizlerin can güvenliğinden sorumluydular. Oysa onlar can güvenliğimizi sağlamak için değil, canımızı almak için geldiler ve katlettiler. Bir gece vakti jandarması,

özel timi, polisi, itfaiyecisi, gardiyanı, hapishane idarecileriyle geldiler. Taradılar, bombaladılar... Otomatik silahların, özel timin kullandığı özel pompalı tüfeklerin namluları üzerimize saatlerce kurşun yağdırdı.

Yetmedi: Üzerimize gaz bombaları, sis bombaları, göz yaşartıcı ve bayıltıcı bombalar savurdular.

Yetmedi: İtfaiye hortumlarıyla tazyikli su ve köpük sıkıldılar. Bir koğuşun havalandırmasını bir insan boyu köpük ile doldurarak, bizleri boğmaya çalıştılar.

Yetmedi: Saatlerce kurşun ve bomba yağmurlarına tutup çoğumuzu baygın hale getirdikten sonra işkenceye başladılar. Postallarıyla bedenlerimizi çiğneyip yerlerde sürükleyerek hapishanenin hamamına götürdüler. Hamamda ve odunlukta Mengele artığı doktorların gözetiminde tam sekiz saat vahşice işkence yaptılar.

Yetmedi: Koma ve yarı-koma halinde iken hastaneye götürdüler, ama işkenceye hastanede de devam ettiler. Amaçları bizleri tedavi etmek değil, acı çektirmek, zulüm yapmak, kendi deyimleriyle hapishanede “yarım kalan işlerini bitirmek”, yani katletmekti.

Yetmedi: Çoğumuz ağır yaralı olmasına rağmen hapishaneye getirip hücrelere atıldılar. Tam 26 gün o halimizle, hiçbir tedavi yapmadan hücrelerde tuttular.

Yetmedi: Bir çoğumuzu başka hapishanelere sürgün ettiler. Sürgünler işkenceye dönüştürüldü. Üst üste balık istifi şeklinde, çınl-çıplak saatlerce işkence yaptılar.

Yetmedi: Götürüldüğümüz hapishanelerde de işkence, baskı ve keyfi uygulamalar devam etti. Bırakalım hastahaneye gidip tedavi olmayı, en acil ihtiyaçlarımız bile karşılanmadı. İstisnasız verilen sözlerin hiçbirisi tutulmadı.

Ulucanlar katliamı yaşanıp bitmemiştir, bitmeyecektir. Bizler de sizler de tanığıyız. Katliamı, devletin vahşi saldırısını yaşayarak gördük. Unutturamazlar, kanıksatamazlar, meşrulaştıramazlar. Bu davayı bu amaç için açtılar. Ama başaramayacaklar. Halklarımız yalanlarla aldatılmaya çalışıldı. Katliamı haklı ve meşru gösterebilmek için olmadık yalanlara ve demagojilere başvurdular. Ancak zulmün halkınız tarafından hiçbir zaman hiçbir şekilde meşru ve haklı görülemeyeceğini hesap edemediler, YANILDILAR...

Ulucanlar’da devrimci tutsakları katleden devlet, işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza açlığı ve sefaleti dayatan, emeğin mücadelesinin en bilinçli temsilcisi olan devrimci tutsakları F-Tipi hücrelere tıkmak isteyen devlettir... Bilgileri, belgeleri, fotoğrafları, video çekimlerini sakladılar. Otopsilere gizli kapaklı yaptırıldılar. Avukatları bile otopsilere almadılar. Basın-yayın organlarında kendilerini aklamak için iğrenç yalanlarıyla haberler yaptırıldılar, ama GİZLEYEMEDİLER...

Alçakça bir yalana sarıldılar: Arkadaşlarımızın bizler ve katledilenler tarafından öldürüldüğünü söylediler. Tüm halkın da böylesi bir yalana inanmasını istediler. Halkımızı enayi, aptal yerine koyup aldatmaya çalıştılar, ama ALDATAMADILAR...

Bizlerin katliam saldırısını gerçekleştirenlerle ilgili Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı’na yaptığımız suç duyurusuna görevsizlik kararı vererek, katilleri, cellatları, işkencecileri aklamayı seçtiler, YETMEDİ...

Ve bununla da sınırlı kalmayarak katledilen yoldaşlarımız ve bizler hakkında “kamu adına” dava açtılar. Yalanlarına onlarcasını daha ekleyerek iddianameler hazırladılar. İddianameye göre katliam yapan devletin, katliamın sorumlularının ve katliamı bizzat gerçekleştirenlerin hiçbir suçu yoktu. Onları, “görevlerini yapmış” diyerek desteklediler. Katliamdan tesadüf eseri sağ kurtulan biz devrimci tutsaklara tam 12 bin 175 yıl hapis istemiyle dava açtılar. İşte bu düzenin adaleti budur.

Bu davanın ilk duruşması 22 Şubat 2000 tarihinde Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülecek... Devlet bu davayla, katliamcı, faşist yüzünü gizlemek istemektedir. Devlet bu davayla, tüm halkımıza gözdağı vermek istemektedir. Hem katlederim, hem de sizi yargılar, suçlarını demektir. Devlet bu davayla, katliamları, baskı ve zulmü meşrulaştırmak, üstünü örtmek istemektedir. Devlet bu davayla, devrimci tutsakları yargılayarak tüm halkı sindirmek istemektedir. Bu davanın ne hukukla, ne adaletle, ne de insanlıkla bir alakası vardır. Hukuk da, adalet de, insanlık onuru da ayaklar altına alınmakta, çiğnenmektedir.

Hukukçular, insan hakları savunucuları, zulme ve baskıya karşı olanlar; kendisine demokratım diyenler; faşizmin baskı ve zulmünün ülkemizin dört bir yanında daha da artmasını istemeyenler; katliamların, vahşetin meşrulaşmasını istemeyenler; gerçek adaletle, haklı ve doğru olana inanıyorum diyenler; haktan ve haklıdan yana olanlar... ÇAĞRIMIZ SIZEDİR;

Devletin Ulucanlar Katliamının üzerinin örtmesine izin vermemek için; 22 Şubat 2000 tarihinde Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülecek olan duruşmaya katılmanızı bekliyoruz, istiyoruz.

Hücre tipi saldırısına geçit vermeyelim!

Sermaye devleti Ulucanlar katliamı gerçeğini inkara devam ediyor. Sermayenin has sözcüsü Ecevit Ulucanlar katliamının üstünü örtmeye çabasında. İnsan Hakları Komisyonu Üyesi Sebgetullah Seydaoglu, Ulucanlar Cezaevi’nde tutukluların operasyon yapıldıktan 1.5 saat sonra öldürüldüklerini açıklaması üzerine Ecevit şunları söylüyor: “Bana o doğrultuda bir haber ulaşmadı. Adalet Bakanlığı’yla görüşüldü ve böyle bir durumun olmadığı anlaşıyor.” Böylece Ulucanlar’da faşist devletin yaptığı işkence ve infazlar devrimci tutsakların üzerine kalmış oluyor.

Bilindiği gibi devlet katliamın ardından, devrimci tutsakların silah kullandığı, kurşunla ölenlerin birbirlerini vurduğu yalanını ortaya atmış ve yaralı olarak kurtulan devrimci tutsaklara dava açmıştı. Ecevit, Seydaoglu’nun açıklaması üzerine “böyle bir şey yok” diyerek kanlı elini temizleyebileceğini sanıyor.

Gerçeklerin çok farklı olduğunu, gerek Adli Tıp raporları, gerekse katliamdan yaralı olarak kurtulan tutsaklar kamuoyuna açıklamış bulunuyorlar. Ulucanlar’a devlet bilinçli bir şekilde saldırmış, operasyon esnasında kontra subaylar tarafından “30-40’ını gözden çıkarın!” emrinin verildiği bizzat tutsaklar tarafından duyulmuştur. Bu, yıllardır hücre tipini hayata geçirmeye çalışan faşist rejimin ilk saldırısı ve ilk katliamı değil. Fakat bu kez devlet katliamının üstünü örtmeye çalışmakla kalmıyor, bir de devrimcileri suçlu göstermeye çalışıyor.

Devrimci tutsaklar cezaevi hamamında saatlerce işkenceye maruz kalmışlardır. Katledilen devrimcilerin otopsi raporları bu gerçeği ortaya koymaktadır Gerçekler bu kadar yalınken, 10 devrimci tutsağın hunharca katledildiği gerçeği artık gizlenemezken, Ecevit vahşetin sorumluluğundan kurtulmaya çalışıyor.

Amaçlanan ne? Devletin cezaevlerinde hakimiyeti kaybettiği yalanıyla cezaevlerine yönelik katliamlar meşrulaştırılmaya çalışıyor. Hep dayanışma içerisinde olan devrimci tutsakların birbirlerine işkence yapacak, kurşun sıkacak kadar eli kanlı “terörist”ler olduğu yalanıyla, hem devlet temize çıkarılmak, hem de hücre tipi cezaevleri hayata geçirilmek isteniyor.

Faşist devlet son günlerde, ardı arkası kesilmeyen yalanlarına bir yenisi daha ekleyerek, Erzurum E Tipi Cezaevi’ni koğuş sisteminden oda (hücre) sistemine dönüştürme projesinde tutukluların da “isteyerek” çalışacağını duyurdu. Bununla şunu demek istiyor: Mayıs ayında birçok ilde yapımı biten hücre tipini hayata geçireceğim. Teröristler, sözde insan hakları savunucuları bunun çok kötü olduğunu söylüyorlar. Eğer bu sistem o kadar kötü olsaydı, hiç tutuklular yapımında çalışırlar mıydı?!

Faşist sermaye devleti hücre tipini öve öve bitiremezken, Erzurum Cumhuriyet Savcısı Hasan Erbil esas hedeflerinin ne olduğunu açık açık ortaya koyuyor. Yeni sistemin en önemli yanının, tutukluların birbirlerinden “tecrit edilecek” olmaları olduğuna vurguluyor. Oda sistemiyle tutukluların “tam denetim” altına alınacağını, bunun idareye birçok kolaylık sağlayacağını söylüyor.

Biz bunun ne demek olduğunu biliyoruz. Yıllardır bunun için “hücrelere girmeyeceğiz!” diye haykırıyoruz. Tecrit etmek; kişiliksizleştirmek, bırakın devrimci değerleri insani değerlerden soyutlamak, kendine yabancılaştırmak demektir. İnsan olan, insanlık onurunu korumaya çalışan hiç kimsenin buna izin vermemesi, sessiz kalmaması gerekir.

Cezaevleri Protokolü'ne karşı tepkiler yükseliyor

ÇHD'den sonra Barolar da karşı çıktı

Bir süre önce Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı ve Jandarma Genel Komutanlığı arasında imzalanan ve 17 Ocak tarihinden itibaren cezaevlerinde uygulanmaya başlayan protokolle devlet, uzun süredir planladığı ve Mayıs'ta hayata geçirmeyi öngördüğü hücre tipi cezaevlerinin zeminini döşemeye çalışmaktadır. Yıllardan beri cezaevlerinde devrimci tutsakların can bedeli kazandığı mevziler, bu protokolle ellerinden alınmak istenmektedir.

Protokole bakıldığında; devrimci tutsaklara, ailelerine ve avukatlarına yönelik kapsamlı bir saldırıyla, bugüne kadar can bedeli kazanılmış hakların tümünden ortadan kaldırılmak istendiği, bunu için de burjuva hukuk normlarının dahi çiğnendiğini görülmektedir. Örneğin 6. maddede şöyle denilmektedir:

"Eğitim ve öğretim çalışmaları ile sağlık hizmetlerini yürütmek üzere kurum dışından görevlendirilecek her branştan öğretmen, öğretim üyeleri, müftü, vaiz ve din adamları, serbest çalışan meslek sahibi, esnaf ve sanatkarlar, müzisyenler, konferansçılar, tabip, diş hekimi ve sağlık memurları ile hükümlü ve tutuklu avukatları, duyarlı geçitten geçirilecek, ayrıca bu geçit ile idare binası arasında cezaevi müdürünün görevlendireceği bir memur tarafından üzerleri, çanta ve eşyaları elle kontrol edilmek suretiyle ikinci bir fiziki aramaya tabi tutulacaktır. Bu aramaya Adalet Bakanlığı'na atamaya tabi görevlilerden birisi ile rütbeli bir jandarma personeli nezaret edecektir" deniliyor.

11. maddede ise şöyle: *"Tutuklu ve hükümlüler, avukat görüş mahalline alınmadan önce, cezaevinde görevli iki memur tarafından elle üzerleri aranacak, yargılama ve savunma ile ilgili olanlar hariç, bulunan her türlü madde, eşya koşullarına dönerken kendilerine verilmek üzere alınacak ve muhafaza edilecektir. Tutuklu ve hükümlüler avukatıyla görüştüktan sonra, koşullarına gitmeden önce farklı memurlar tarafından tekrar aranacak ve avukatı tarafından kendisine verilmiş evrak ve belge varsa; yargılama ve savunma ile ilgili olanları hariç, görevli memurlarla düzenlenecek bir tutanakla alınarak, Cumhuriyet savcılığına teslim olunacaktır. Bu evrak ve belgeler, suç teşkil etmedikleri ve yalnız savunma ve yargılama ile ilgili olduklarının tespiti halinde, savunma hakkını kısıtlamamak için en seri şekilde ilgisine iade edilecektir."*

Bu maddeler avukatları potansiyel suçlu olarak görmekte, eşyalarının, evraklarının ve üzerlerinin ayrıntılı olarak ve elle aranması ile meslek onurunu çiğnemekte ve savunma görevini de ortadan kaldırmaktadır. Aynı zamanda, "yakalanan ve tutuklu bulunan kişilerin müdafii ile yazışmaları denetime tabi tutulamaz" diyen, CMUK 144/son cümlesinden de anlaşılacağı gibi hukuk dışıdır. Evrakların savunma ile ilgili olup olmadığına hukukçu olmayan kişilerin karar vermesi ise mümkün değildir.

Bu protokolle devlet, savunma hakkına ve mesleğine bakışını ortaya koymaktadır. Mülki amir, cumhuriyet savcıları, hakimler ve bu sınıftan sayılanlar, kontrolörler ile kurum müdürlerinin duyarlı geçitlerden geçmesi bile istenmezken, avukatların duyarlı geçitlerden ve çantalarının x-ray cihazlarından geçmesinden sonra ayrıca cezaevi müdürünün görevlendireceği bir memur tarafından üzerlerinin, çanta ve eşyalarının elle kontrol edilerek, ikinci bir fiziki aramaya tabi tutulmak istenmektedir.

Protokol ile sözde dış güvenlikten sorumlu olan jandarmanın yetkileri arttırılarak, bir yandan asker araması meşrulaştırılmaya, diğer yandan da operasyonlara zemin hazırlanmaya çalışılmaktadır. 18. maddeye göre; *"Kurumlarda asayiş ve güvenliği sağlamak amacıyla; tüzük, yönetmelik ve genelge hükümlerine uygun olarak 15 günü geçmeyecek süre içinde en az bir genel arama, faydalı görülmesi durumunda da her zaman kısmi arama yapılacaktır. Cumhuriyet Başsavcısı'nın muvafakatı ile kurum müdürünün talebi üzerine jandarma da bu aramalara katılacaktır. Cumhuriyet Başsavcısı'nın talebi durumunda aramalar, emniyet ile de işbirliği yapılmak suretiyle yerine getirilecektir."*

Ayrıca protokole göre, jandarma açlık grevi yapanlara müdahale edebilecektir. Böylece bedenlerini ölüme yitiren tutsakların özgür iradeleri çiğnenmiş olacaktır. Sağlık sorunları ve açlık grevlerine ilişkin düzenlemeler tıbbi etik ilkelerine tümünden aykırıdır. Protokolde yer alan "muhtaçlık ölçüsü" ise sağlıkta özelleştirme politikasının bir parçasıdır. Sözde Sağlık Bakanlığı'nın da yer almasıyla sağlık koşullarının düzeltilmesine ilişkin önlemler alacaklarını iddia ediyorlar. Ancak protokol maddeleri koşulları düzeltmekten öte, halihazırda yapılan insanlık dışı uygulamaları resmileştiriyor. Siyasi tutsakların firar etmemesi için muayene sırasında dahi jandarmanın odada kalması yasalaştırılırken (ki bu hekim-hasta ilişkisinin gizliliğine aykırıdır), ağır hastalar tedavi sırasında yatağa kelepçelenebilirken, yakın süreçte yaşandığı gibi, Karagümrük Çetesi üyesi Ahmet Yargüder sevk sırasında mola verildiğinde otelde askerlerle birlikte yemek yerken kaçabilmektedir.

Protokol, cezaevlerindeki gelişmeler karşısında kamuoyunun bilgilendirilmesini engellemeyi düşünmeyi de ihmal etmemiş. Öyle ki, açlık grevleri ana başlığı altında, *"Basın ve yayın organlarının röportaj, çekim ve eylemin propagandasını yapmalarına fırsat verilmeyecektir"* ve *"Açlık grevlerinin cezaevi dışındaki bazı gruplarca istismar edilmesinin önlenmesi için, cezaevinin koruma alanı içinde bildiri okuma, gösteri, basın toplantısı ve protesto gibi eylemlerin yapılmasına müsaade edilmeyecektir"* denilmektedir. Bu maddeden de anlaşıldığı gibi, tutsaklara yapılan saldırıyla beraber tutsak yakınları ve sosyalist basın da saldırılara maruz kalacaktır.

Protokole tepkiler yükseliyor

17 Ocak'ta uygulanmaya başlanan protokolle birlikte başta tutsaklar olmak üzere aileleri ve avukatlardan da tepkiler yükseldi. Cezaevlerinde protokolün ardından değişen uygulamalara karşı siyasi tutsaklar tavır alarak dayatılan uygulamaları kabul etmediler ve buna uymayacaklarını açıkladılar. Fakat idare protokolü uygulama konusunda yeni yeni adımlar atarak gerilimi yükseltiyor.

Avukatlar da protokolü avukatlık onuruna, hukuka, savunma hakkına, yargının bağımsızlığına ve daha birçok hakka aykırı olduğu için protesto ettiler. İlk olarak İstanbul ÇHD ve İHD'ye bağlı avukatlar Sağmalcılar Cezaevi önünde bir basın açıklaması yaparak protokolü hiçbir şekilde kabul etmeyeceklerini ve şartlar düzeltilene kadar cezaevlerinde görüş girmeyeceklerini, protokol

nedeniyle savunmaları engellendiği için davalara da katılmayacaklarını açıkladılar. Arkasından Ankara ÇHD Genel Merkezi yaptığı geniş toplantı sonrasında tüm meslektaşlarını bu yaptırımlara karşı duyarlı olmaya çağırdı ve protokol geri çekilene kadar görüşlere ve davalara girmeyeceklerini açıkladı. Ayrıca protokole imza atan Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'na karşı dava açtılar.

Türkiye Barolar Birliği ise bu konuda kendilerinin birebir muhatap oldukları halde hiç danışılmadan hazırlanan protokolü kabul etmediklerini açıkladılar. Protokolü kişiliksizleştirmeye ve sindirmeye yönelik bir baskı aracı olarak değerlendirip, uygulamaya karşı çıkacaklarını söylediler. Savunma hakkının saldırıya uğradığını belirterek Adalet Bakanı'na istifa etmesine yönelik fax çekeceklerini, AİHM'ye başvuracaklarını ve daha da olmazsa aynı gün Türkiye'nin hiçbir yerinde davalara girmeyip Ankara'da yürüyüş yapacaklarını da sözlerine eklediler.

Bundan önce 1989'da da benzeri bir uygulamayla karşılaşan avukatlar, Başbakanlık, Adalet Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'na başvurmuş, sorunun halledilmemesi üzerine 20 Temmuz '89 günü İstanbul Barosu Başkanı, eski Baro Başkanları, yönetim kurulu üyeleri, milletvekili olan avukatlar, Sıkıyönetim, DGM ve Ağır Ceza Mahkemeleri'nde başkanlık yapmış avukatlar Sağmalcılar Cezaevi'ne giderek, üst ve evrak aratmadan görüş yapma hakkını fiili olarak kazanmışlardı.

Devletin cezaevlerine yönelik saldırılarını püskürtmek için özellikle avukatların bu protokole karşı bir bütün olarak mücadele etmeleri olumlu bir adımdır. Bu adım tutsakların ve ailelerin hücre tipi ve cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalara karşı verdikleri mücadeleyle birleştirilerek ileri taşınmalıdır. Devletin saldırıları geri püskürtmek ancak böylesi bir karşı duruştan geçmektedir.

Rejimin teslimiyeti derinleştirme operasyonu sürüyor

HADEP'li belediye başkanları şahsında Kürt halkına saldırı ve gözdağı

A. Öcalan'ın yakalanmasının yıldönümü, devlet ve PKK tarafından farklı şekillerde gündeme getirildi. PKK kendi hesabına geçmişini reddetme, devrimci birikimi sözde "demokratik cumhuriyet" için tasfiye etme girişimlerine hız verdi. Son kongrede tasfiyeci ve teslimiyetçi çizgi resmleştirildi. Artık devletin de olumlu bir adım atması gerektiği ilan edildi.

Sermaye devletin karşılığı ise, Başbakan Ecevit'in ağzından tehdit mesajları oldu. Bunu HADEP'li belediye başkanlarının yaka paça gözaltına alınması izledi. Gözaltı gerekçelerinden gözaltına alınış biçimine kadar, bu saldırının planlı olduğu ve devletin merkezinden yönetildiği açıktır.

Devlet, düzen içi de olsa Kürt sorunu üzerinden hareket eden bir siyasal varlığa, reformcu bir Kürt partisine dahi tahammül göstermeyeceğini ortaya koymaktadır. Dün PKK devrimci mücadele çizgisindeyken, reformcu ve anti-PKK bir Kürt partisi devlet için bir ihtiyaçtı. Böyle bir parti devletin Kürt sorununa demokratik çözüm isteginin değil, Kürt ulusal mücadelesini tasfiye etme politikasının bir gereği idi. Bugün ise, PKK'nın reformcu teslimiyeti kabullendiği ve tasfiye adımlarını bizzat kendi elleriyle attığı bir evrede, reformist bir Kürt partisi artık devlet için bir ihtiyaç olmaktan çıkmıştır. Devlet PKK'nın reformcu-tasfiyeci teslimiyet platformuna geçişi ile ortaya çıkan koşulları, Kürt hareketini büsbütün dağıtmak için kullanmaya çalışmaktadır.

Geçen hafta Başbakan Ecevit Kürt halkına dönük yeni saldırı dalgasının ilk işaretlerini vermişti. HADEP'li belediye başkanlarını PKK'nın siyasallaşması doğrultusunda çalışmakla suçlayan Ecevit, bu durumda bazı adımları atamadıklarını iddia ediyordu. Devlet Kürt halkına bir takım kırıntılar verecekti, ama belediye başkanlarının aşırılıkları bunları engellemiştir!

Gözaltı saldırısı, devletin Kürt halkına karşı onyıllardır yürüttüğü inkar ve imha politikasının bir devamıdır. Devlet, belediye başkanlarını yaka paça gözaltına alarak Kürt halkını yok sayan, aşağılayan gerçek yüzünü bir kez daha dışa vurmuştur. Bu saldırıyı devlet içindeki bazı grupların provokasyonu olarak değerlendirenler büyük bir yanılgı içindedirler. Bu ilk değildir. Geçmişte DEP milletvekilleri de aynı tarzda gözaltına alınmışlardı. Kürt halkının seçilmiş temsilcilerine reva görülen bu davranış gerçekte devletin Kürt halkına bakışının özetidir.

Belediye başkanları, TEDAŞ Diyarbakır Müessesesi Müdürlüğü'nde işçi olarak çalışırken tutuklanan ve halen Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde bulunan itirafçı Abdülkerim Güzel'in ifadeleri doğrultusunda gözaltına alınmışlardır. Aynı itirafçının ifadeleri, daha önce de Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanvekili Ramazan Tekin'in tutuklanmasına gerekçe yapılmıştı. Belediye binaları polis ve jandarma tarafından talan edilmiştir. Belediye başkanları doğrudan JITEM tarafından sorgulanmakta ve ilk gelen bilgiler ışığında gözaltında baskı gördükleri anlaşılmaktadır. İşte devletin Kürt halkına ve taleplerine yanıtı bunlardır.

Gözaltı saldırısının ardından yapılan açıklamalar, bu saldırının ulusal harekette teslimiyeti derinleştirme operasyonunun bir parçası olduğunu kanıtlamaktadır. Başbakan yardımcısı Devlet Bahçeli, HADEP'in devlet ile PKK arasında net bir tercih yapmasının gerekli olduğunu söyleyerek, devletin çizdiği sınırların dışına çıkılmasına tahammül göstermeyeceklerini açıklamıştır.

Devletin çizdiği sınır ise Kürt halkının inkarı ve Kürt sorununun yok sayılmasıdır. HADEP ya bu politikaya destek verir, devlete yardımcı olur ya da "terörist" PKK'lı muamelesi görür, denilmektedir. Bu iki seçeneğin ortasının olmadığını, Kürt halkının taleplerinin yasal, "demokratik" ortamlarda dile getirilemeyeceğinin de bir ilanıdır bu. Aksi bir davranış karşısında A. Öcalan'ın idamının yürürlüğe konulabileceği şantajı ise orta yerde durmaktadır. Belediye başkanları sık sık yurt dışı gezileri yaparak PKK'nın siyasallaşması için çalışma yürütmekle suçlanmakta, kendilerine yabancı ülke kentlerinden kardeş kent seçmeleri de suç listelerine eklenmektedir.

HADEP'li belediye başkanları rüşvet ve yolsuzluk yapsalar, uyuşturucu kaçakçılığı vb. yapsalar, devlet katında itibar ve saygı görecektir. Diğer burjuva belediye başkanları gibi, temsilcisi oldukları halkın sorunlarına ve taleplerine sırtlarını dönüp, kendi ceplerini doldururlarsa, bir dahaki seçimlerde belki de milletvekili yapılacaklar. Sermaye devletin belediye başkanlarına verdiği özgürlükler işte bunlardır. Aksi yöndeki her davranış, bunun illaki Kürt ulusal sorunu olması gerekmiyor, sermaye devleti tarafından cezalandırılacaktır. Devlet, böylelikle, düzen ile "barış"ın, düzen içi "demokrasi"nin anlamını, sınırlarını ve gerçek yolunu muhataplarına göstermektedir.

Ulusal hareket, A.Öcalan'ın tutsak düşmesinden sonra hızlı bir teslimiyet sürecine girmiştir. Bu süreci sonuna kadar derinleştirmek devletin esas amacıdır. "Demokratik cumhuriyet" için yasal siyasal mücadele yürütmek istediğini söyleyen PKK, bu imkanın kendilerine tanınması için Avrupa Birliği sürecine ümit bağlamıştı. Hizbullah operasyonları ile devletin kirli savaş aygıtlarından birini tasfiye etmeye yönelmesi de bu beklentiyi güçlendirdi. Devletin Hizbullah ile bağlantıları ortaya çıkmaya başladıkça, devletin böylesi bir vahşeti teşvik etmesini meşrulaştırmak için, Cumhurbaşkanının ağzından "devlet her zaman rutini takip etmek mecburiyetinde değildir" açıklaması yapıldı. Kontr-gerilla şeflerinden M. Ağar da terörle mücadele ederken katlandıkları fedakarlıkları sayıp dökerek, devletin kendini

korumak için her şeyi yapabileceğini pervasızlıkla savundu. İşte bütün bu açıklamalar, sermaye devletinin ezilen ulusun ve sömürülen sınıfın mücadelesi karşısında her türlü kirli savaş yöntemine başvuracağını bir kez daha ilanır.

Bugün de, PKK da dahil olmak üzere Kürt reformistleri, son saldırıların gelişen "barış ve demokrasi" sürecini sabote etmek amacıyla devlet içindeki bir takım gruplar tarafından devreye sokulduğunu öne sürmekte. Oysa geline yerde yaşanan ne barış ne de demokrasi sürecidir. Yaşanan dipsiz bir teslimiyet sürecidir. Son saldırıların amacı teslimiyeti daha da derinleştirmektir. Bu saldırılar, ne sermaye devletinden ne de AB emperyalizminden barış ve demokrasi beklentisi ve hayalleri ile püskürtülebilir. Bu beklenti ve hayaller, devlete Kürt halkına yönelik yeni saldırıları için sadece güç ve cesaret verecektir.

Diyarbakır'da ve diğer Kürt illerinde günlerce süren kitlesel protesto gösterileri, Kürt halkının belediye başkanlarını yalnız bırakmadığını gösteriyor. Kürt halkı, varlığını inkar eden, eşitlik ve özgürlük haklarını yok sayan, seçilmiş temsilcilerine karşı yaptığı muameleyle kendisini aşağılayan sermaye iktidarından barış ve demokrasi bekleme hayallerini terketmelidir. Tutulması gereken yol, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte sermaye iktidarına karşı devrimci mücadeleyi yükseltmektir.

Belediye başkanlarının tutuklanmasından sonra HADEP yöneticilerinin cezalandırılması da kesildi

Belediye başkanlarının önce gözaltına alınıp sorgulanmasına, ardından da tutuklanmasına karşı Kürt halkının "beklenmeyen" bir tepki göstermesi, düzen cephesinden yeni bir saldırıyla püskürtülmeye çalışıldı. "Roma süreci"nde açıklık grevi yaptıkları gerekçesiyle haklarında dava açılmış olan HADEP yöneticilerinin davası, cezaların kesilmesiyle sonuçlandırıldı. Eski ve yeni başkanların da içinde bulunduğu 18 parti yöneticisi, 3'er yıl 9'ar ay cezalara çarptırıldı.

Hem belediye başkanlarına yönelik tutuklama, hem de parti yöneticilerine verilen cezaların, burjuva hukuku çerçevesinde bile iler tutar yanı olmadığı açıktır. Kararlar tamamıyla siyasidir. Sermaye devletin siyaseti, bir kez daha hukukuna baskın çıkmıştır. Ama bu, sermaye devleti açısından "münferit" değil, geleneksel bir davranış tarzıdır. Bırakın muhalefeti, Mendereslerin idamında olduğu gibi, siyasi çıkarları gerektirdiğinde kendi has adamlarını ortadan kaldırma konusunda bile yazılı hukukunu ayaklar altına almaktan çekinmeyen bir devlettir söz konusu olan.

Bir siyasal karar gereği yürütülen bu tür saldırılara karşı "hukuk mücadelesi"nin hiç bir işlevi olamayacağı ise açıktır. Devletin en tepesinden "münferit" savunmalarının yapıldığı bir süreçte, "hukuka uyma" çağrısına en fazla gülen, açıktır ki, yine devlet olacaktır. Bu nedenle saldırıların hangi siyasetin ürünü olduğuna bakılmalı ve özüne uygun bir yanıt verilmelidir.

Devletin, bu saldırılarla güttüğü siyaset, PKK'den sonra Kürt halkının da tümüyle teslim alınması, Kürt yurtseverliği adına geçmiş mücadelenin kazandığı ne varsa silinip süpürülmesidir.

Bu karşı-devrimci siyaset ancak devrimci bir siyasetle karşılanabilir. Bu gelişmeler, sadece, devrimci mücadeleyle kazanılanların ancak devrimci mücadeleyle korunabileceğini bir kez daha kanıtlamaktadır.

Türk-İş Başkanlar Kurulu toplandı

İhanet şebekesi işçi sınıfına ihanet etmeye devam ediyor

Türk-İş Başkanlar Kurulu, 20 Ocak'ta yapılması gereken, ancak "yoğun kar yağışı" gibi komik bir gerekçeyle 14 Şubat'a ertelenen toplantısını nihayet yaptı. Toplantı gündemi, depremin sonuçlarının değerlendirilmesi, 2000 yılı TİS'lerinin tartışılması, çalışma hayatına ilişkin saldırıların görüşülmesinden oluşuyordu.

Hain bürokrat takımının toplantı sonrasında açıkladığı tek karar, taleplerin bir kez daha hükümete iletilmesiydi. B. Meral daha önce de Ecevit'e çözülmesini istediği sorunları ilettiği. IMF'nin saldırıları sözkonusu olduğunda her seferinde kararlılığını ortaya koymaktan geri durmayan Ecevit, B. Meral'in de artık ifade ettiği gibi, işçi sınıfının taleplerine hiçbir yanıt vermemişti. Tüm bunlara rağmen ihanet şebekesi sermaye hükümetinin sağduyusuna bir kez daha seslenecekti.

Türk-İş'in talepler listesinde özelleştirmelerin durdurulması, SSK'nın tasfiyesini içeren yasaların geri çekilmesi yer almamıştı. Böylesi bir tercihin sermayenin saldırılarının zemini düzlemekten bağımsız olmadığı açıktır.

SSK tasfiye ediliyor. Emeklilik hakkı tamamen gasp edilmek isteniyor. 35 milyon işçi ve işçi ailesinin sağlık sigortasından mahrum edilmesi amaçlanıyor. POAŞ haraç mezat peşkeş çekiliyor. Bakırköy başta olmak üzere Sümerbank fabrikalarının tümünün ilk altı ay içinde özelleştirilmesi planlanıyor. Belediyelerde işçi kıyımı devam ediyor. Son olarak Ankara Anakent Belediyesi'nde çalışan yüzlerce EGO işçisini işinden ekmeginden edeceğini Melih Gökçek ilan ediyor.

Tüm bu gelişmelere karşı POAŞ, Sümerbank, EGO işçileri eyleme geçmiş, sendika ağalarından çıt çıkmıyor. Özcesi bu vesileyle özelleştirmeden, SSK'nın tasfiyesinden yana olduklarını bir kez daha kanıtlıyorlar.

Sendika bürokrasisi sermaye iktidarının en temel dayanaklarından biridir

Satılmış ihanet şebekesi, kendisini sürekli olarak partiler üstü, siyaset üstü olarak göstermeye çalışır. Güncel ve tarihsel planda sermaye iktidarına darbe vurabilecek, yıkabilecek olan, emeğin kurtuluş mücadelesinin biricik güvencesi işçi sınıfını, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda denetim altında tutmak, düzene yapılabilecek olan en büyük politik hizmettir. Bu yanı sıra sendika bürokratları, sermayenin çıkarları doğrultusunda hareket eden gerici politik bir odak konumundadırlar.

Ne pahasına olursa olsun, mümkünse sınıfı hareketsiz bırakmak, işçi sınıfı hareketlendiyse, hareketi içten içe kemirerek zayıflatmak ve sonrasında boğmak, bu ihanet çetesinin varoluş nedenidir.

Bu doğrultuda her tür gerici, sınıf düşmanı platformun içinde yer alırlar. Emek sömürücüsü patron örgütleriyle biraraya gelip ESK'yi oluşturmaları tam da bu mantığın ürünüdür. Tıpkı '99 Temmuz-Ağustos eylemlilikleri sürecinde

olduğu gibi, sınıfın hareketliliğini boğmak için Emek Platformları'nın da içinde yer aldılar. Ardından platformda az da olsa varolan mücadeleci kimliği örselemek için her tür şaklabanlığa giriştiler.

İşçi sınıfına karşı hep bildik oyunlarını oynarlar. Öncelikle mümkün olduğunca beklenti havasını yayarak uzun bir süre oyalama taktiğine başvurlar. Böylesi bir sürecin mümkün olmadığı, oyalama taktiğinin sökmediği, işçi sınıfının mücadele isteğinin üzerinde yarattığı basıncı hissettikleri zaman ise, yasak savma cinsinden eylemlerle işçi sınıfının öfkesini boşaltmaya çalışırlar. Sınıfın mücadele isteğini köreltmeyi hedeflerler. Bu da işçi sınıfında hayal kırıklıklarına, mücadele noktasında motivasyonun bozulmasına, güvensizliğin artmasına yolaçar.

14 Şubat'ta 4 yaptıkları toplantıda sermaye hükümetine talepleri iletmekle sınırlı kararlar alan sendika ağaları, sınıfın mücadele isteğini dizginleyemezlerse hava boşaltma eylemlerine yöneleceklerdir. Zira bugüne kadar yaptıkları bundan böyle yapacaklarının da göstergesidir.

Hiç kuşku yok ki sermaye iktidarının, tarihin en kapsamlı sosyal yıkım programını hayata geçirebilmesinin en büyük güvencesi sendika ağalarıdır. İşçi sınıfından yana gözükp, her seferinde ihanet eden sendika ağaları, sendikaları da kendi özel çıkarları doğrultusunda pervasızca kullanıyorlar.

İhanet şebekesi defolsun, sendikalar işçilerindir!

Sendikalar işçi sınıfının en geniş emek örgütleridir. Sınıfın ekonomik ve siyasal hak ve özgürlüklerini savunmak varoluş nedenleridir. Ama ihanet şebekesi üzerine çöreklandığı sendikaları, işçi sınıfına karşı sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanıyor.

Sermayeye karşı mücadele sendika bürokrasisine karşı mücadele ile birleştirilmelidir. Zira işçi sınıfını burjuvaziye karşı seferber etmenin en temel engeli tam da sendika bürokrasisidir. İhanet şebekesine yapılan her vuruş sermaye iktidarını doğrudan sarsacaktır.

Hainlikte sınır tanımayan bürokratların ipliği pazara çıkmıştır. İşçi sınıfı, kendiliğinden bilincin sınırlarında bile bu ihanet şebekesine büyük bir öfke duyuyor. Giderek ihanet şebekesini aşan her türden devrimci platforma siyasal duruşa ilgisi artıyor. İşçi sınıfı giderek kendi öz örgütlülükleri olan, kendi dinamizminin göstergesi taban örgütlülüklerine büyük bir ilgiyle yaklaşıyor. Ancak kendisinin birliğine güvenmesi gerektiği yönündeki bilinci giderek artıyor.

Görev devrimci öncü işçinin omuzundadır. Sendikal ihanet şebekesinin etkisini kırmak için yaygın bir politik faaliyet yürütülmelidir. Bu çerçevede gösterilecek politik kapasiteyle işçi sınıfına güven verilirse, ihanet şebekesinin manevra alanları iyice daralacaktır. Bu aynı zamanda sendikalara sahip çıkmanın, sendika mevzilerini devrimcileştirerek kazanmanın da

Sonuçsuz bir platform toplantısı

İstanbul Emek Platformu, İİSSP, Makine Mühendisleri Odası ile KESK Şubeler Platformu bileşenleri 23 Şubat'ta bir toplantı gerçekleştirdiler. İstanbul'da etkili ve güçlü bir yerel Emek Platformu'nun oluşturulması üzerine tartışılar.

Bu platformlarda yer alan 30 sendika şubesi ile sendika üyelerinin katıldığı toplantının çağrısı, bu şubelerin 12 Şubat'ta gerçekleştirdikleri dar bileşenli toplantıda yapılmıştı.

Toplantının gündemine ilişkin kısa bir açılış konuşması yapıldı. Ardından Haber-İş 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu İİSSP adına söz aldı. Özetle; sermayenin genel ve kapsamlı saldırıları karşısında herkesi kucaklayan bir emek platformunun ihtiyaç haline geldiğini; Türk-İş'in İstanbul'daki 80 şubesinden yalnızca 20'sinin faaliyet içerisinde olduğunu, diğer şubelerin de harekete geçirilmesi gerektiğini; İstanbul'da birkaç yerel platformun saldırılar karşısında yetersiz kaldığını, hele de solcuların platformunun işçi sınıfı hareketine hiçbir şey veremeyeceğini, bu nedenle yerel platformların daha güçlü bir emek platformu oluşturma çabası göstermesi gerektiğini, saldırıların ancak güçlü bir bileşenle püskürtülebileceğini söyledi.

İstanbul Emek Platformu adına Basın-İş sendikası Kamil Kartal söz aldı. Konuşmasında; toplantının amacının İstanbul'da güçlü ve etkili bir emek platformunun oluşturulması olduğunu; farklı yerlerde duran fakat aynı amaca hizmet eden yaklaşımları ortaklaştırmak gerektiğini; merkezi emek platformunu reddetmeyen, fakat inisiyatifli işyerlerindeki öncü işçilere bırakan ve bunların tartışmasından sokağa taşan bir sürecin örgütlenmesi gerektiğini; İİSSP Temsilciler Kurulu ile İstanbul Emek Platformu'nun 5 Şubat Temsilciler Kurulunda aldığı karar ve tespitlerin aynı olduğunu; bu toplantıdan çıkacak olumlu bir kararın İstanbul işçi hareketini olumlu yönde etkileyerek yaklaşan TİS döneminde işçi sınıfının sokağa çıkmasını sağlayacağını, söyledi.

KESK Şubeler Platformu sözcüsü ile meslek örgütleri temsilcileri de benzer içerikte konuşmalar yaptılar.

Daha sonra çeşitli işçi ve kamu sendika şubeleri adına konuşmalar yapıldı. İİSSP ve KESK Şubeler Platformu'nun şimdiye kadar ihtiyaca cevap veremediği; merkezi Emek Platformu'nun sermayenin saldırıları karşısında her defasında sınıfa ihanet ettiği ve İİSSP ve KESK Şubeler Platformu'nun da bu ihanet karşısında sessiz kaldığı; İİSSP'nin '96 Ölüm Orucu döneminde sınıfın gündemini oluşturamadığı gerekçesiyle cezaevlerinde yaşanan saldırılara sessiz kaldığı ve düzenlediği işçi kurultayında Tuzla Deri işçilerine söz hakkı verilmediği; "solcuların platformu" yakıştırmasının İstanbul Emek Platformu'nun önünü kesmeye dönük olduğu; sendika bürokrasisinin aşılması konusunda takati ve iradesi olmayanların bu faaliyetin önünde engel oluşturacağı, dolayısıyla İstanbul Emek Platformu'nun ancak vereceği mücadelede çekim merkezi olduğunu göstermesi sonucunda genişleyebileceğini, bunun ise ancak tabandan gelen güçle ve mücadele içerisinde olacağı, vb. içerikli konuşmalar yapıldı.

Yaklaşık 7 saat süren toplantı getirilen eleştirilere yanıtlarla sona erdi. Dolayısıyla toplantıdan herhangi

DİSK'in 33. kuruluş yıldönümü kutlandı

DİSK'in 33. kuruluş yıldönümü 18 Şubat günü İzmir Alsancak Atatürk Spor Salonu'nda düzenlenen şölenle kutlandı.

Etkinliğe yaklaşık 4 bin kişi katıldı. Enternasyonal marşı eşliğinde, işçi sınıfı ve demokrasi mücadelesinde şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından ilk konuşmayı DİSK Ege bölge temsilcisi Musa Çam yaptı.

Musa Çam konuşmasında; Türkiye'de işçilerin aleyhine gelişmelerin ardarda yaşandığını; siyasetin kirlendiğini; özelleştirme çalışmalarının hızlandığını; IMF'nin acı reçeteler dayatmaya devam ettiğini; bu nedenle 2 binli yılların daha zorlu mücadelelerle geçeceğini; bu saldırıların örgütlü mücadeleyle aşılabileceğini söyledi. Elektrik kesintilerine, nükleer santral ve Romanya'da yaşanan siyanür sızıntısına değindikten sonra; bir ülkede çeteler, mafyalar hala serbestçe dolaşıyorken, öğretmen isteyen çocuklar, demokrasi isteyen aydınlar cezalandırılıyor, devletin güvenliği altında olması gereken tutsaklar katlediliyor ve cezaevlerinde hücre sistemi dayatılıyorsa, böyle bir ülkede demokrasiden bahsedilemez, dedi.

Bunun üzerine, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!" sloganları atıldı.

Ardından Vahdettin Karabay kürsüye geldi. Karabay konuşmasında kısaca şunları söyledi: Türkiye emek hareketinde bir dönüm noktası yaratan bir sendikanın 33. yılını kutluyoruz. Acıyı bal eyledik, bugünlere geldik. DİSK'in 33 yıllık mücadelesinde başarı kazanması emekçilerin sayesinde. Yüzyılın son çeyreğinde ortaya çıkan, adına globalizm denilen süreç sermayeyi her alanda güçlendirdi. MAİ ve diğer uluslararası anlaşmalarla saldırılar dayatılıp fiili baskılarla emekçilerin önü tıkanmak isteniyor. DİSK'in temelinde demokrasi ve taban inisiyatifi vardır ve bu yüzden ayakta. Yapılan bunca haksızlıklara, sömürülere sessiz mi kalacağız? Tabii ki sessiz kalmayacağız. Sesimizi eskisinden daha güçlü çıkaracağız. Mücadele edeceğiz. Daha güzel bir Türkiye istiyorsak, haklarımıza sonuna kadar sahip çıkacağız. Çalışma yaşamında sendikal hakkımız önündeki engellerin kaldırılmasını, iş güvenliği ve sivil

bir anayasa isteyeceğiz. Bu mücadelede hepimize önemli görevler düşmektedir.

Ardından İzmir'deki DİSK'e bağlı sendika şube başkanları sahneye davet edildi. Elele birlik selamı verdiler. Megafondan, "İnadına sendika, inadına DİSK!", "Yaşasın DİSK!" sloganları atılmaya çalışıldı. Bu sloganlar kitlelerde fazla bir karşılık bulmadı.

Geceye katılan devrimci çevreler ise son saldırılar üzerinden çeşitli şiarlarda birlikteliği yakalayabildiler. Bunun üzerine megafonla belirlenen sloganların dışında sloganın atılmasının yasak olduğu yönünde uyarı yapılsa da, bu kitlelerde karşılık bulmadı.

DİSK'in kuruluş tarihçesini anlatan video gösterisinin ardından megafondan, Ulucanlar, Buca, '96 SAG-ÖO için, "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" sloganı atıldı. Salonu cınlattırcasına karşılık buldu bu slogan. Bu sloganlar eşliğinde Zeliha Ören adlı tutsak anası kürsüye davet edildi.

Tutsak anası konuşmasına; "Merhaba. Hepinize merhaba işçi emekçiler. Biliyorsunuz ki önümüzde çok sıcak günler geliyor. Dayatılan baskıya, bu kadar zulme susacak mısınız?" sözleriyle başladı. Kitleden tek bir ağızdan "Hayır!" yanıtı geldi. "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" sloganı gür bir şekilde atıldı. Zeliha ana konuşmasının devamında; "Devlet kana doymuyor. Daha dün Ulucanlar'da kanımızı akatmadılar mı? Şimdi de çocuklarımızı F tipi adı altında hücrelere kapatacaklar. Çünkü onlar bizim öncülerimiz. Onları bugün hücrelere kapatırlarsa, yarın sıra bizlere gelecektir." dedi.

"Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" sloganlarıyla tutsak anası uğurlandı.

Temelinde demokrasi ve taban inisiyatifi olduğu söylenen DİSK'in gecesinde sadece iki işçiye konuşmaları için kısaca söz verildi. Bunlardan ilki bir bayan işçiydi ve 8 Mart'a ilişkin kısa bir mesaj okudu. İkincisi bir İzelman işçisiydi ve DİSK'in tarihçesine, sınıfa yönelik son saldırılara, kendi örgütlenme süreçlerine ve işçi sınıfının önünde bir engele dönüşen sarı sendikacılığa değindi.

Onur Akın'ın konserinin ardından geceye sona erdi.

DİSK gecesinden gözlemler:

İşçiler cezaevleri ve hücre saldırısına karşı duyarlılıklarını ortaya koydular

Geceyi hazırlayanlar ile katılımcılar arasında bir kopukluk vardı. Kitle üzerinde hakimiyet yoktu. Bu sloganlara katılım ve konuşmacılara ilgide de kendisini gösterdi. Geceye katılan kitlenin gündemi cezaevleri idi. Örneğin tutsak anasının yaptığı konuşma büyük bir ilgiyle dinlendi ve ardından kitlesel bir şekilde slogan atıldı.

İzelman işçileri salonda bir grup olarak oturmuşlardı ve geceye en kitlesel katılımı gerçekleştirmişlerdi. Onların dışında fabrika-şube olarak kendini yansıtan bir katılım gözlenemiyordu. En azından slogan ve coşku anlamında kendini ortaya koymadı. DİSK'in İzmir'de örgütlü olduğu potansiyel, geçmiş yıllardaki katılım, HADEP ve İHD geceleri ile kıyaslandığında, katılım sayıca azdı. DİSK'in bir kampanya çalışması başlattığı döneme denk gelmesi nedeniyle, kutlamanın daha canlı ve kitlesel olması bekleniyordu.

DİSK'in tarihini anlatan slayt gösteriminde R. Budak çıktığında, kitle yuh çekti. Oysa hala birçok sendikacı onu "Rıdvan başkan olarak" anıyor. R. Budak'a '80 sonrası DİSK tarihinin baş aktörü olarak slayt gösteriminde yer verilmesi ne kadar doğalsa, işçilerin yuh çekmesi de o kadar doğaldı.

Gecenin en dikkat değer yanı, cezaevleri ve hücrelerin doğal olarak öne çıkmasıydı. Zindanlar ve hücre saldırısı gündemli Kızıl Bayrak ve TKİP kuşlamaları yapıldı. Tutsak yakınları ve ÖMP bildiri dağıttı. Devrimciler "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!" yazılı imzasız bir pankart astılar. Anında gece görevlileri geldiler ve müdahale ettiler. Devrimciler pankartın indirilmesine müsaade etmediler. Bu esnada salon hareketlendi.

DİSK yöneticilerinin bu tür tutumları hemen her eylemde yaşanıyor. Polisin yapamadığını onlar yapmaya çalışıyorlar. Eğer pankart indirilmezse polisin geceyi iptal edeceğini ileri sürdüler. Her eylem ve etkinlikte gerekçeler değişiyor. Oysa devrimci bir sendika devrimcilere değil polise tavır almalıdır. Eğer devrimcilere müdahale etme hakkını görebiliyorsa, DİSK'in D'sinin silinmesi gerekir. Her duyarlı işçi, devrimci tutsaklara saldırının ne olduğunu ve devrimcileri sahiplenmenin önemini bilir. Bank-Sen pankartı bunu çok iyi özetliyor. Bu ülkede polis tehdidi, yargı tehdidi, kapatma, katletme tehdidi göze alınmadan devrimci sendikacılık yapmak mümkün değildir. Süleyman Yeter örneği capcanlı ortada duruyor. Devlet işkenceyle katlettiğini gizleme ihtiyacı bile duymuyor. Amaç korkutmak ve yıldırma. Peki biz korkup yılacak mıyız? Her geçen gün DİSK'in D'sine duyulan ihtiyaç daha da artıyor, artacak. Bu ihtiyacın ise, devrimci sıfatı kullanılarak değil, devrimci bir mücadele çizgisi izlenerek karşılanabileceği yeterince açıktır.

Kızıl Bayrak okuru işçiler/İzmir

DİSK gecesinde açılan pankartlar:

- * Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya sendikasızaştırmaya hayır!/DİSK
- * Sendikasıız demokrasi olmaz. İşten atılmalar bizi yıldırılmaz. İnadına örgütlenme, inadına sendikal/Birleşik Metal İş
- * Ulucanlar'daki saldırılar işçi sınıfının mücadelesinedir. Ezdirtmeyeceğiz!/Bank-Sen
- * Kahrolsun sendika ağaları! İşçi sınıfı göreve!/Bank-Sen
- * SSK'da özelleştirmeye son! Nema gaspına son! Özelleştirme politikaları kaldırılmalı!/Genel-İş 5 No'lu Şube
- * Demokrasinin ve bağımsızlığın bekçisi işçi sınıfıdır./Kent A.Ş. İşçileri: Genel-İş 5 No'lu Şube
- * Biz çocuklarınıza onurlu bir gelecek bırakıyoruz, ya siz!/Genel-İş 5 No'lu Şube
- * 13. maddeye hayır! İşsize iş, çalışana iş güvencesi istiyoruz!/Lastik-İş
- * Yaşasın sınıf dayanışması!/Limter-İş
- * Gemileri yaktık geri dönüş yok!/Limter-İş
- * Demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz!/Emekli-Sen Buca Şubesi
- * İşimize, ekmeğimize, sendikamıza, toplu sözleşme hakkımıza, geleceğimize sahip çıkıyoruz!/DİSK Nakliyat-İş üyesi İzelman işçileri

"Sorumluluğumuzun ve tarihimizin bilincinde olmak zorundayız"

DİSK'in 33. kuruluş yıldönümü vesilesiyle 13.2.2000 tarihinde YKM önünde bir basın açıklaması düzenlendi. Eyleme yaklaşık olarak 350-400 kişilik bir kitle katıldı.

Eylemde tutsak yakınları "Katleden devlet, yargılanan onurumuzdur! Onuruna sahip çık, Devleti yargıla!, 22 Şubat saat 10'da adliyedeyiz", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!", "Hücre kimliksizleştirmektir, Hücre yalnızlaştırmaktır, Hücre kişiliksizleştirmektir, Hücre teslim olmaktır, Hücre ölümdür!, Hücrelere karşı çıkmak, insanlık onuruna sahip çıkmaktır" yazılı dövizleriyle katıldılar ve Ulucanlar katliam davasına çağrı yapan bildirilerini dağıtarak saldırının topyekün olduğu mesajını verdiler. Basın açıklamasında işçiler tarafından şu dövizler

açıldı: "İnsanlık onuru, işkenceyi yenecek!", "Tahkim yasasına hayır!", "Nükleer felakete hayır!", "15-16 Haziran'ı unutma, öfkeni bile!", "Faşizme karşı omuz omuza".

DİSK Ankara Merkez temsilcisi Tayfun Görgün bir konuşma yaparak şunları söyledi: "DİSK Paşabahçe ve Kavel direnişlerinde doğmuş, 15-16 Haziran'larda, DGM direnişinde, TARİŞ, Çelteç, TEKEL ve sayısız mücadelelerle şekillenmiştir. 57. Hükümet deprem felaketinin yaralarını sarma yerine "mezarda emeklilik" yasasını, "Tahkim yasasını", "MAİ'ye uyum yasalarını" çıkararak, bağımsızlığı kavramayan ve halka tepeden bakan yüzünü göstermiş, uluslararası sermayenin istediklerini yerine getirmiştir... Bugün, yaşamak ve varolmak için

direnmekten başka yol kalmamıştır. Bu, tarihin köklerinden koparıp, sürüleştirmek istenen insanın direnişi olacaktır... Sorumluluğumuzun ve tarihimizin bilincinde olmak zorundayız. İşimize, ekmeğimize, onurumuza sahip çıkarak geleceğimizi ellerimize almalıyız. Şimdi, enternasyonal karşı koyuşun zamanıdır."

Yapılan konuşma sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kıyak vekil hesap verecek!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" şiarıyla kesiliyordu. Bu konuşmanın ardından KESK MYK üyesi Hasan Hayır söz alarak birleşik bir mücadele çağrısı yaptı ve eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Ceyhan Belediyesi'nde oynanan oyunlar

Ceyhan Belediyesi'nde yaşanan sendikal kriz derinleşerek devam ediyor. 280 civarında işçi istifa etmiş durumda. Temizlik, fen işleri ve daha bir dizi belediye işletmesi, müdürler aracılığıyla "biz Genel-İş Sendikası'nı istemiyoruz, yoksa işten atacağız" biçiminde verilen gözdağı şunu göstermektedir: Sendika seçimleri döneminde Seyit Akkuş'a karşı liste çıkaran kesim kaybedince, soluğu işverenin yanında almış ya da yenilgi ruh haliyle işçileri sendikaya karşı kışkırtarak bölünmeyi derinleştirmiştir. Belediye yönetimi de, "böl-parçala-yönet" anlayışına uygun olarak satın aldığı işçiler üzerinden bugünkü "başarıyı" sağlamıştır. Bugün belediye başkanı açıkça özelleştirilen mezbahadan sonra, park ve bahçeler ile temizlik işlerini de özelleştireceğini söylüyor.

Bunları bile bile işçilerin sendikadan istifası yalnızca işten atılma korkusuyla açıklanabilir mi? Daha önceleri belediye patronları böyle bir şeyi neden gündeme getiremiyordu? Getirseydi bile başarı şansı var mıydı? Bir işçi istifa gerekçesini şöyle açıklıyor: "Sendika başkanı arabasıyla işimiz düştüğünde yardım etti mi, seçildiğinden beri kaç defa yanımıza geldi?" Ayrılma gerekçesindeki bu yapay ve ilkel söylem, yalnızca tek bir işçinin eğilimi değil, istifa eden işçilerin önemli bir kısmı aynı şeyleri dillendiriyor.

Burada sözkonusu olan sendika yönetimini temize çıkarmak değildir. Ama sendika yönetime karşı getirilen suçlamaların karşılığı, patrona sığınmak olmamalıydı. En kötü örgütlülük koşullarında bile ekonomik ve iş güvenliğine yönelik sendikal kazanımlara sahip çıkılacağı yerde, "it dalaşı"nı andıran sataşmalarla, zorluklarla yaratılan örgütlülüğü dağıtma girişimine karşı çıkmak gerekiyor. Patron şimdiden, kazanılmış haklara rağmen, geçici işçilerin konumunu tartışma konusu yapıyor. İşten atmayı kolaylaştırmak için disiplin maddelerini değiştirmeye çalışıyor. Sendikal sözleşme döneminde imzalanmış taslak, her ne kadar tümüyle hayata geçirilememişse de (64 maddelik kazanım), bu kazanımları korumak, hayata geçirilmesi için taban örgütlülükleriyle sendikaya sahip çıkan ve denetleyen durumunda olmak yerine, "sendika başkanı arabasıyla işimize koşmadı" tarzında yaklaşımları kirli ve hesapçı yaklaşımlar olarak görmek gerekiyor. Ceyhan Belediyesi işvereni işçilerin sendikadan istifa etmesine "ben bilmiyorum, bu işin içerisinde değilim, haberim yok" diyor. Yani, patron kışkırtmış değil! İşçiler de patron tarafından tehdit edildiklerini kabul etmiyorlar. Öyleyse, "bayram değil seyran değil" misalinde olduğu gibi, sendikadan istifalar gündeme geliyor.

Adana Yüreğir'de seçimlerden sonra işbaşına gelen yeni yönetimle birlikte iki ay içerisinde işçilerin bir

kısmı atılmış ve yandaşları yerleştirilmişti. Adana belediyelerinde yıllardır uygulanan geçici işçilik, taşeronlaştırma sonrasında tüm girişimlere rağmen örgütlenmek mümkün olamamıştı. Bu deneyimden Ceyhan Belediye işçilerinin de haberi var. Patron şimdi kendilerinin usaklığını yapacak, işçilerin aleyhine tüm uygulamaları kabul edecek sendika yönetimleriyle flört etmektedir. Hizmet-İş ve Belediye-İş, kurtlar sofrasından pay alabilmek için kolları sıvamış durumdalar. İşçilerde farklı bir sendikal arayış sözkonusu değilken böyle bir hazırlığın varlığı işçilere oynanan oyunu göstermektedir. Patron gerekli temizlik ve taşeronlaştırma saldırısını başarmadan farklı bir sendikayı işyerlerine sokacağını düşünmemekle birlikte, yine de satın alınmış bir sendika üzerinden bunun yapılması ihtimal dahilindedir.

Bugün sendikadan istifa etmeyen işçiler pasif duruşlarını devam ettirirlerse, kendileri de bir zaman sonra aynı tutumu sergileyeceklerdir. İstifa eden işçilerin yeniden daha ileri bir düzeyde kazanılabilmesi için sistematik bir faaliyet yürütmelidirler. Bu çaba içinde patronun adamlarının ve fanatik işçilerin sözlü ve fiili saldırılarıyla karşılaşabilirler. Girilen sürece ciddi bir müdahalenin bugün yapılamaması, yarı yapılabacakların başarısızlığını koşullayacaktır.

Sendikanın yıllardır işçilerin siyasal bilinçlerini geliştirmek için çaba harcamadığını biliyoruz. Ama sendika yönetimini zorlayacak işçi inisiyatifleri yaratılmadığı koşullarda da, işçiler nezdinde sendika kavramı "en çok parayı bize kim kazandırır, patron daha fazlasını verecekse, sendikaya ne gerek var" mantığını geliştirmektedir. Bu bilinç, ilkel bir bilinçtir.

Belediye patronu, "beş işçiyle yapabileceğim bir işi neden 15-20 kişiyle yapayım" diyerek, önce işçileri caydırmak için sürgünleri ve gece çalışmalarını dayatmış, bayan işçiler de bu sürgünlerden payını almıştır. Sendikadan istifa etmeyen işçiler, "patronun bize yönelik saldırılarının ardında solcu olmamız yatmaktadır, yani bizi bize kışkırtıyor" diyorlar. Bu oyun, klasik bir oyundur. Yalnızca belediyelerde değil, fabrikalarda da işçileri bölme yöntemidir.

Emin Civelek işçilerin geriye dönük alacakları olan 700 milyon-1 milyar civarındaki paraları ödeme teminatı vermişti. Bir dönem ödenmesinin ardından "verilen söz" yerine getirilmemiş, bu dönemin ardından sendika yönetimi bu paraları almak için işçilerin geniş kesimlerini mücadeleye çekerek "hak verilmez, alınır"ı hayata

geçireceği yerde, "bu paraları alalım da, nasıl alırsak alalım" gibi biraz da kapalı devre ilişkilere girmişti. Ceyhanspor yönetiminden bir kişi "ben sizin paralarınızı alırım" diyerek pazarlık yapmış, sendika da "tamam" diyerek her işçiden 10'ar milyon keserek kulübe yardımında bulunmuştu. Sonuçta geriye dönük paralar alınamamış, ama işçilerin güvensizliğini artıran bir nedene dönüşmüştü. Ceyhan'daki kafa-kol ilişkileri kanıksandığı için, bu davranışın "yadrganacak" bir tarafı da kuşkusuz yoktur.

Yerel "Samim TV" muhabiri işçilerle yaptığı röportajlarda işçilerin ve sendikanın yanında tavır sergilemesinin ardından saldırılara maruz kalmıştır. Yarın bu saldırılar sendika yönetimine ve sendikalarına sahip çıkan işçilere devrimcilere yönelmesi hiç de sürpriz olmayacaktır.

Komünistlere düşen sorumluluk ise apaçık ortadadır: İşçilere gerçeklerin açıklanması, propagandanın Ceyhan halkını da kapsayacak biçimde genişletilmesi gerekmektedir. Sınıfın tek tek mevzilerinin geline yerde yenildiği ve bunun moralsizliği ve umutsuzluğu artırdığı yerde, komünistlerin sorumluluklarının arttığı bilinciyle hareket edebilmeliyiz. Deprem dönemine denk gelen grev sürecinde sergilediğimiz performansı aşan bir pratik sergilemek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Tahir Solmaz

Ceyhan Belediyesi'nde faşist kıyım...

Ceyhan'da belediye başkanlığına geldikten sonra icraatlarıyla ünlenen MHP'li Hüseyin Sözlü'nün son hedefi, işçilerin örgütlü olduğu Genel-İş Sendikası oldu. Belediye başkanlığına geldiği ilk günlerde, amirleri ve şefleri değiştirip kendi kadrosunu göreve getirdi. 420 işçiden uyguladığı baskı sebebiyle (görevinden alıp, çöpe vermek gibi) 100'ü tazminatlarını alarak işten ayrıldı.

Belediye başkanının bu sendika ile çalışmam baskısı karşısında işçilerin büyük çoğunluğu sendikadan istifa etti. Şu anda sendikadan istifa etmeyen 70 işçi kaldı. Baskılara karşı direnemeyen işçiler ne yapacaklarını bilemez durumdalar.

Sendika yöneticileri Genel-İş binasında bu konuyla ilgili basın açıklaması yaptılar. Belediye Başkanı Hüseyin Sözlü'nün talimatları çerçevesinde; belediyeye ait işyerinde daire müdürleri, işçileri toplayarak, "belediye başkanımız bu sendika ile çalışmak istemiyor, bu sebeple istifa edeceksiniz" diyerek sendikalarından istifaya zorlanmaktadır, anayasamızın 51. maddesi çiğnenmektedir, dedi. Bunun gerçek nedeninin siyasi görüşünden kaynaklandığını, mücadele ile kazanılan ekonomik ve demokratik kazanımların ortadan kaldırılmasının amaçlandığını bildiren sendika yöneticileri, kamuoyunu desteğe çağırdı.

Kızıl Bayrak/Adana

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde işçi kıyımı sürüyor

Kızıl Bayrak: İşten atılma süreciniz nasıl gerçekleşti? Buna karşı ne yapmayı düşünüyor sunuz?

İşten atılan bir işçi: İ. Melih Gökçek'in vatandaşa hizmet ya da belediyeyi iyi yönetme gibi bir derdi yoktur. Burada bir artniyet var. Kendi adamı olmayan işçileri oradan oraya sürerek siyasi bir baskı oluşturmaya çalışıyor. Atılan arkadaşlarımızın %90'ı hatta %99'u sol, sosyal-demokrat dünya görüşüne sahip insanlar.

109 arkadaşımız uydurma bahanelerle işten atılmış bulunuyor. Şu aşamada henüz bizim elimize ulaşan bir tebliğ yok. Sadece bizim haberdar olduğumuz İş ve İşçi Bulma Kurumu'na gönderilen bir liste var. 109 kişilik bir liste.

İ. Melih Gökçek kendi televizyonu olan Kanal A'da bizzat bir oturum yaptı ve "Bu işçiler çalışmıyorlar, onun için ben de onları attım" dedi. Kendi mantığına göre bizleri atması gereken madde 17/2 idi. Ama o bu konuda şu demagojiyi yaptı sözkonusu oturumda: "Ben iyi niyetli biri olduğum için, çocuğuna çocuğuna acıdığım için, bu insanları 12. maddeden attım. 12. maddede geriye dönük ne kadar alacağı varsa bunları ödeyeceğim" diyor.

Ama iyi niyetli olmadığı, bu insanları işten keyfi olarak attığı bizim tarafımızdan bilinmekte. 2800 rakamından bahsediliyor. Amaç belediyeyi özelleştirip kendi yandaşlarına peşkeş çekmek. Belediyenin zaten şu aşamada ekonomik olarak içi boşaltıldı. Bundan sonra da demokrat insanları işten atarak, belediyeye kendi yandaşlarını toplamak gibi bir amacı var.

Bu sadırını boşa çıkarmak için ilk önce bizlerin birlikte, beraberce mücadele vermemiz gerekmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi
Kızıl Bayrak/Ankara

Sınıf hareketi yükselme eğilimi içinde

Türkiye işçi sınıfı bir kıpırdanma içerisinde. Sosyal güvenliğin tasfiyesi, tahkim yasasının meclisten apar topar geçirilmesi, 17 Ağustos ve 12 Kasım depremleri, kıyak emeklilik yasasının onaylanması, kitlelere burjuva diktatörlüğünün gerçek yüzünü göstermiştir. Bu noktada kitlelerin bilinci henüz geri ve sorgulama şeklindedir kuşkusuz. Yine de, kapitalizmin bunalımının yapısal olduğu ve devrimci kriz potansiyellerinin her zaman var olduğu ülkemizde, olayların etkisiyle kitlelerin, özellikle işçi sınıfının bilincinde nitel sıçramaların yaşanacağı kesindir.

Sınıfa saldırının en önemli ayaklarından birisi de özelleştirmedir. İşçi sınıfının en hassas olduğu konulardan biri olan özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürmektedir. Bursa'da Petrol-İş Sendikası, 19 Şubat Cumartesi günü, Petrol Ofisi'nin özelleştirilmesine karşı bir stand açmış ve imza toplamıştır. İmzacı katılımının yüksek olması, sınıfın bu noktada diğer emekçi katmanlarla ortaklaştığının bir göstergesidir.

Aynı gün bir grup çevreci de aynı şekilde stand açıp imza toplayarak nükleer enerji karşıtı bir kampanya yürüttü. Sermaye düzeninin sözde enerji azlığı nedeniyle uyguladığı elektrik kesintilerinin nükleer santrallerin yapımını meşrulaştırmak için yapıldığı açıktır. Bu kampanyaya ilginin oldukça yoğun olması, toplumun bu konudaki duyarlılığının göstergesidir.

Biz komünistlerin görevi ise, bu duyarlılığı devrimci sınıf siyasetine kanalize edip sermaye iktidarını yıkmak için bir manivela haline getirmektir.

İşçi sınıfı savaştacak, Sosyalizm kazanacak!

https://rantey.org

Bursa'dan Kızıl Bayrak okurları

Demirel: “Devlet cinayet işlemez”!

Sermaye devletinin tarihi cinayetler ve katliamlar tarihidir!

Sermaye devletinin 35 yıllık sadık hizmetkârı Demirel, devletin katliamcı Hizbullah’la ilişkilendirilmesine çok kızdı. 12 Eylül öncesi “Bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz” diyen Demirel şimdi de “Bana devlet cinayet işliyor dedirtemezsiniz” diyor.

Demirel yaptığı açıklamaya; “Ben diyorum ki; hiç kimse bu ülkenin güvenlik kuvvetlerini, bu cinayet şebekesini himaye ediyor diye ithamda bulanamaz. İnsanlar kendi devletlerini, kanun dışına çıkıp, cinayet işliyor gibi bir şüpheye düşürürlerse o zaman devlet iflas eder. Bu durum da benim polisim, jandarmam, valim nasıl görev yapacak” sözleriyle devam ediyor.

Demirel sınıf bilinciyle hareket ediyor

Demirel ömrünü sermaye iktidarına hizmet etmeye adanmıştır. Sabancı “Adamcağız, devlet için gece gündüz çalışıyor” diyerek, Demirel’in tekrar Cumhurbaşkanlığına seçilmesini istedi. Bu kan emici burjuvanın kendi sınıf iktidarının devamı için gecesini gündüzüne katıp çalışan Demirel’e sunduğu destek anlaşılırdır.

Demirel’in ortalama bilince sahip işçi ve emekçilerin bile gülümsemeyle karşılayacağı bu sözlerinin ardında açık bir sınıf bilinci var. O, Hizbullah operasyonlarıyla bir kez daha ortaya çıkan çeteleşmiş, katliamcı devlet gerçekliğini karartma kaygısı ile hareket ediyor. Bütün çabasıyla orduya ve devlete doğru genişleyen tartışmaları, düzenin kabul edebileceği sınırlara çekmeye çalışıyor.

Yaptığı açıklamada; “Kim olursa olsun, meseleye nereden girerse girsin devleti, devletin güvenlik güçlerini ima ederek bu Hizbullah’ın iddiasını ortaya koyuyorsa hiç mesele yok. Ama Hizbullah Hizbullah’ın işlediği cinayetler, Hizbullah’ın sebep olduğu vahşet ayrı bir olay, ama onun üzerine devletin varmadığını ima etmesi, onun himaye edilmiş olması, hatta destek görmüş olması, bu himaye ve desteğin devletin güvenlik güçlerinin içinde devletin askerinin, polisinin de dahil edilmesi gibi bir ima veya böyle bir iddia... Vahim olan budur.” demesi boşuna değildir.

Hizbullah-devlet ilişkisi yokmuş!

Demirel günlerdir yaptığı açıklamalarla Hizbullah’la devlet arasındaki her tür ilişkiyi cepheden reddediyor. Daha da ileri giderek, “Elinde belgesi olan çıksın. Hodri meydan” diyor.

Burjuvazinin sınıf egemenliğine dayanan düzen çürümüş, devlet çeteleşmiştir. Zira işçi ve emekçilere aklıktan, sefaletten, işsizlikten, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluktan başka verecek hiçbir şeyi olmayan sermaye iktidarının, işçi ve emekçilerin mücadelesini engellemek için baskıdan, işkenceden, katliamdan başka çaresi yoktur. İşçi sınıfının politikleşmesi, devrimci bir işçi-emekçi hareketinin gelişmesi sermaye iktidarının en büyük korkusudur.

Duyulan bu korku nedeniyle sermaye devleti her tür kirli ilişkiyi meşru saydı. Emekçilere karşı kullandı. 12 Eylül karşı-devrimi öncesi MHP’li faşistleri devrimci harekete karşı, 12 Eylül sonrasında faşistleri, Hizbullah’ı Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullandı. Bunlar sadece komünistlerin, devrimcilerin bildiği gerçekler değildir. Susurluk bu gerçeğin işçi ve emekçiler tarafından daha da iyi görülmesini sağladı.

Kontr-gerilla devletinin bu tür örgütleri kurduğunu, desteklediğini ve kullandığını kendi hizmetkarları bile dile getirmek zorunda kalıyorlar.

* “Bir İran Hizbullah’ı var onlar çok tehlikeli, bir de dini bütün PKK’ye karşı olan vatandaşlarımızın kendini korumak için kurduğu bir düzen.” Bu sözler adı katliamlarla anılan JITEM’in de sorumluluğunu yürüten, Jandarma Genel Komutanı Teoman Koman’a ait.

* “Hizbullah PKK’ye karşı örgütlendi.” Demirel’in yol arkadaşı Sezgin’in 32. Gün programında söyledikleri.

* “Hizbullah’la sürekli ilişki içindeydik. Lideri bize büyük yardımlarda bulunuyordu. Hizbullah belirlenmiş hedeflere vuruyordu.” Faili meçhul cinayetlerin sorumlusu olarak gösterilen Hizbullah’ın emri devletten aldığı yolundaki bu sözler, Demirel’in toz kondurmadığı orduda binbaşı olarak görev yapan Cem Ersever’e ait.

* “Ne yazık ki, Hizbullah örgütü mensupları, askerden destek görmüş.” Ordunun Hizbullah’ı desteklediği yönündeki bu görüşler TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu raporunda yer alıyor.

* “Koruculuk sisteminden umduğunu bulamayanlar, bölge halkının manevi hissiyatını da göz önüne alarak yeni bir örgüt kurulmasına karar verdiler. Önce istihbarat içinde Kürtçe bilen astsubaylar seçildi. Bunlar bir süre dini konularda eğitilerek küçük bir grup oluşturuldu ve halkın dini hassasiyetinin olduğu yerlere gönderildi. Bu grup bir süre fikirlerini empoze ettikten sonra halkın arasından bir lider seçip, kendileri tamamen aradan çekildiler.” Hizbullah’ın kontr-gerilla tarafından nasıl örgütlendiğini anlatan bu satırlar, bir MİT görevlisinin Zaman gazetesine anlattıkları.

* “Maalesef ilimizdeki faili meçhul cinayetlerin üzerine gittiğimizde ucu askere gidiyor.” Orduyu faili meçhul cinayetlerle “bağlantılandıran” bu sözler Batman polis şefine ait.

Tüm bu anlatılanları Demirel bilmez mi? Elbette ki biliyor. Tüm bu süreçlerin tanığıdır. Dahası, alınan kararların, ortaya çıkan kan, gözyaşı, katliam ve vahşetin sorumlularından biridir. O tam da hizmetinde olduğu düzenin çürümüş kimliği ile özdeşleşmiştir.

Sermaye devletinin tarihi katliamcılığın tanığıdır

Bu devletin tarihi katliamların ve vahşetin tarihidir. Demirel tüm bu süreçlerde doğrudan rol almıştır. Şimdiye kadar ortaya serilen pislikler bile çete devletinin katliamcılığının yeterli kanıtıdır.

16 Mart Beyazıt katliamını yapan faşistler saldırı emrini İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nden aldıklarını itiraf ettiler. ‘77 1 Mayıs katliamının kontr-gerillanın işi olduğu, devletin raporlarında bile yer alıyor. ‘78 Maraş katliamının taşeronu gerici faşist güruhun kontr-gerilla devleti tarafından yönlendirildiği bizzat katillerin kendi itiraflarında yer aldı. ‘93 Sivas katliamı öncesi gerici faşistler tarafından dağıtılan bildiri metninin Sivas Emniyet Müdürlüğü faksından çıktığı, TBMM Sivas

Olayları

Araştırma Komisyonu raporunda yer aldı.

‘96 Susurluk kazasında sermaye devletinin pislikleri ortaya saçıldı. TBMM Susurluk Komisyonu raporu, devletle faşist katiller ve Hizbullah arasındaki ilişkileri ortaya koydu: “Devletin önemli noktalarındaki görevliler faili meçhul cinayetlere göz yummuş. Hukuk devletinde bunlar olmaz itiraz kanaatimce geçerli değildir.” Hukuk devletinde bunlar olurmuş demek istiyor sermaye devletinin müfettişi!

Bu pisliği devrim temizler

Bu düzen bir bataklıkla dönüşmüştür. Her türlü kirli ve kanlı işin arkasında çeteleşmiş sermaye devleti durmaktadır. Son 35 yıldır yapısal sorunlar içinde debelenen sermaye iktidarı artık yıkılmayı bekliyor. İşçi ve emekçilere aklıktan, sefaletten, baskıdan ve katliamdan başka verecek hiçbir şeyi olmayan sermaye iktidarı yıkılmadıkça, katliam ve vahşet tabloları devam edecektir.

AB emperyalistlerin çıkarlarının hüküm sürdüğü bir birliktir

AB işçi sınıfının sendikal hak ve özgürlüklerine düşmandır!

Geçtiğimiz haftalarda AB'den bir yetkili Kopenhag Kriterleri'nin işçi hakları çerçevesinde de uygulanması için ülkemizdeydi. Önce sermaye hükümeti ile görüşmeler yaptı. Ardından başta Türk-İş olmak üzere sendika konfederasyonlarını ziyaret etti.

Bayram Meral bu girişimleri büyük bir sevinçle karşıladı ve tam bir propagandaya dönüştürdü. Konuya ilişkin yaptığı açıklamada; "AB üyeliği işçi sınıfına birçok hakkı yeniden kazandıracaktır. Daha şimdiden Kopenhag Kriterleri doğrultusunda işçi haklarının düzenlenmesi için girişimlerin başlatılması son derece sevindiricidir", dedi.

Gerçekten AB üyeliği sendikalaşma, grev hakkı ve toplu sözleşmelerin önündeki engelleri kaldırabilir mi? Özelleştirme uygulamalarının sonuçları olan işsizlik, sefalet ücretleri, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ve benzeri kötülüklerden koruyabilir mi?

Bir kere AB'nin uyum kriterleri sendikal hak ve özgürlüklere dönük her türlü inisiyatifi yerellerin insafına terk ediyor. Çünkü sözkonusu olan emperyalist tekellerin çıkarlarıdır. Dolayısıyla, işçi ve emekçilerin sendikal hak ve özgürlüklerine ilişkin AB politikası "işçi ve emekçilerin hakları her ülkenin kendi bileceği iştir" olarak tanımlanabilir.

AB işçi sınıfının varolan haklarının da gaspını hedefliyor. TİSK Başkanı'nın "derhal AB'nin kriterlerinin gereği olan düzenlemeler yapılsın" demesi boşuna değildir. Zira AB standartları, yıllık izin, iş güvencesi, sosyal güvenlik, ücretler vb. konulardaki taleplerden uzak duruyor.

AB ülkelerinde sendikalaşma oranı sürekli geriliyor

İstatistikler AB ülkelerinde sendikalı işçi sayısının her geçen gün azaldığını ortaya koyuyor:

Ülke adı	Yıl	Oran (%)	Yıl	Oran (%)	Gerileme Oranı (%)
Almanya	1991	30,7	1995	29,6	1,1
Avusturya	1985	40,6	1995	36,6	4
Fransa	1985	11,6	1995	6,1	5,5
Hollanda	1985	23,3	1995	21,8	1,5
İngiltere	1985	36	1995	26,2	9,8
İsveç	1985	79,3	1994	77,2	2,1
İtalya	1985	32,9	1994	30,6	2,3
Lüksemburg	1987	48	1995	39,5	8,5
Yunanistan	1985	23,5	1995	15,4	8,1
Portekiz	1986	40,6	1995	18,8	21,8
Finlandiya	1985	61,4	1995	59,7	1,7
Belçika	1985	42	1995	38,1	3,9

Bu tablo AB'nin sendikal hak ve özgürlüklere dönük politikasının resmidir. Portekiz'de AB'ye üye olmadan önce %40,6 olan sendikalılaşma oranı AB'ye girişle birlikte %18,8'e düştü. Yunanistan'da %23,5 olan sendikalaşma oranı ise %15,4'e düştü.

AB'de işçi sınıfına dönük saldırılar yoğunlaştı

AB ülkelerinde Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşüyle birlikte sosyal politikalar hızla terk edilmeye başlandı. Emperyalistler işçi ve emekçilerin yüzyılların mücadelesiyle elde ettikleri ekonomik ve sosyal haklarına cepheden savaş açtılar. Yıllık izinden eğitime, iş güvencesinden sendikalaşmaya kadar bir dizi hak Fransa başta olmak üzere AB ülkelerinde esnek çalışma yaygınlaştı. Alman emperyalizmi sosyal güvenliği hedefleyen iş güvenliği ve TİS düzenini yok etmeyi amaçlayan birçok yasanın altına imza attı. AB ülkelerinin büyük kısmında esnek çalışma sendikalara kabul ettirildi ve TİS'lerde yer almaya başladı. Haftalık çalışma sürelerinin esnetilmesinin yanısıra siparişe göre işçi çalıştırma, stoksuz çalışma yaygınlaştı. Parça başına üretim teşvik edildi. Sipariş olmadığı dönemlerde işçilerin zorunlu izne ayrılmaları yönünde uygulamalar emperyalist tekeller tarafından giderek meşrulaştırıldı.

Tüm bu uygulamalar AB ülkelerindeki işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarında sürekli yeni kayıplara yol açıyor. Sendika bürokratlarının büyük umutlar bağladığı İLO tüm bu gelişmeleri izlemekle yetiniyor.

Sendikal hak ve özgürlükleri kazanmanın yolu...

Örgütlenmenin önündeki tüm engelleri; grev yasaklarını, lokavtları, %10 işkolu barajını, %50 işyeri barajını, sendikaya üye olmak için gerekli olan noter şartı uygulamalarını ortadan kaldırmanın tek yolu devrimci sınıf mücadelesidir. Sendikal ihanet şebekesinin yaptığı tek şey, sermayeye uşaklık ve AB hayalleriyle işçi sınıfını oyalamaktır.

Sendika bürokratlarının AB'ye adaylığı her derde deva olarak sunmalarının gerisinde, işçi sınıfını beklentiye sokarak, devrimci sınıf mücadelesinden uzak tutma amacı yatıyor. Emperyalistlerin çıkarlarının bekçisi AB'den sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki engellerin kaldırılmasını beklemek, tam da bu ihanet şebekesine yaraşır.

Türkiye işçi sınıfının sermayenin saldırılarını boşa çıkarmasının biricik yolu, birleşik militan bir tarzda devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten geçiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.

Çürüyen düzen-çeteleşen devlet ve Batman bataklığı

Her türlü çürüme ve yozlaşmanın kaynağı emperyalizmdir!

Devletteki çeteleşmenin, düzendeki çürümenin istisnai bir durum olmadığı, tepeden tırnağa bir sistem sorunu olduğu Susurluk'ta bir parça gözler önüne serilmişti. Hizbullah operasyonu vesilesiyle açığa çıkarılan cesetlerle başlayan ve binlerce gelişmiş silahın bulunmasıyla devam eden gelişmeler, Batman'ı Susurluk'a bağlayan yeni halkaları ortaya çıkardı. Bu son olaylar, aynı zamanda, sermaye devletinin çeteleşmesi ve düzenin çürümesinin uluslararası bağlantılarına da silah kaçakçılığı vesilesiyle açıklık kazandırdı.

Yalnızca Türkiye'de değil, sermayenin egemen olduğu dünyanın herhangi bir ülkesindeki çeteleşme, çürüme ve mafyalaşma istisnai bir vaka değildir. Son günlerde ortalığı kaplayan bilgiler, yasa dışı yollardan rüşvet aldığı için öne çıkan Kohl'un yalnız olmadığını, bütün kirli ilişkileri bir şebeke gibi birbirine bağlayan, birbirleriyle dayanışmaya itenin emperyalistlerin çıkar birliği olduğunu gösteriyor. Silah ticaretinden uyuşturucuya, gerici parti ve iktidarların desteklenmesinden halk isyanlarının ve devrimci kalkışmaların bastırılmasına, özelleştirmelerden acı reçetelere, hükümet darbelerinden siyasal cinayetlere ve komplolara kadar bütün kanlı işler ve ilişkilerin merkezinde, dünya gericiliğinin temsilcisi olan bir avuç emperyalist haydut bulunmaktadır. "Yeni dünya düzeni" diye tanımlanan emperyalist egemenliğin bu evresinde yeni olan tek şey, emeğin ulusal ve uluslararası talanının ve sömürünün dev boyutlar kazanmış olması, sayısı giderek azalan emperyalist tekeli çetelerin tüm dünyaya hükmetmek ve bu talanı sonuna kadar dayatmak için emekçilere karşı her türden kanlı ve kirli yöntemi giderek daha aleni biçimde kullanmalarındır. Hiçbir ülke burjuvazisi bu kirli işlerde bir diğerinden aşağı kalır değildir. Emperyalizm çürüyen, yozlaşan kapitalizmdir tezi

giderek kitleler nezdinde de, yolaçtığı yıkım ölçüsünde daha açık bir gerçeklik haline gelmektedir. Bu çürüyen ve yozlaşan sistem içinde Türkiye'ye özgü olan tek şey, çürümenin ve çeteleşmenin dizginsiz büyümesi ve kontr-gerillanın sınırsız icraatlarıdır.

Kitlelere gözbağı, çete devletine makyaj!

Son günlerde gözlerimizin önünde cereyan eden olaylar, üstü ne kadar örtülmeye çalışılırsa çalışılsın, bu gerçekliğin en çıplak fotoğrafını veriyor. Susurluk'un karanlığında gerçekleşen kaza, çeteleşme ve çürüme gerçekliğini veren fotoğrafın kitleler nezdinde de daha açık biçimde görünmesini sağlayan bir flaş işlevi gördü yalnızca. Burjuva liberallerinin sermaye devletinin açtığı kanallarda yürüttüğü, ancak denetimden çıkmaya başlayan "bir dakika karanlık" kampanyası ise, devrimcilerin yetersiz müdahalesinden dolayı gerçek hedefini ve gücünü bulamadı.

Burjuva liberal kalemler silah alımlarının hukuki prosedüre uygun olup olmadığı konusunu ön plana çıkararak, devlet görevlilerinin suistimali üzerinden sözde bir muhalefet sergilemeye çalışıyorlar. Vali silah alımına yetkili mi? 507 milyon dolarlık son parti silahların gümrük kaydı niçin yapılmadı? Bu silahlar Hizbullah'a gitmiş olabilir mi? çerçevesinde kalan soruların ötesine geçilmiyor. Böylece kontr-gerillanın gerçek faaliyet ve ilişki alanlarını, icraatlarını gözden saklama görevi yerine getiriliyor.

Sermaye devleti de bu çerçevede bir sorgulamadan çok rahatsız olmuş görünmüyor. Fakat öte yandan, dün Susurluk'ta, bugün Batman ve Gaziantep'te ortalığa saçılan ve ilişkileri deşifre eden kanıtlara bir açıklama

getirmekte zorlanıyor. Zorlandığı yerde, mevcut tepkisizlik ortamından da yararlanarak, kirli icraatlarını ve ilişkilerini açık ya da örtülü savunmaya gidiyor.

Bu işlerin kumanda merkezi, "bizim bu işlerle bir ilişkimiz yok, bize teslim edilen silahlar elimizde" diyor ve mevcut ilişkilendirmeden rahatsız olduğunu yineliyor.

O dönemin başbakanı Çiller ise; "Ne yaptık ise devletin bilgisi dahilinde ve terörün bitirilmesi için yaptık. Gerekirse yine yaparım." diyor.

Dün, "bana sağcılar suç işliyor dedirtemezsiniz", "devlet cinayet işlemez" diyen Demirel yine aynı arsızlıkla, "Devlet, halin icabına göre hareket eder. Her zaman rutini takip etmek zorunda değildir. İcaap ettirdiği zaman devlet rutinin dışına çıkabilir." açıklamasıyla, kontr-gerillanın varlığını ve icraatlarını meşrulaştıran bir politika izliyor.

O dönemde sorumluluğu olan şu ya da bu kademedeki devlet görevlileri ise (N. Menteşe, Karayalçın gibi), bir suistimal varsa kendi bilgilerinin dışında olduğunu söyleyerek, işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlar.

Geriye Özel Karma Birlik kurulması ve silah temin edilmesinin sorumlusu olarak Batman Valisi kalıyor.

Çete devletinin gayrı-resmi silah tüccarı ve uluslararası simsar Ertaç Tinar'ın itirafları...

E. Tinar sermaye devletinin gayrı-resmi silah ticaretindeki kilit isimlerinden biri. İsrail, Bulgaristan ve ABD'li silah tüccarlarıyla doğrudan ilişkileri var. Silah ticaretini, çeşitli isimler altında kurduğu şirketleri aracılığıyla yürütüyor. Görünen o ki, silah ticareti yüklendiği misyonun sadece küçük bir kısmı. '93-'94 döneminde Öcalan'a suikast girişiminin bizzat içinde yer aldı. İşte icraatları ve itirafları:

- * "Silah bu işin yüzde itibarıyla bilmem şu kadarlık bir kısmı. Bu iş paket halinde büyük bir iştir."
- * "Devletten 10-15 milyon dolar alacağım var."

* **Soru:** Beka vadisi de bu görevler kapsamında mı?

- "Neyse yani, hangi görevse... Bunlar herhalde reisi cumhur da biliyordur. Çünkü Mehmet bey (M. Ağar) böyle bir şeyde görev vermeden önce mutlaka onların tasvibini alıyordur. Ya Genelkurmay yahut Başbakanlık mutlaka biliyordur."

* "Şimdi bakın bu işlerin makbuzu falan yoktur. Bu işlerin bir kısmı makbuz karşılığı ödenir, bir kısmı nakit olarak ödenir. Orada, Antalya'da yapılan kurs yazılı mı? Antalya'da 80 kişilik bir özel tim grubuna 30 kişilik İsraili uzmanlar tarafından eğitim verildi. Yazıyor mu bunlar? Onun masrafları nasıl ödendi? Gelenlerin sigortalarını nasıl ödediler? Onları araştırırsınlar."

* **Soru:** O zaman gizli görevin bir parçası da bu...

- Tabii 4 ay süreyle Antaya'da 1994 başından Nisan ayına kadar dağda gerilla eğitimi yapıldı."

- "Bana ödenen para 1.250.000 dolardır. Her bir seferinden %5 kazandığım para yalnız bu değildir. Bu örtülü ödenekten yapılan hizmettir, gizli görevden dolayıdır. Bir de ihaleyle benden satın aldıkları malzemeler vardı. Yüzü gözüken, hibe olmayan, normal 6-7 milyon dolarlık bir alış verıştır. Bunlardan da aldığım bir komisyon var."

* **Soru:** Batman Valiliği'ne silahları siz mi sattınız?

- "Hayır. Ama kimin sattığını biliyorum. Devlet de biliyor."

* **Soru:** Güvenlik güçlerinin temin edemediği silahları siz hangi kimliğinizle temin edebiliyorsunuz?

- "Ambargo vardı efendim. Hiçbir yerden silah gelmiyordu. Bana bir yetkili 'Siz miydiniz o 5 milyon mermiyi getiren?' dedi. Nefsini müdahale etmek için mermisiz ne yapacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://arantey.org>

(Zaman, 12 Şubat 2000)

12 Eylül'ün emekli Korgenerali Nevzat Bölükçüoğlu konuşuyor: İcraat içinden bir bilenin ifşaatları, yakınmaları ve kolay aklanma reçeteleri...

* "Çiller kahraman ilan etti mesala bunları (ülkücüler ve tetikçiler kastediliyor). O küçük adamlar yapsaydı zaten yakasına yapışılırdı."

* "17.500 faili meçhul cinayet var deniyor Türkiye genelinde. Mesut Yılmaz kim emir verdiyse bunu bulmak lazım diyor. Bakın bütün bu imalar, sözler yukarı tırmanıyor. Hiçbir kurum benimle bu işin ilişkisi yoktur diyemez."

* "Bir varsayım olarak ben bunun ucunun çok yukarılara tırmandığına inanıyorum. Yukarılara tırmandığını bildikleri için biz bunu ortaya çıkartırsak başımıza yine Mustafa Muğlalı olayları çıkartırız korkusuyla Susurluk olayını örttüler gibi geliyor bana."

* "Savcı görür çete kuruluyor, müdahale etmez, polis görür el koymaz... Bari bu olaylarda sorumlu tutulsun. Aksi halde devlet de kurumlar da aklanamaz."

Nitekim başından beri hükümetin izniyle bu işi kişisel olarak üstlendiğini itiraf ediyor. Ona kalırsa tek kusur, satın alınan son parti silahların gümrük kayıtlarının yapılmamış olmasıdır. Geriye kalan tüm işler hukukidir ve devletin bilgisi ve denetimi dahilindedir.

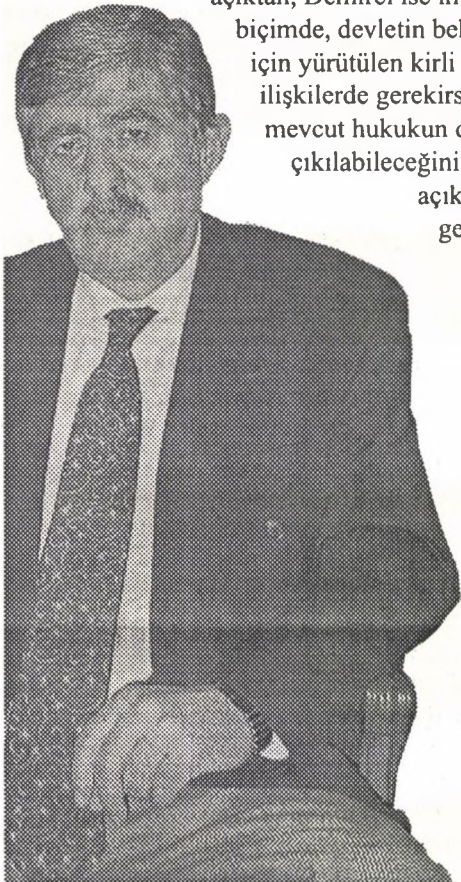
Vali Salih Şarman haklıdır! Burjuva liberal bazı kalemşörlerin çarpıtmaya çalıştığı gibi, kendisi bir işgüzar, hukuk tanımaz bir görevli değil, tam tersine, devletin verdiği görevleri yerine getiren bir bürokrattır. Devletin kendi görev bölgesi ve sorumluluk alanlarına giren icraatlarının altına imza atmıştır. Onun tek talihsizliği, "secaatini arz ederken sirkatini söyleme"si (yiğitliğini anlatırken suçlarını ortalığa dökmesidir) dir!

Özel Karma Birlikler kontr-gerillanın bir parçasıdır

Sermaye iktidarı artık saklanamaz hale gelen kirli ve kanlı icraatlarını yalnızca yadsıyıp üstünü örterek işin içinden sıyrılmaya çalışmıyor. Kendi sorumluluğunu yine kendisinin sözde açığa çıkarttığı faillerin üzerine yıkarak kendini aklamaya çalışıyor. Bu amaçla en kör gözlerin görebileceği yalın gerçekleri, karmaşık-bilinmez bir mizansen içinde sunarak kafaları bulandırıyor. Hizbullah operasyonlarında çıkarılan cesetleri, işkenceli sorgu kasetlerini kullanarak bir "dehşet-vahşet" atmosferi yaratmak, bu yolla kirli karanlık işlerin arkasındaki gerçekleri ve gerçek failleri görmeye çalışan insanları kokutmak, tepkileri daha doğmadan kötürümleştirmek ve kendi açtığı kanallarda boğmak amaçlanıyor. Bu doğrultuda hayli mesafe alındığı söylenebilir.

Ancak Batman ve Gaziantep'te koca bir orduyu donatabilecek miktarda gelişmiş silahın açığa çıkması devletin işini yine de hayli zora soktu. Deyim yerindeyse bulunduğu silahlar ters tepti. Şimdi sermaye cephesi dört bir koldan suçüstü kanıtlarının Hizbullah'ın eline nasıl geçtiğine kılıf bulmaya çalışıyor. Ancak, tüm çabalara rağmen, kontr-gerillanın kanlı ve kirli ilişkilerinin içine sığdırılmaya çalışıldığı burjuva hukuku kılıfı dar geliyor. Bu anlaşılmış olmalı ki, dönemin başbakanı Çiller

açıktan, Demirel ise imalı bir biçimde, devletin bekası için yürütülen kirli ilişkilerde gerekirse mevcut hukukun dışına çıkılabileceğini açıklama gereği

hissediyorlar.

Burada önemli olan kontr-gerilla devletinin kanlı ve kirli icraat ve ilişkilerinin burjuva hukuku çerçevesine sığıp sığmadığı değildir. Devlet elbette hukuk dışı işlerinin sorumluluğunu yükleyeceği alt kademedeki birkaç bürokrati kurban ederek kendini aklayacağını biliyor ve şimdilik kaydıyla bu çerçevedeki tartışmadan çok da rahatsız olmuyor. Bu tuzağa düşmemek için gerçek ilişkiler alanındaki olgu ve olayları bütün çıplaklığıyla ortaya sermek gerekiyor.

Tablo açık, fotoğraf yeterince net!

Özey Karma Birlikler kontr-gerilla yapılanmasının daha altta kalan bir parçasıdır. Devlet tarafından kurulmuştur. Gerici Hizbullah örgütü ve bölgedeki bütün paramiliter güçler bu ve benzeri birlikler içinde eğitilmişlerdir. Devlet tarafından örtülü ödeneklerden sağlanan fonlarla, TOKİ vb. devlet kuruluşlarından aktarılan paralarla, kanlı ve kirli icraatlarla sağlanan gelirlerle finanse edilmiş ve silahlandırılmıştır.

Hizbullah operasyonunda ele geçtiği iddia edilen silahlar özelinde ifade edersek, Hizbullah'ı kim kurdu, kim destekledi, kim eğitti, kim kullandı, kim finanse ettiyse, silahları da onlar ellerine tutuşturmuştur.

Adım başı asker, polis ve özel timin kaynadığı şehirler ve köylerde, her aracın didik didik arandığı bir bölgede, bu kadar silah yığınağının devletin bilgisi ve denetimi dışında gerçekleştirilmesi mümkün müdür?

Ortada kanlı bir oyun oynanmaktadır. Sermaye devleti bir eliyle beslediği ve kullandığı tetikçileri diğer eliyle tasfiye etmektedir. Bütün kirli-kanlı icraatlarını bu tetikçileri ön plana çıkararak aklamaya çalışmaktadır. Kanlı ellerini tetikçilerinin üstünde silerek, onları ikinci kez kullanmaktadır. Hizbullah vahşeti maskesini kullanarak kendi kanlı yüzünü saklamakta, bu iğrenç tetikçilerinin cinayetlerini pazarlayarak toplumu korku ve terör ile teslim almak istemektedir.

Aradan bir ay geçmesine rağmen, gerçekte aydınlatılan fazlaca bir şey yoktur henüz. Tersine, varolan gerçekler de karartılmaya çalışılacaktır. Çoğu iç hesaplaşma kurbanı olan insan cesetlerine ek olarak üç-beş faili meçhul cinayet dışında kalan herşey açılan mezarlara karanlığa gömülmek istenmektedir.

Gerçek failleri açığa çıkarmak için, dönüp şu soruları yeniden sormak gerekir:

* Sayısı 17.500'ü bulunduğu ifade edilen cinayetleri kim işledi?

* Esrar, eroin, silah ticareti için zırhlı araçları kim kullandı?

* Lice'yi, Kulp'u kim bombaladı, binlerce köyü kim boşalttı?

* Savaşın rantını kimler yedi?

* İsrail'den silahları kim aldı?

Tüm bunlar, ne sayısı belli tetikçilerin, ne ön plana çıkan üç-beş bürokratin, ne de çapı belli silah tüccarlarının kendi başlarına yerine getirebilecekleri işlerdir. Tüm bu işlerin kumanda merkezi kontr-gerilladır. Sorumlusu çürüyen kapitalist düzenin çeteleşen devleti ve onun hizmet ettiği sermaye sınıfıdır. Susurluk'tan Batman'a, Batman'dan İsrail ve ABD'ye uzanan köprü bu sınıfın çıkarları temelinde kurulmaktadır. Bu sınıf devrilmeden ve onun çürüyen sistemi ortadan kaldırılmadan, işçi sınıfı ve tüm emekçi katmanlar aydınlık bir gün yüzü göremezler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Alman gizli servisi ve CIA, Türkiye dahil 9 Avrupa ülkesindeki partilere "anti-komünist" faaliyetler için milyonlarca mark göndermiş

* '70'lerde komünizm tehlikesine karşı para yardımı, Ahtapot Operasyonu adı altında başlatıldı.

* Operasyonu Henry Kissenger yönetti. Alman hristiyan-demokratlar başını çekti. Kökeni '50'lere kadar uzanıyor.

* Yapılacak yardımlar 'Sivil Birlik' adı verilen bir örgüt tarafından büyük şirketlerden ve işadamlarından toplanıyordu.

* '74'lerde Portekiz ve İspanya için kollar sıvanıyor. Alman Parlamentosu'ndaki 4 partinin lideri bir araya gelerek (W. Brandt, H. Diethrich, J. Strauss, H. Kohl) Alman gizli servisi BND aracılığıyla operasyon yürüttü.

* Her ay en az bir kez dönemin BND Başkanı Gerard Wessel bizzat başbakanlığa gelerek bir yetkiliden para dolu valizi teslim alıyor ve yurtdışındaki adreslere teslim edilmek üzere pay ediyordu. Nakit paranın milyonlarca mark tutarında olduğu sanılıyor.

* Türkiye ve Dayanışma Sendikası Başkanı Lech Walesa da bu paradan pay alıyor.

* Dönemin başkanı Ecevit kendilerine Alman sosyal-demokratlarının bu amaçla teklif ettikleri parayı reddettiğini söylüyor.

(Milliyet, 13 Şubat 2000)

Çürümenin ve çeteleşmenin bir başka yüzü Ayvaz Korkmaz:

Emniyeti, devlet adamlarını rüşvete boğarak gemisini yüzdüren bir çeteci...

* "Çok ünlü eski bir bakana 300 bin dolar para, kendine ve eşine altın Rolex saat, yine eşine bir pırlanta takım hediye ettik."

* "Cinayet masasında görevli polis memuru B.'ye bir cinayetten önce 5 milyar lira, ardından da 50 bin dolar verdim."

* "Bakırköy'ün bir emniyet müdürüne sürekli olarak 10-20 bin dolarlık harçlıklar verdik. İki de silah hediye ettik."

* "Narkotik şubede görevli bir emniyet müdürüne adamlar Mercedes hediye etti. Karısına da Opel marka araba alındı."

* "Bir savcıya, adamımız olan emniyet müdürüyle para verdik. Bir başka savcıya da adamımızı kollaması için iki milyar gönderdik."

* "Eski bakan ve milletvekili İsmet Sezgin, Sarıtaş'a Aydın'da Aykim Alüminyum isimli fabrikayı kurdurarak büyük bir kıyak yaptı. Kemal Sezgin'e para vermek istedi. Ben 'Ayıp olur, para değil de değerli bir eşya altın veya saat gibi...' dedim. Kemal, Sezgin ve eşine Rolex saat, yine eşine bir pırlanta takım hediye etti. Hediye verirken 'Para getirecektim, utandığımdan hediye aldım.' demiş. Sezgin de 'Niye utanıyorsun?' diyerek açık kapı bırakmış. Bunun üzerine sonraki tarihlerde Kemal, İsmet Sezgin'e parça parça 300 bin dolara yakın para verdi. Sezgin, Kemal'in kredi işlerini takip ediyordu."

(Sabah, 10 Şubat 2000)

Uluslararası sermaye genel ta

İki bölüm halinde yayınlayacağımız bu metin, TKİP Kuruluş Kongresi'nin "Uluslararası Durum Üzerine" başlıklı gündemine sunulan kapsamlı raporun alt bir bölümüdür. Eksen Yayıncılık tarafından kitap olarak basıma hazırlanmakta olan "Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler" başlıklı kitapta raporun tam metni yer almaktadır.

Günümüzün uluslararası ilişkilerini irdelemek ve tanımlamak, '90'lı yılların başlarına göre bugün artık çok daha kolay. Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun çökmesi, beraberinde tek eksenli bir dünya sisteminin egemenliğini getirdi. Bugün Kuzey Kore, Küba gibi farklı konumda bazı ülkeler mevcut olsa da, bunlar sistem açısından bir problem oluşturmuyorlar.

Sovyetler Birliği'nin ayakta olduğu dönemde, uluslararası planda yaşanan olayları ve sorunları farklı cephelerden ele almak ve irdelemek zorundaydık. Şimdi öyle değil, tek bir sistem var. Bu sistemin kendi içinde çelişkileri derinleşmiş olmakla birlikte, sistem şu an için henüz iç bütünlüğünü koruyor. Gelişmelerin görülmesi ve anlaşılması bugün düne göre daha kolay oluyor.

Ekonomik bağlamda da bu böyledir, bir berraklaşma söz konusudur. Şu an kapitalizm dünyanın hemen her yerine egemen durumdadır; girmedigi, egemen olmadığı pazar yoktur. Eskiden Doğu Avrupa ülkelerini herşeye rağmen farklı bir kategori saymak mümkündü. Şimdi dünyanın hiçbir tarafında böyle bir durum söz konusu değil. Buna Küba ekonomisi de dahil, orada bile dolar egemenliğini kurma yolunda. Kuzey Kore'deki durumu ve gelişmeleri yeterince bilemiyoruz, fakat bu ülkenin hassasiyet gerektirecek bir istisna oluşturduğunu sanmıyorum.

Mevcut iktisadi kriz süreci

İktisadi planda günümüz dünyasında yaşanan gelişmeleri anlatabilmek için, ikinci savaş sonrası sürece kısaca bakmak gerekiyor. İkinci Emperyalist Dünya Savaşının bitimi paralel iki süreç başlattı. Birincisi, Sovyetler Birliği'nin savaştan güçlenerek çıkması ve bir sosyalist kampın oluşmasıdır. İkincisi ise, savaşta büyük bir yıkım yaşayan Batı Avrupa ülkeleri ve Japonya'da başlatılan yeniden inşa sürecidir. 1945-50 döneminde başlayan bu süreçte Almanya, Fransa, İngiltere ve Japonya'yı, vb. ülkeleri yeniden inşa etmek gerekti. Bilindiği gibi, bu yeniden inşa süreci kapitalizme büyük bir nefes aldırttı, ona yeni bir gelişme gücü kazandırdı. ABD bunu önemli ölçüde finanse etti. Çünkü savaşta kendisi böyle bir yıkım yaşamamıştı, kayıpları son derece sınırlıydı ve muazzam bir sermaye birikimi ve fazlasına sahipti. Yeniden inşa sürecini finanse ederek, ABD, bugün hala süren dünya jandarmalığı konumunun temellerini döşedi.

1945-50'den '70'li yılların ortalarına kadar geçen süreci, burjuva iktisatçılar, kapitalizmin altın otuz yılı olarak tanımlamaktadırlar. '70'li ilk yılları krizin başlangıç tarihi sayarsak, gerçekten de aradan geçen süre yaklaşık 30 yıldır. '70'lerin başında patlak veren iktisadi kriz, kapitalizmin özünden kaynaklanan tipik bir aşırı üretim krizidir. Savaş sonrası başlayan kapitalizmin yeniden inşa dinamiği, '60'lı yılların

sonlarına doğru kilitlenmiştir. Ve bu kilitlenme '70'lerin başına doğru bir krize dönüşerek açığa çıkmıştır. Bu, uzun bir genişleme döneminden benzer uzunlukta bir durgunluk dönemine geçiştir.

Ancak bu kriz bugüne kadar yönetilebildi, kısmen de olsa kontrol altında tutulabildi. Krizin bugüne kadar yönetilebilmiş olmasının kuşkusuz bazı nedenleri var. Son bir yıldır yaşanan borsa çöküşü bir çorap söküğü gibi ilerliyor, 24 saat içerisinde dünyanın bir ucundan öteki ucuna yayılabiliyor. Oysa '70'li yılların başında patlak veren kriz yaklaşık 30 yıldır sürmekte, bir türlü genel bir çöküşe yol açmamaktadır. Kriz sürecinin böyle yavaş gelişmesinde, kontrol altında tutulabilmesinde, iki kutuplu bir sistemin varlığı önemli bir rol oynadı. Çift kutuplu bir sistemin varlığı koşullarında, uluslararası sermaye kendi içinde bir uzlaşma dönemi yaşıyordu. Sovyetler Birliği'nin varlığı, emperyalist sermayeyi kendi içinde barışa zorluyordu. Bu, krizi uluslararası planda koordineli olarak yönetme olanağı sağladı. Bunalım, yoğun ve kronik işsizlik, enflasyonun yükselişi biçiminde ilerledi, fakat bugüne kadar genel bir çöküşe varmadı. Öte yandan, yine Doğu Bloku'nun varlığından ötürü, emperyalist metropollerde sermaye krizin faturasını çok katı bir biçimde kendi işçilerinden ve emekçilerinden çıkarmaya da cesaret edemedi. Krizin yıkıcı etkileri çok büyük ölçüde bağımlı ülkelere aktarıldı, faturayı bu ülke halkları ödediler. Sonuçta kriz, derinleşip yayılmakla birlikte, büyük bir sıçrama kaydetmedi. En azından '90'lı yılların başlarına kadar, yani Sovyetler Birliği'nin dağılmasına kadar...

Kapitalizmin iktisadi krizinin bugün kazandığı düzey çok daha farklıdır. Bunu şöyle tanımlamak gerekiyor. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağılması, kapitalizmi zincirlerinden boşanmasına yolaçan bir sürece soktu. Bu süreç önceden varolan, ama dizginlenen dinamiklerin daha hızlı işlemeye başlamaları sonucu doğdu. Kapitalizmin tarihi son yüz, yüzelli yıldır sürekli biçimde tekelleşmenin tarihidir. Ama günümüzde tekelleşme çok farklı boyutlar, devasa boyutlar kazanmıştır. Tekelleşmede ölçek olarak artık bütün bir dünya pazarı hedef alınmaktadır. Tekellerin büyüklük ölçeği dünya pazarının toplamına göre hesaplanmaktadır. Eğer bir tekelin pazarı bir kıta ile sınırlıysa, o hep yutulma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Ford otomobil tekelinin yıllık cirosu Türkiye'nin GSMH'dan daha yüksektir. Bir başka tekelin Afrika kıtası ve Ortadoğu'nun toplam GSMH'sından daha fazla cirosu vardır. Chrysler tekeli, 200 milyonu aşkın nüfusu olan Endonezya'dan çok daha fazla mali olanağa sahiptir.

Bu süreç yalnız üretim ve ticaretteki tekelleşme ile de sınırlı değil. Hizmet sektörü de tekelleşiyor ve bu alandaki tekelleşme de dünya ölçeğine uyarlanmış durumda. Yinelıyorum, artık bütün bir dünya pazarı, tekelleşmede temel kıstas durumunda.

Son dönemde tekelleşme dev uluslararası şirketlerin birbirlerini yutmasıyla ilerliyor. Yani tekelleşme sadece rakibini pazardan eleme olarak işlemiyor. Resmen borsada rakiplerini satın alarak, mümkünse en büyüklerini yutarak, tekellerin hacmi genişletiliyor. Eskiden genellikle tekeller fiyat kırarak bir pazara giriyor, kazanılan mevzilerden hareketle rakiplerini iflasa sürükleyorlardı. Şimdi bir tekeli rakibini satın

arak, böylece onu çok kaba bir tarzda yok ediyor.

Bu sürecin dinamikleri Sovyetler Birliği ve Doğu Blok'unun dağılmasının öncesinde de mevcuttu. Sistem kilitlenmek üzere idi. Sovyetler Birliği'nin dağılması kapitalist sisteme biraz nefes aldırttı, ona yeni bir pazar açıldı. Bu pazar Doğu Avrupa ülkeleri ve Sovyetler Birliği şahsında, genellikle hammadde kaynaklarına ve yeni tüketime yönelikti. Ama sonuçta görüyoruz ki, bu nefes pek öyle uzun vadeli değil. '90 yılını çıkış noktası kabul edersek, yalnızca sekiz yıllık bir zaman kazanılmış oluyor.

Buradan şu sonuç çıkarılabilir: Demek ki kapitalizmin krizi '90 öncesi süreçte öylesine ileri bir düzeye ulaşmıştı ki, birkaç yıllık zaman içerisinde yeni açılan pazar olanakları da, krizin dinamiklerinin dengelenmesine yetmedi. Kafkaslar'da ve Orta Asya'da uçsuz bucaksız hammadde kaynakları açıldı. Sovyetler Birliği'nde yine aynı açılımlar söz konusu. Doğu Avrupa ülkeleri birer taşeron konumuna düştüler, bir kısmı iktisadi ve mali açıdan adeta sömürgeleşti. Kısacası kapitalist sisteme binbir türlü olanak aynı anda açıldı. Fakat bu olanaklar bile günümüzde açığa çıkan krizin patlamasını engelleyemedi. Bu demektir ki, kapitalizmin daha önceki durumu hiç de parlak değildi, yıkılışlar ona bir parça nefes aldırttı, buna rağmen aradan daha 8 yıl bile geçmeden soluğu yeniden tükendi. Sonuçta sistem bugün büyük ölçüde kilitlenmiş bulunuyor.

Üretimin yanısıra finans alanında da dev boyutlarda bir tekelleşme söz konusu. Dünyada dev bir finans sermayesi dolaşıyor. Ve kapitalizmin esas motor gücünü günümüzde mali sermaye oluşturmaktadır. Önümde bazı rakamlar var. Mesela '90'lı yılların ortalarında, dünya borsalarında, günde ortalama 1.5 trilyon dolar el değiştiriliyordu.

Sermayenin etkinlik alanındaki değişimin diğer bir göstergesi, istihdam alanında yaşanan evrimdir. Hizmet sektöründeki istihdam ile sanayi sektöründeki istihdam arasındaki farkı kıyaslırsak, sanayinin ne kadar geri plana düştüğünü görürüz. Mesela, 16 OECD ülkesinde hizmet sektörünün istihdamdaki payı, 1870 verilerine göre ortalama %24'tür. Bu oran 1950 yılında %38'e, '73 yılında %53'e, '87 yılında da %63'e çıkmıştır.

Sonuç olarak, spekülasyonla uğraşan mali sermaye tüm iktisadi yaşamı belirliyor bugün. İktisadi yaşam tümüyle borsaya endeksli olarak ilerliyor.

Dev mali sermaye birikiminin kaynağı nedir?

Bunu tek cümle ile tekellerin sömürünün dozunu görülmemiş ölçülerde arttırmış olmaları olarak özetleyebiliriz. Sağlanan kârların bir bölümü yeniden yatırıma dönüşüyor. Ama söz konusu kârlar o kadar yüksektir ki, onun yeniden yatırıma dönüşen payı gittikçe düşüyor. İkincisi, tekellerin bir de süreç içinde oluşan kendi finansman kaynakları mevcuttur. Bunların kârları normal yatırıma dönüştürmeleri gereken miktardan çok daha fazla düzeyde gerçekleştiği için, önemli bir bölümü mali spekülasyona yönlendirilen finans sermayesi olarak iş görüyor.

Bunun dışında, özellikle ABD'de ve son yıllarda da Batı Avrupa ülkelerinde yaygınlaşan özel fonlar vardır. Özel fon sermayesi, işçi ve emekçilerin ücretlerinden

ayeye egemenliğinin mblosu/1

emeklilik ödenekleri, sigorta, ek sigortalar vb. için yapılan kesintilerden oluşmaktadır. ABD’de kamu sigorta sistemi olmadığı ve herkes özel fonlara para yatırarak özel sigorta yapmak zorunda bırakıldığı için, bu fonlar aracılığı ile dev bir sermaye birikimi gerçekleşmektedir. Ancak bu dev sermaye birikimi yatırıma dönüşmemekte, istihdam olanağı açmamaktadır. Çünkü kapitalizmin krizi, yani aşırı üretimin sistemi bir noktadan itibaren kilitlemesi sonucu, üretime yatırım yapmayı gereksizleştiriyor. Üretici sanayi yatırımdan elde edilen kâr oranı daha az olduğu için, bu durum spekülâtif sermayenin daha büyük bir hızla birikimine yol açıyor.

Böylece sürekli biriken spekülâtif bir finans sermayesi dünya piyasalarında dolaşıp durmakta, borsalar üzerinden kendisine pazar aramaktadır. Aranan pazar vurgun vurma pazarıdır. Fon işletme kurumları bir ülkeye giriyorlar, orada zinde gördükleri bir şirketin rakiplerini batırıyorlar. Böylece hisselerini ellerinde bulundurdıkları şirketin değeri, yani kendi kârları artıyor. Eğer o ülkeye ilişkin başka hesapları yoksa, hedef seçtikleri şirketleri batırdıktan sonra geri çekiliyorlar. Ama batırdıktan sonra, eğer bu ülkenin hükümeti bir özelleştirme programı açıklarsa, orada bekliyorlar ve bir de özelleştirme vurgunundan faydalanırlar. Böylece mali sermaye dünya ölçeğinde başlı başına bir sömürü mekanizması oluşturuyor.

Bu kendine özgü spekülâtif mali sermayenin bileşimi sigorta şirketleri, fonlar ve banka sermayesinden oluşuyor. Genelde sıralaması böyle. Bu sıralamada ilk sırayı sigorta şirketleri alıyor. İkincisini fonlar, üçüncüsünü bankalar alıyor. Ama, ABD’de bu sıralama değişiyor. İlk sırayı fonlar alıyor, ikincisini sigorta şirketleri, üçüncüsünü bankalar. Mali sermaye bileşiminin sıralamasında birinci ya da ikinci ağırlıklı yeri tutan sigorta şirketleri sermayesinin bu konumu, ilk bakışta biraz tuhaf görünüyor.

Sorunun anlaşılabilmesi için bir-iki somut örnek vereceğim. Örneğin, Fransa’da kiracısınız; ev sahibi dayanıyor kapıya, sigorta yaptırdınız mı? diye soruyor. Yaptıracağım diyorsunuz. Bir ay sonra tekrar geliyor, yaptırmadıysanız evden atıyorum diyor. Daha bu aşamaya gelmeden, yeni eve taşındıktan sonra mahalle karakoluna gidip adresinizi değiştirmek istiyorsunuz. Polis sizden kira sözleşmesinin aslını, son kira makbuzunun aslını ve ev sigortası yaptırdığınıza dair bir belge istiyor. Sigorta şirketine gidiyorsunuz, sizin en ufak bir pazarlık hakkınız yok, tarifeyi dayatıyor. Yoksa ev sahibi sizi evden atmakla tehdit ediyor, adresinizi değiştiremiyorsunuz, sonuçları tahmin edilebilir yığınla idari işleminiz kilitleniyor ve devletle karşı karşıya bir konuma düşüyorsunuz.

Çocuğunuzu okula götürürken, sosyal sigortanız ev ile anaokulu arasındaki güzergahı garantiliyor. Ama onun dışındaki riskleri düşünerek, ayrı bir sigorta daha yaptırmak zorundasınız. Normal sosyal sigortalar kurumu hastalık, kaza vb. masrafları karşılıyor, ama bu yeterli değil. Sağlık giderleri dolayısıyla sigorta

İktisadi planda günümüz dünyasında yaşanan gelişmeleri anlatabilmek için, ikinci savaş sonrası sürece kısaca bakmak gerekiyor. İkinci Emperyalist Dünya Savaşının bitimi paralel iki süreç başlattı. Birincisi, Sovyetler Birliği’nin savaştan güçlenerek çıkması ve bir sosyalist kampın oluşmasıdır. İkincisi ise, savaşta büyük bir yıkım yaşayan Batı Avrupa ülkeleri ve Japonya’da başlatılan yeniden inşa sürecidir. 1945-50 döneminde başlayan bu süreçte Almanya, Fransa, İngiltere ve Japonya’yı, vb. ülkeleri yeniden inşa etmek gerekti. Bilindiği gibi, bu yeniden inşa süreci kapitalizme büyük bir nefes aldırttı. ona veni bir gelişme gücü kazandırdı. ABD bunu önemli ölçüde finanse etti. Çünkü savaşta kendisi böyle bir yıkım yaşamamıştı, kayıpları son derece sınırlıydı ve muazzam bir sermaye birikimi ve fazlasına sahipti. Yeniden inşa sürecini finanse ederek, ABD, bugün hala süren dünya jandarmalığı konumunun temellerini döşedi.

masrafları arttığı için, durumu dengelemek için bir ek sigorta yaptırmak durumundasınız, vb...

Düzen öyle kurulmuş ki, herkesin cebinden sigorta şirketlerinin kasalarına sürekli bir para akışı var. Direnme durumunda, devletin önce icra memuru, ardından polisi ve nihayet mahkemeleri ile yüz yüze geliyorsunuz. Nüfusun bu sayısız sigorta fonuna zorunlu olarak bağımlı hale getirilmesi, sigorta fonlarında biriken muazzam sermayenin de kaynağını açıklıyor.

Rasyonalizasyon, taşeronlaştırma, özelleştirme vb., kapitalist sistemi yetkinleştirme yöntemleri

Burjuvazi krizde bulunan iktisadi sistemi yetkinleştirmeye de devam ediyor. Yetkinleştirmeyi üretim, dağıtım ve tüketim süreçlerinin rasyonalize edilmesiyle yapıyor. Ama üretimi rasyonelleştirme, hiç de üretim sürecinin tamamını kapsamıyor. Üretim sürecinin yalnızca sermayeye kâr getiren bölümü rasyonelleştiriliyor. Emegın istihdamı ve sömürüsü rasyonalize ediliyor. Bunu üretimi geri kalmış ülkelere transfer etme anlamında söylemiyorum. Bir metayı en düşük maliyetle üretmek için son derece ileri tekniklerden yararlanılıyor. Burjuvazi bunu sadece teknolojik imkanları kullanarak yapmıyor. Bir insanı nasıl daha çok çalıştırabilirim diye başta sosyal bilimler olmak üzere bir dizi bilim dalını da seferber ediyor. Bir örnek vereceğim. Bir işçiye makina bağlıyorlar, sırtına kabloları dölşeyerek, böylece çalışma kapasitesini ölçüyorlar. Günde sekiz saat çalışması gereken bir işçinin ne kadar dayanabildiği böylece saptanıyor. O zamana kadar mola süresi 15-20 dakika idiyse, şimdi beş dakikaya indirilmiş oluyor. Bilim ve teknolojiyi kullanarak insanın en fazla nasıl çalıştırılabileceğinin, dolayısıyla sömürebileceğinin yollarını bulup uyguluyorlar.

Üretim süreciyle eşgüdümlü olarak dağıtım süreci de rasyonalize ediliyor. Bir ürünün küçük esnaflar aracılığı ile pazarlamak yerine Metro, Carrefour gibi büyük dağıtım şirketleri aracılığıyla, en kısa zamanda ve en az aracıyla tüketiciye ulaştırma yolunu seçiyorlar.

Küçük esnaf yok edilirken, aracı sayısının azalması sayesinde kâr oranı da yükseliyor.

Tüketim süreçleri de aynı. Neyi, hangi markayı tüketmek gerektiğini de onlar belirliyorlar. Siz bir tüketici olarak ihtiyaçlarınızı kendiniz saptamıyorsunuz. İhtiyaçlar önce üretici uzman kadrolar tarafından saptanıyor. Sonuçlar, kamuoyu araştırmaları, sosyal bilim uzmanları tarafından değerlendiriliyor. Bir tüketiciye en fazla ne satılabilir, bu önceden tesbit ediliyor, ona göre üretim yapılıyor. Tekeller bir dizi alandaki üretimlerini geri kalmış ülkelere transfer ediyorlar. Üretimin geri kalmış ülkelere transferine “delokalizasyon” diyorlar. Yani bir lokalden alıp başka bir lokale götürmek anlamına geliyor bu. Bu yöntem son yıllarda epeyce yaygınlaştı. Eskiden Avrupa ülkelerinde bir işçiyi rastgele işinden atmak zordu. İş

mahkemesine başvurmak, çalışma müfettişliğinin iznini almak gibi bir sürü formalite gerekiyordu. (Şimdi bu zorunluluğu bir dizi ülkede kaldırdılar. Çalışma müfettişliğinin müsaadesini almadan işçileri işten atabiliyorlar, sadece bazı üst düzey sendikacıların kısmi güvencesi var.) Bu nedenle de bir işyeri sürekli işçi bulundurmamak yerine bazı işlerini taşeronluk yöntemi ile bir başka firmaya yaptırıyordu. Sonradan bunun ölçeğini büyüttüler, taşeronluk ulusal düzeye sıçradı. Son yıllarda uluslararası düzeyde bir norma dönüştü. Örneğin, Ford Almanya’nın Köln kentinde araba üretiyor. Tekerini bir başka firmaya yaptırsa da elde edeceği kâr fazla yüksek değil. Ama götürüp Hindistan’da yaptırsa, çok daha fazla kârlı çıkar. Doğal olarak bu yol seçiliyor. Taşeronluk sisteminin uluslararası bir norma dönüşmesiyle birlikte, tekeller fabrikalarını götürüp başka yerlerde monte ediyorlar. Volkswagen Doğu Avrupa ülkelerine ve Brezilya’ya taşındı. Ford başka yerlere gitti.

Üretim üniteleri transfer edilmeden önce, sözkonusu ülkenin siyasi istikrarına bakıyorlar. İç barış var mı? Siyasi tehlike var mı? Örneğin Arnavutluk’a gidip kimse fabrika kurmaz. Bir banker meselesi yaşandı, hemen silahlarını alıp ayaklandılar. Orada siyasi istikrar bulamazlar. Doğu Avrupa ülkelerinin bir kısmına, Polonya’ya, Çek Cumhuriyeti’ne, Macaristan’a epeyce transfer gerçekleşti. Ama Rusya’ya fazla giden olmadı. Latin Amerika’da, Kuzey Afrika’daki Arap ülkelerinde, Hindistan’da, Pakistan’da ise çok yaygın. Uzak Asya ülkelerine de gerçekleşti bu transfer olayı. Ama şimdi madalyonun ters tarafı görünmeye başladı, borsa iflasları ve toplumsal kaynaşmalar başlayınca oradan da kaçmaya başladılar.

Bunun yanı sıra tekeller gittikleri devletlerden önemli imtiyazlar koparıyorlar. Fabrika kuracağımız yerdeki arazi bize hibe edilsin ki yoksullarımıza iş sahası açalım diyorlar. Beş-on yıl size gelir vergisi ödemeyelim, elde ettiğimiz kârı olduğu gibi istediğimiz yere transfer edebilelim, benzer birçok vergiden bizi muaf tutun; dahası bize kredi olanağı tanıyın, faizi düşük olsun, mümkünse bedava olsun krediler, ki biz de gönül rahatlığı ile size yatırım yapalım. Bu tür bir

sürü avantajı dayatıyorlar ve karşılığında istihdam olanağı yaratıyoruz diyorlar. Eğer bu avantajları tanımazsanız ve parayı vermeseniz, komşunuza gideriz diyorlar. Kocaeli SEKA fidanlığını Ford tekeli bildiğiniz gibi böyle kapattı, yoksa İspanya'ya giderim dedi. Sonuçta, Dünya Bankası'ndan, IMF'den borç alınarak, toplumun geleceği ipotek edilerek, tekellere muazzam olanaklar sunuluyor.

Üretim, dağıtım ve tüketim süreçlerinin rasyonelleştirilmesi, emeğin sömürsünün yeniden biçimlendirilmesine yol açıyor. Bu da sorunun bir başka boyutu. Taşeronluğun sağladığı avantajlar biliniyor. Taşeron firmalarda sendika yoktur, çalışma saatleri belli değildir, ücretler düşüktür. İşçiler en temel haklardan yoksundurlar. Bir gün işbaşı yaparken, akşam yarın gelme diyebiliyorlar. Yanısıra, pazar günlerinin iş günü sayılması, bayram günlerinde çalıştırma, gece çalıştırma, çalışma yasalarının değiştirilmesi vb. dayatılıyor.

Emeğin sömürsünün yeniden biçimlendirilmesi diye tanımladığımız bu saldırı hergün yeni önlemlerle takviye ediliyor. Uyguladıkları yeni bir strateji, gerilim stratejisidir. Elli kişinin çalıştığı bir kimya fabrikasında, personel şefi giriyor içeriye, yüzü bir karış asık. İlk gördüğüne bozuk atıyor, o ötekine bozuk atıyor ve durduk yere bir gerilim doğuyor. Sekiz saat boyunca gerilim devam ediyor. Sonradan anlaşılıyor, bu yeni bir politikaymış. İşyerinde gerilim yaratarak insanların sohbet etmeleri, birbirlerine iyi davranmaları engellenmek isteniyor.

Bazı sektörleri tüketicinin faydası için özelleştirelim! diyorlar. Bu propaganda, Margaret Thatcher zamanında, İngiltere'de zirveye tırmandırıldı. Elektrik işletmesini parçalayıp özelleştirelim ki tüketiciler istedikleri elektrik kurumlarına abone olabilsinler. Böylece rekabet doğsun ve rekabetin baskısı sonucu fiyatlar düşsün. Bu sıradan insanlar üzerinde doğrudan etkisi olan son derece güçlü bir demagogik retoriktir. Ama özelleştirmeden yalnızca altı ay sonra, İngiltere'de elektrik tüketim ücreti % 26 arttı. Devrimci basında kamu malını peşkeş çekmek denilir. Bu deyim bile yapıları anlatmaya yetmiyor. İşin arka planına baktığınızda, özelleştirmenin, birikmiş olanın gaspından da beter bir şey olduğu ortaya çıkıyor.

Fransa'da devlet demiryolu işçileri '95 sonundaki özelleştirmeye karşı greve gittiler. Fransa devlet demiryolları Avrupa'nın, belki de dünyanın en gelişkin devlet demiryolları. Fransa dünyada en fazla turistin ziyaret ettiği bir ülke. Kuzeyden güneye yoğun iç dolaşım demektir bu. Akdeniz'e uçakla gitmek masraflı olur, en iyisi trenle gitmektir. Dolayısıyla devlet demiryolları çok kârlı bir sektör. Mevcut kamu işletmesini parçalayıp dostlara dağıtmak gerekiyor. Onun için mevcut işlerliği bozmaya çalışıyorlar. Onan sonra kamu sektörü çalışmıyor, her tarafı bürokrat dolu, bunu devredelim özel sektöre de doğru dürüst çalışsın ve bu şirket de nihayet para kazansın, diyecekler. Bunu dedirtebilmek için devlet demiryollarıyla uğraşıp duruyorlar yıllardır. Bu uğraşmalar, önceki yıl patlak veren ve dünya ölçüsünde yankılanan büyük grevle sonuçlandı. Eylemin basıncı sonucu proje şimdilik biraz ertelenmiş bulunuyor. Ama bir gün mutlaka bir yerinden başlayacaklar özelleştirmeye.

Posta işletmesine yönelik bir başka özelleştirme oyunu yaşandı Fransa'da. Sektörden sorumlu bakan kızının adıyla bir şirket kuruyor. Bu şirket postane ile rekabet halinde ucuz fiyata koli dağıtıyor ve dev bir şirkete dönüşüyor. Bu arada postane çalışmıyor, postahaneyi özelleştirelim diye kampanya başlatıldı. Kamu harcamalarıyla altyapısı döşenmiş, pazarı hazır bir şirket. Özelleştirme hazır konma demek oluyor. Postane, telefon işletmesi, gaz idaresi aynı şekilde, benzer yöntemlerle özelleştirilmeye çalışılıyor

Sermayenin, pazarın dünya genelinde entegre olmasını kolaylaştıran diğer bir gelişme de, serbest dolaşımın sağlanmış olması. Serbest dolaşım kişiler için değil. Ama öyle başlıyorlar işe. AET üyesi

ülkelerin iç sınırlarını kaldıralım, nedir bu, bir ülkeden öbürüne geçerken pasaport soruluyor, diyerek başladılar işe. Ama sonuçta sınırların aslında sermayenin dolaşımı için kaldırıldığı ortaya çıktı. Halen sınırlarda pasaport soruluyor, ama sermayeye sormuyorlar.

Diyelim Amerika'nın Ford şirketi Endonezya'da bir fabrika açıyor, üretimin birkaç ünitesini oraya yerleştirmiş, orayı idare ediyor. Bütün kârı çekiyor Amerika'ya, ama üretim Endonezya'da. Bu mekanizmayı kolaylaştıran nedir? Bu sömürü mekanizmasının uluslararası ölçekte daha iyi dönmesini kolaylaştıran, iletişim olanaklarının ve ulaşım teknolojisinin kazandığı düzeydir. Bunu sermaye kendisi için, kendi egemenliğini pekiştirmek, kâr oranını yükseltmek için kullanıyor. Mesela Fransız otomobil tekeli Peugeot, yedek parçalarının çoğunu Kuzey Afrika ülkelerine üretiyor. Hergün oradan fren balatası geliyor ve Fransa'da monte ediliyor. ABD tekelleri aynı işi Brezilya'da, Meksika'da yapıyorlar. Bu kolaylık, iletişim ve ulaşım olanaklarının sağladığı avantajlardan kaynaklanıyor.

Son dönemde en çok sözü edilen diğer bir gelişme de İnternet. New York borsasında oynamak için bir Japon sermaye sahibinin gidip New York'da mekan tutmasına gerek yok. Oturduğu yerden İnternet ya da bilgisayar ağı vasıtasıyla işini görüyor. Eskiden gidip New York borsasında bu işlemi yapmak gerekiyordu, şimdi öyle değil. ABD'li ünlü spekülâtör George Soros, bu olanaklar sayesinde dünyanın tüm borsalarında anında vurgun vurabiliyor.

Bu tür işlemleri kolaylaştıran teknolojik gelişme, iletişim olanaklarının bu kadar yaygın, bu kadar büyük bir hızla gelişmesi, mekan farkını ortadan kaldırıyor. Dünyanın küçülmesi de budur zaten. Ama dünya halihazırda önemli ölçüde sermaye için küçülmüş bulunuyor.

Dünyanın globalleşmesi de buna tekabül ediyor. İstedığınız ürünü istediğiniz yerde pazarlayabiliyorsunuz. İletişim ve ulaşım teknolojisinin sermayeye sunduğu olanaklar, ünlü sıfır stok teorisinin uygulanmasına yol açtı. Sıfır stok teorisi araçları ortadan kaldırmak için, depolamayı bertaraf etmek için uygulanıyor. Örneğin firmanın birisi bilgisayar üretiyor, pazara sürüyor, ama bir gün lazım olacak olan yedek parçasını vermiyor beraberinde. Diyelim ki sözkonusu bilgisayar ABD'de üretildi, Japonya'da satıldı ve orada bir tarafı bozuldu. Yedek parçasını Japonya'da bulmak mümkün değildir. Ama ekran başına geçilip bize şu parça lazım denildiğinde, parça 24 saat içerisinde geliyor. Nasıl olsa doğrudan iletişim olanakları mevcut ve hergün uçak seferleri var. Bir parçanın ABD'den Japonya'ya gelmesi daha ucuza mal oluyor. Tek bir parça olarak çok pahalı, ama bir bütünlük içinde düşünüldüğünde çok ucuz. Sıfır stok teorisi bu.

Gelişmiş ülkelerin bir diğer gelir kaynağı da geri kalmış ülkeleri talan etmek. Geri ülkelerin talanı birkaç alanda gerçekleşiyor.

Birincisi, hammaddelerine el konuluyor. Venezuela'yı örnek alacak olursak, Venezuela'da büyük petrol kaynakları mevcut. ABD tekelleri bu petrolü alıp götürüyorlar. Petrol fiyatlarını zaten hiçbir zaman OPEC ülkeleri saptamıyor; görünürde öyle, ama aslında fiyatları belirleyen OPEC değildir. Tekeller fiyatı kendi aralarında saptıyor, malı alıp götürüyorlar.

İkincisi, bunlara borç para veriliyor, borcun faizi alınıyor, faizin faizi oluyor ve bunlar sürekli birikiyor. Arasına da hibe ediliyor belli bir bölümü. Borç sistemi yine aynı şekilde, zorla borçlandırılıyor.

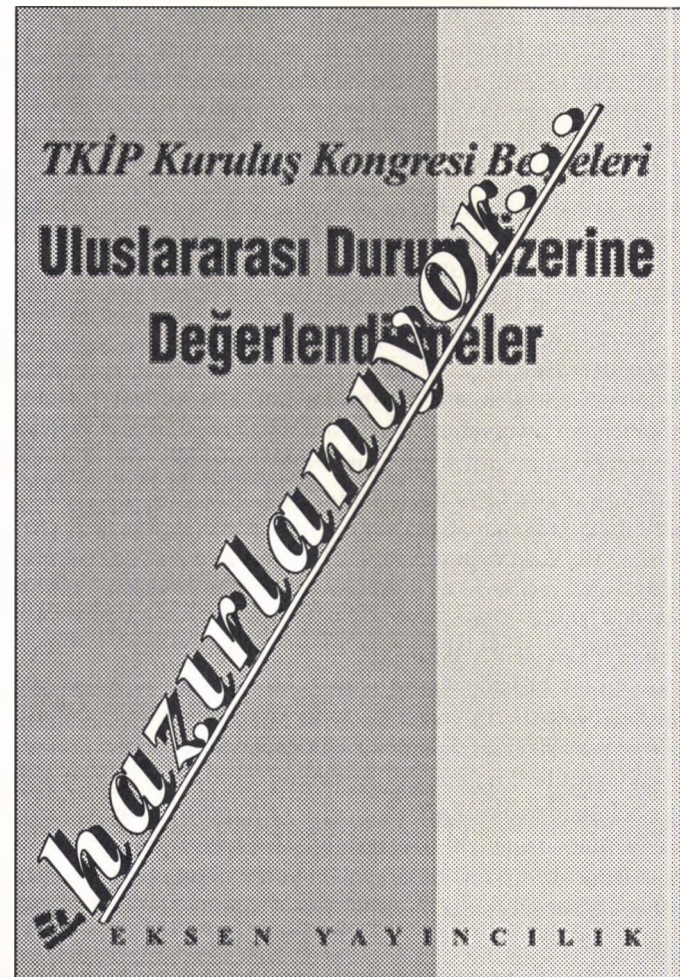
Üçüncüsü ise üretimin geri kalmış ülkelere transfer edilmesi ile sağlanıyor. Fazla emek gücü gerektiren üretim bu ülkelere kaydırılıyor. Örneğin Alman burjuvazisi, Volkswagen aracılığı ile Macaristan'da otomobil üretimi için bir fabrika

aracısız katılıyor, orada emeğin sömürsünü doğrudan kendisi örgütüyor. Brezilya, Meksika başta olmak üzere Latin Amerika'nın önemli ülkeleri ise, ABD emperyalizminin arka bahçesi durumundalar, sınırı geçen fabrikayı kuruyor Meksika'ya. Nitekim General Motors grevinde işçilerin temel talebi, üretimin Meksika'ya veya başka bir ülkeye taşınmasına karşı çıkmaktı.

Bir başka örnek. Eskiden beri Paris modanın merkezidir. Ama giyim malzemesi genellikle Kuzey Afrika'da, Fas'ta, Tunus'ta üretiliyor. Yves Saint Laurent piyasada 100 marka sattığı bir gömleği orada belki de 5 marka yaptırıyor. Üretimin geri kalmış ülkelere transferi sözkonusu ülke için bir soygun anlamına geliyor. Fakat bu bazı sonuçlar da yaratıyor. Mesela, Meksika'nın iflas ettiği, ABD ve IMF'nin 50 milyar dolar yardımıyla Meksika'yı "kurtardıkları" dönemde, Meksika işçi sınıfından Güney Kore'ye benzer bir tepki gelmemişti. Zira fabrika açıyoruz, istihdam olanağı yaratıyoruz propagandası geçici de olsa etkili oluyor. İşçi sınıfı hareketini dizginleyen bir rol oynuyor. Günümüzde Asya ülkelerinde genelleşmiş bir kriz yaşanıyor. Ayaklanmalar, işçi grevleri birbirini izliyor, ama Latin Amerika'da, özellikle Meksika ve Brezilya'da bu yok. Ford fabrika açtı, bu sayede çalışıyoruz, buna şükür türünden bir eğilim ağır basıyor. Bu kuşkusuz geçici bir durum, ama geçici de olsa böyle bir fonksiyonu oluyor.

Dördüncü ve son olarak, geri kalmış ülkeler üzerinde iktisadi alanda oynanan oyunlar var. Tekeller girdikleri pazarı kendi çıkarlarına göre biçimlendirmeye çalışıyorlar. Bu bir yenilik değil, ama kazandığı boyut açısından önemli. Rusya bunun en somut örneği. Dev bir ülke, şimdi yiyecek ihtiyacının %60'ını dışarıdan karşılıyor. Bu demektir ki, Rus pazarına giren Batılı tekeller sadece sanayi ürünlerini götürmüyorlar. Yiyecek üretimi alanına da yöneliyorlar. Basit bir örnek; Mc Donald's lokantalarında kullanılan salatalık Kaliforniya'dan, et Amerika'dan geliyor. Ama yerli üretimi yıkıma uğratmak. Sovyetler Birliği yalnız Doğu Avrupa ülkelerine değil, Afrika'ya, Küba'ya ilaç satıyordu düne kadar. Bugün ilaç ihtiyacının %80'ini dışarıdan karşılıyor. Bu dört-beş yıl içerisinde katedilen mesafeyi, yaşanan yıkımı gösteriyor. Bu yıkım gerçekleştikten sonra da tekeller istedikleri ürünü istedikleri fiyata dayatıyorlar.

(Devam edecek...)

Kriz ve devrim/1

Ümit ALTINTAŞ

Partimiz Avrupa Birliği'nin tersinden Euro-miting ve grevler yarattığını, uluslararası bir işçi hareketini de beslediğini tespit eder. Avrupa emperyalizminin Türkiye'deki devrimci potansiyel ve hareketlilikten özel bir kaygı duymasının arkasında, dünya kapitalizminin küresel çıkarlarının ötesinde, bizzat Avrupa işçi sınıfı hareketliliğine vavabileceği devrimci politik etkilere duvulan devrim korkusu vardır.

Türkiye kapitalizminin ABD'ye bağımlılığı çok yönlü ve güçlüdür.

Dolayısıyla sadece yapısal sorunlarının ağırlığı değil, bu bağımlılık ilişkisinin kendisi de Türkiye-AB sürecini engellemektedir. Peki ABD'ye emir eri düzeyinde bağı Türkiye'nin

AB sürecine bu kadar bağı olmasının gerisindeki neden nedir? Bu, Türkiye kapitalizminin ekonomik krizini

hafifletebilecek mali olanakların Avrupa emperyalizminde bulunmasıdır. ABD ekonomisi sürekli açık vermekte ve ekonomik

bir kriz yaşamaktadır. Dünya çapında rekabet gücünü ise politik-askeri üstünlüğü

üzerinden sağlamaktadır. Dolayısıyla ABD mali olanaklarla Türkiye için benzer bir rol

ovnavamaz. Son Endonezya süreci de göstermiştir ki, dünya emperyalizmi birkaç

krıntıyla düzelmeyecek kadar çöken kapitalist ekonomileri kendi haline

bırakmakta ve tarihsel gelişimin ve modern yaşamın dışında açlık ve kabile savaşları

içinde yüzlerce yıl geriye itmektedirler. Türkiye'nin AB'ye girme ısrarının ve

ABD'nin buna "diplomatik" desteğinin mantığı, Türkiye sermayesinin aslında

dilenebileceği tek yerde dilenmesi gerçeğidir.

Dış politikada kriz ve yalnızlaşma

Cumhuriyetin 75. yılını kutlama törenleri geride kaldı. Partimiz kutlamaların hemen öncesinden başlamak üzere son birkaç ayın gelişmelerini Türkiye kapitalizminin yapısal ve çok yönlü krizinin derinliğinin yeni kanıtları olarak değerlendirmektedir. Sistemin tıkanışını ve bir devrimle yıkılma ihtiyacını gösteren en temel olgu, karşılaştığı zorlanmalar karşısında tercih yapma şansının olmayışı ve geleceğe ilişkin bir perspektifinin bulunmayışıdır. Sermaye iktidarı çok yönlü krizini atlatmak dışında herhangi bir iddiayı somutlayabilecek durumda değildir.

Gerçekte kapitalizmin her gelişme adımı bile, onu geriye çeken dinamikleri de içinde barındıran çelişkili bir gelişimdir. Dolayısıyla güçlü kapitalist ülkelerde ekonomik genişleme dönemlerinde bile sistemin onulmaz çelişkileri ortadan kaldırılamaz. Türkiye kapitalizmi ise hem bağımlı bir ülkedir, hem de genelde dünya kapitalizminin kriz içinde bulunması yüzünden krizi çok yönlü ve derinden

yaşamaktadır.

Yine de bu değerlendirmelerden sistemin kendiliğinden çöküşe gittiği gibi bir sonuç çıkartılmamalıdır. Sermaye cumhuriyeti, kendi "bin yıl"lık iddiaları ne olursa olsun, tarihsel ölçülerle ömrünü çoktan doldurmuştur. Yaşayabildiği sürece ise, bunu üretici güçleri yıkıma uğratarak, işçi ve emekçileri sefalet ve ölüme sürükleyerek başarabilmektedir. Burjuvazi için bu kadarı gerçekçi bir hedeftir ve "krizi yönetmek" üzere yapılan tercih sistemin tarihsel tükenmişliği içinde anlamını bulmaktadır.

Partimiz bu tarihsel sonucu güncel sonuçlarına ulaştırmak üzere işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin parti politikalarına kazanılmasının yakıcı önemini bilmekte ve tüm devrimci enerjisini bu tarihsel hedefe yöneltmektedir.

Efendisini arayan cumhuriyet

Son birkaç aylık gelişmelerin açığa çıkardığı gerçekler, sermaye cumhuriyetinin dış politika alanında ciddi zorlanmalar yaşadığını göstermektedir. '80 darbesi sonrası sermaye cumhuriyeti kendi önüne iki dış politika hedefi koydu. Birincisi, ABD'nin dünya çapında saldırgan emperyalist politikalarının bölgede daha aktif bir taşeronu olmak ve bu çerçevede ABD'ye olan bağımlılığını artırmak. İkincisi, '80 öncesi son yirmi yılın toplumsal mücadelelerinin sistemi tehdit etmesinin ciddiye alınması üzerinden, tam da bu hareketin yenilgiye uğratılmasının olanaklarından yararlanarak, Avrupa Birliği (AB) süreçlerinin içine daha hızlı girebilmek. Sermaye cumhuriyeti Avrupa emperyalizmine olan bağımlılığını artırırken, belli ekonomik yardım ve avantajlarla yapısal krizini hafifletebilmeyi ve böylece toplumsal hareketliliği de zayıflatılabilmeyi düşünüyordu. Bu iki hedefin Türkiye dış politikasını, ve bu bir bağımlılık ilişkisi olduğu ölçüde tüm iç politik-toplumsal yaşamı belirleyen iki ilişki-hedef olduğunu belirtmeliyiz.

Batılılaşmak ve Avrupalılaşmak yoluyla sistemin zorlanmalarına çare bulmak çizgisi, Cumhuriyet'le hız kazanmış olmakla birlikte, aslında Osmanlı döneminde girilen bir yönelimdir. ABD'ye bağımlılığın çok yönlü gerekleri tarihsel olarak daha kısa bir sürenin, somutta son elli yılın özel bir eğilimi olsa da, bu dönemin sermaye iktidarının toplumsal mücadelelerle tehdit edildiği bir dönem olması, modern Türkiye kapitalizminin oturmasının bu sürecin ürünü olması ve bağımlılığın çok yönlü karakteri, onu baskın eğilim haline getirmiştir. Bunu tamamlayan iki ek nedeni daha tanımlayabiliriz. Birincisi, son elli yıl Avrupa üzerindeki ABD vesayeti onun hegemonik gücünün de dolaylı da olsa ABD hegemonyasına bağlandığı bir sonuç üretiyordu. İkincisi, Avrupalılaşma kendini ağırlıkla kültürel-sosyolojik tercihlerde belirginleştirir ve bağımlılık açısından bunlar ekonomik-politik alanların gerisinde kalırlar.

Partimiz, Türkiye'nin ekonomik-politik merkezli krizlerine kültürel-sosyolojik cevaplar arama üzerinden temellenen, doğu-batı gerilimini çözme yoluyla bir "istikrar ve refah" sağlama girişimlerini, aslında Türkiye gerçeğinden önce toplumbilim alanından çıkışsız bir yola girdiğini tespit eder. Bu

çabanın kendisinin burjuva devletin topluma yönelik depolitizasyon

çabasından ayrı düşünölemeyeceği de açıktır. '80 sonrası faşist devlet aygıtının tahkim edilmesinin en temel uygulamalarından biri de toplumun aydın kesimlerinin ve basın-yayın alanının doğrudan devlet tarafından örgütlenmiş olmasıdır. Bu kesimler doğrudan satın alma yoluyla memurlaştırılmış, böylece sermaye basını doğrudan kontr-gerilla tarafından örgütlenen ve yönetilen bir "bağımsız" alan haline getirilmiştir. Böyle bir ekonomi-politik temele dayandığı ölçüde, "bağımsız" basının mehmetchik üniformaları ile gezmeleri ve doğrudan casusluk faaliyeti yürütmeleri, konumlarına uygun bir kültürel-ahlaki olgudur.

Böylece bir yandan "muasır medeniyetler seviyesine çıkmak"ta ifade edilen Avrupalılaşma eğilimiyle, bir yandan da "yeni bir dünya kurulur, Türkiye'de buradaki yerini alır"da ifadesini bulan ABD'ye bağımlılık ilişkisi içiçe yürümüşür. Birinci sözün Mustafa Kemal'e, ikinci sözün ise Milli Şef olarak İsmet İnönü'ye ait olduğu düşünölürse, cumhuriyet kadrolarının başından beri ne tür bir ulusallık anlayışına sahip oldukları ve bunu o günün dünyasının büyük devletlerine uyumlu bir yoruma nasıl uyarladıkları görülebilir.

Bu çelişkili ikili ilişkinin böyle devam etmesinin olanakları ise hızla tükenmektedir. Zira '89 çöküşü sonrası emperyalistler arası çelişkiler giderek keskinleşmektedir. Bugün AB ile ABD arası ilişkiler ekonomik bir çatışmadan politik bir farklılaşma ve çatışmaya doğru gitmektedir. Bunun giderek kendini bir askeri çatışma olarak ifade etmesi ise tarihsel eğilimin doğası gereğidir. Doğal olarak, kendi yapısal krizini hafifletmenin olanakları çerçevesinde iki emperyalist odakla da ilişkilerini, bağımlılığını artırmaya yönelmiş sermaye cumhuriyetinin dış politikası da krizdedir.

Sermaye cumhuriyetinin Avrupa Birliği emperyalizminin dış çeperine bir pazar olarak bile katılmasının ne kadar güç olduğu görölmektedir. Son yıllarda Avrupa Birliği genişleme sürecindeyken Türkiye'nin ilişkilerinin gerilemesinden bu süreç izlenebilir. Bu ne Türkiye'nin toplumsal yapısının müslüman olmasındandır ne de belli hukuki, teknik uyum yasaları, prosedürlerinin çıkartılmasının gecikmesindendir. AB-Türkiye ilişkilerinin bir kopuşa en yaklaştığı sürecin en "Avrupalı" hükümet döneminde, Mesut Yılmaz başbakanken yaşanmış olması bile, bunun politik tercihlerden çok süreçlerin getirdiği sonuçlar olduğunu göstermiştir.

Avrupa emperyalizmi büyümeyi temelde "ortak Avrupa" ideali üzerinden hızlandırmıyor. Tersine, hızlanan süreç, dünya pazarlarının paylaşımının kızıştığı bir dönemde, daha büyük ve birleşmiş bir odak olma ihtiyacı doğuruyor. Aynı dönemde ABD'nin de genişleyen NATO'yu örgütlemeye başlamasını, buna bir karşı cevap olarak anlamak gerekir. Bu amaçla büyüyen Avrupa Birliği, yeni üye olacak ülkelerde hem ekonomik kapasite, rekabet gücünü artırma özelliği aramaktadır, hem de ekonomik-politik istikrar. Avrupa Birliği'ne "eşit"

üye ülkeler arasındaki sömürü ve bağımlılık ilişkileri de hiyerarşik temelde var olmakla birlikte, Birlik, üye ülkelerin ekonomik kapasiteleri ile dünya üzerindeki rekabette etkinliğini artırmak istiyor.

Türkiye kapitalizminin bu konuda Avrupa emperyalizmine katabileceği fazla birşey yoktur. Dünya çapında temel sektörlerdeki üretimi açısından önemsiz bir konumda bulunan Türkiye'nin abartılı bir tarzda öne çıkarılan tekstil sektörü ise, teknolojiye çok ucuz işgücü üzerine kurulu bir rekabet alanıdır ve dünya kapitalist ekonomisinin krizi şartlarında Uzakdoğu kapitalizmleri daha da düşük işgücü olanaklarını tam da bu kriz sayesinde yaratabilmektedirler. Ayrıca Türkiye ekonomisi, doğal süreçler içinde entegre olmuş diğer Avrupa ülkelerinin ekonomilerine kıyasla, ancak çeperde doğal bir pazar işlevi görebilir. Pazar ihtiyacı çerçevesinde ise ülkelerin AB'ye üye yapılması hayli lüks bir uygulama olacaktır. İstikrar sözkonusu olduğunda ise, Türkiye kapitalizmi dünyanın en kötü seyir izleyen ülkelerinden biridir. Geçici istikrarı bile ancak yapısal bunalımını üreten dinamiklerini büyüterek sağlayabilmektedir. Dolayısıyla AB'ye giren bir Türkiye'nin Avrupa emperyalizminin rekabet gücünü artırması bir yana, batan ekonomisinin kurtarılması ihtiyacı yüzünden kaynak tüketmesi beklenebilir. Bu temel gerçeğin kendisi, Türkiye kapitalizminin AB'ye girme isteğinin nedeni olduğu gibi, AB'nin de Türkiye'yi almama gerekçesinin kendisidir.

Bu yüzden Türkiye sürekli dışlandığı AB kapılarında ulusal onurunu yerlerde süründürerek beklemek dışında birşey yapamamaktadır. Avrupa emperyalizminin "demokrasi" ve "insan hakları" gerekçeleri ise, diplomasi dilinden politika diline çevrildiğinde, aslında "evrensel" ilkelerin uygulanması isteğini değil, Türkiye'deki politik istikrarsızlıktan rahatsızlığın sonucudur. Kapitalist bir ülkede az-çok ekonomik bir istikrar sağlanmaksızın politik bir istikrar sağlanamaz. Ve politik istikrarsızlık şartları, insan haklarına burjuva sınırlarda uyumlu bir yönetim olanağını bile ortadan kaldırmaktadır.

Partimiz Avrupa Birliği'nin tersinden Euro-miting ve grevler yarattığını, uluslararası bir işçi hareketini de beslediğini tespit eder. Avrupa emperyalizminin Türkiye'deki devrimci potansiyel ve hareketlilikten özel bir kaygı duymasının arkasında, dünya kapitalizminin küresel çıkarlarının ötesinde, bizzat Avrupa işçi sınıfı hareketliliğine yapabileceği devrimci politik etkilerden duyulan devrim korkusu vardır.

Türkiye kapitalizminin ABD'ye bağımlılığı çok yönlü ve güçlüdür. Dolayısıyla sadece yapısal sorunlarının ağırlığı değil, bu bağımlılık ilişkisinin kendisi de Türkiye-AB sürecini engellemektedir. Peki ABD'ye emir eri düzeyinde bağlı Türkiye'nin AB sürecine bu kadar bağlı olmasının gerisindeki neden nedir? Bu, Türkiye kapitalizminin ekonomik krizini hafifletebilecek mali olanakların Avrupa emperyalizminde bulunmasıdır. ABD ekonomisi sürekli açık vermekte ve ekonomik bir kriz yaşamaktadır. Dünya çapında rekabet gücünü ise politik-askeri üstünlüğü üzerinden sağlamaktadır. Dolayısıyla ABD mali olanaklarla Türkiye için benzer bir rol oynayamaz. Son Endonezya süreci de göstermiştir ki, dünya emperyalizmi birkaç kırıntıyla düzelmeyecek kadar çöken kapitalist ekonomileri kendi haline bırakmakta ve tarihsel gelişimin ve modern yaşamın dışında açlık ve kabile savaşları içinde yüzlerce yıl geriye itmektedirler. Türkiye'nin AB'ye girme ısrarının ve ABD'nin buna "diplomatik" desteğinin mantığı, Türkiye sermayesinin aslında dilenebileceği tek yerde

dilenmesi gerçeğidir.

Son gelişmelerde Avrupa emperyalizminin "Kürt hamiliğine" soyunmasının gerekçesi, Türkiye'nin iç işlerine karışmaktan çok, Ortadoğu'da ABD ile ekonomik rekabetin ötesinde politik rekabete girme tutumundan kaynaklanmaktadır. PKK'nin ehlileştirilmesi ve ABD-Türkiye üzerinden bölgede tutulan yerin karşısına çıkılması, Avrupa emperyalizminin yeni yönelimi olmuştur. AB böylece PKK'ye değil "Kürt sorunu"na sahip çıkmış ve KDP-YNK türü ABD taşeronları karşısında içerden politika yapabilen bir konuma kavuşmuştur. Bu gelişmelerin Ortadoğu'da tek bölgesel politika yapan güç ABD olduğu sürece buna mecbur kalan YNK'yı etkilemesi de beklenmelidir. Böylece Türkiye ile AB arasındaki uzaklık daha da büyümüştür. Bu AB dışında bekletilen Türkiye'nin ABD-Türkiye-İsrail Bloku gibi girişimlerle ABD bağımlılığını arttırdığı sürecin de bir ürünü olmuştur.

Gerçekten de ABD-Türkiye-İsrail Bloku ile Türkiye Ortadoğu'da Avrupa emperyalizminin karşısında kalmış ve bu da Kürt hamiliği konusunda Avrupa'ya adım attırmıştır. A.Öcalan'ın İtalya'ya gidişi AB-ABD gerilimi üzerinden yorumlanmadığında varılan sonuç, ya "Türkiye'yi karıştırmak isteyen Haçlı ya da Sevr zihniyeti" ya da "demokrasi, barış ve insan haklarının evrensel savunucusu Avrupa" olacaktır. Biri, ezen ulus olarak Türk milliyetçiliğinin, diğeri de Kürt milliyetçiliğinin, küçük-burjuva demokratiğinin vardırdığı ya da varacağı yer olan bu fikirler, sadece Avrupa ve ABD emperyalizmlerinin çıkar hesaplarını gizleme sonucu verecektir.

AB'den hala beklenti içindeki burjuva köşe yazarları ve politikacıları, hem daha önce M.Yılmaz AB'ye "rest" çektiğinde hem de son boykot naraları atılırken "itidal" tavsiye etmekte, dahası gelişmelerin "Türkiye'yi Avrupa'dan uzaklaştırmaması sorumluluğunun" altını önemle çizmekteydiler. Bu kuşkusuz uygulanabilseydi burjuvazinin çıkarlarına daha uyumlu olurdu. Ama yöneticilerin basiretsizliğinden değil, sürecin sürüklenenleri olarak kontrol olanakları zaten olmadığından, bu akıl vermeler pek bir işe yaramadı. Sürec bağımlı bir ülke olarak Türkiye kapitalizminin istek ve iradesini çoktan ve A.Öcalan sürecinin çok öncesinden asmıştır. İster yerlere kadar eğilsin, ister milliyetçiliğin haması

güçlülüğünü öne çıkarsın, sürecin gelişim yönü AB'nin Ortadoğu'da ABD'nin karşısına politik düzeyde ve doğrudan çıkma kararından beri esasta belirlenmiştir. Partimiz gelişmeleri hızlandıran adımın ABD-Türkiye-İsrail Bloku yoluyla Türkiye sermaye iktidarının daha saldırgan, şoven ve militarist bir dış politika maceracılığı tercihinin ya da mecburiyetinin olduğunu tespit etmektedir. Bu, Avrupa

emperyalizminden beklediği mali-ekonomik desteği ve krizi hafifletme olanaklarını bulamadığı sürece, aynı imkanların politik-askeri alanlar üzerinden dış olanaklarda aranmaya yönelmesinin bir sonucudur. Böylece dünya çapındaki rekabette benzer araçlarla yer tutmaya çalışan ABD ile daha ileri bağımlılık ilişkileri de doğal olarak gelişmiştir. Türkiye ABD çıkarlarının gereği olarak savaşa sürülecek ve belli kırıntılar alacaktır.

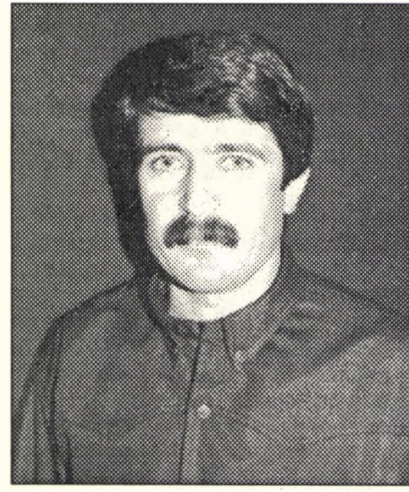
Bu yönelim mali-ekonomik alanda Türkiye kapitalizmine pek de büyük olanaklar açmamaktadır. Zira kriz içindeki dünya kapitalizminin pazar olanakları zaten daralmıştır. Bu tablo içinde ABD'nin eski politikasında direnç gösterip politik-askeri olanaklarını ekonomik kazançlara çevirmeye çalışması giderek daha da zorlaşmaktadır. Sürec, Ortadoğu örneğinde de olduğu gibi, Avrupa gibi diğer emperyalist rakiplerin politik rekabet alanına yönelmesini getirmektedir. Bu süreçte ABD bile son birkaç yılda eski benzeri olanakları bulamamaktadır. Türkiye burjuvazisi giderek daralan bu tablo içinde kendi krizini hafifletmeyi sadece hayal edebilir. Dahası bu yolla Türkiye komşuları ve bölgedeki diğer ülkelerle artan bir gerilim ve savaş riski tercihinin sürüklenmiş bulunmaktadır. Son Suriye krizinde sorulan Türkiye'nin 15 yıldır neden bu yöneme başvurmadığı sorusunun cevabı bu tercihtir. S-300'ler vesilesiyle Kıbrıs'a yönelik savaş tehdidi, Boğazlar'da uluslararası hukuku aşan gemi arama cüreti, İran sınırının izinsiz olarak geçilmiş olması ve sayısız örtülü kontr-gerilla operasyonları buna eklenebilir.

(Devam edecek...)

(Aralık '98 tarihi taşıyan ve iki bölüm halinde sunacağımız bu metin ilk kez yayınlanmaktadır.)

Zindanlar ve zindancılık-4

Düşman aldığı yenilgiyi hazmedemiyor!

Habip GÜL

Sermaye devleti SAG ve ÖO yenilgisini hazmedemedi. SAG ve ÖO zaferinin hemen ardından tek tek zindanlarda yeni hak gasplarına yöneldi. Alçaklıkta ve riyakarlıkta sınır tanımayan çete devleti, tutsakların bedenlen yıpranmış olmalarını fırsat bildi. Hak gasplarıyla yeni saldırı startını veren devlet ardından zindanlarda yeni katliamlara yöneldi. 24 Eylül '96 tarihinde Diyarbakır zindanında tutsaklara saldırarak 11 devrimciyi katletti, onlarcasını ağır yaraladı.

1996 ve '97 yılı boyunca zindanlarda hak gaspları devam etti. Buna karşı da onlarca direniş yaşandı. '97'nin ikinci yarısından itibaren ise "hücre sistemi" güncelleştirildi. Bu çerçevede birçok cezaevinde tek ve üçer kişilik hücreler inşa edildi. 8 Aralık '97 tarihinde merkezi bir kararla üç hafta süren bir uyarı eylemi yapıldı. Eylemler sayımı teke düşürme, sayım vermeme, havalandırma işgali vb. biçimlerde gerçekleşti. PKK ve öteki Kürt örgütleri ise bu eylemlere katılmadılar.

'95 Buca katliamından beri direnişler tüm zindanlarda ortak gelişti. Merkezi Koordinasyon'la beraber ise daha da merkezileşti. Bu yönüyle de düşmanın bir yere saldırabilmesi için tüm tutsakların tepkisini göze alması gerekiyor. Ama, adı üstünde, düşman bu. Düşman da kendi politik hedeflerinde inatçı ve ısrarlıdır. Sınıfsal çıkarlarını kolluyor. Bütün olanaklarını, deneyimini, bilgisini ve gücünü kullanıyor. Dolayısıyla teslim alma emellerinden vazgeçmiyor.

Başından itibaren tutsakların gücünü bölmek, parçalamak ve zayıf düşürmek, başvurduğu en önemli taktiklerden biridir. Teslim almak ise vazgeçmediği emelidir. Bölme ve güçten düşürme taktiklerini gruplar üzerinden yaşama geçirmeye çalıştığı gibi, tek tek zindanlara saldırarak da uygulamaya çalışıyor. Son olarak Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklara saldırarak 11 tutsağı Amasya ve Burdur'da hücrelere konulmak üzere kaçırmayı yine aynı taktiğin bir denemesiydi. Buna karşı devrimci tutsaklar ani bir refleksle 55 gardiyan ve müdürü rehin alıp barikatlar kurdular. PKK ve Kürt örgütleri bu eyleme de katılmadılar. Barikatların arkasında bedel ödemeye ve ödetmeye hazır binlerce yürek vardı. Düşman kendi ininde esir alınmıştı. Bu kararlılık kısa sürede demokratik kitle örgütleri ve tutsak yakınlarından gerekli desteği bularak düşmana bir kez daha diz çöktürdü.

Zindan direnişi ve barikatlar

Marksizm ve Gerilla Savaşı adlı makalesinde Engels, birçok somut deneyimden yola çıkarak barikatları değerlendirirken şunu söylüyor: "Demek ki, sokak çatışmalarının klasik çağında bile barikatların maddi olmaktan çok manevi bir etkisi vardı. Askerlerin sebatını sarsmak için bir araç durumundaydı. Eğer bu sonuç sağlanana kadar dayanılırsa, zafer kazanılıyordu, aksi takdirde

yenilmek vardı. Bu, ilerde çıkması muhtemel sokak çatışmalarının şansını hesap ederken, göz önünde tutulması gereken başlıca husustur."

Evet, barikatlar işlev olarak bir savunma aracıdır. Barikatların sınıf savaşımındaki genel işlevi budur. Örneğin zindanlar özgülünde barikatlar rehin eylemiyle birleştirildiğinde düşmanın saldırı olanaklarını epeyce sınırlıyor. Çünkü önce kendi insanlarını gözden çıkarması gerekiyor. Bir diğeri ise, barikat kurulduğunda düşmanın bu alandaki (zindan) tüm işleyişini durdurup onu iki seçenekle karşı karşıya getiriyor. Ya saldıracak ya da pazarlığa oturacak.

Zindanlar yalnızca "açlık grevleri" ve "ölüm oruçları" gibi mücadele yöntemlerine değil, bundan böyle rehin alma ve barikat örmelere de tanık olacaktır. Bu düşmanın dayattığı zorunlu bir mücadele yöntemidir. Böyle bir yöntemi ustaca kullanmak, işlevsiz kılacak tutum ve davranışlardan kaçınmak elbette son derece önemlidir. Barikat ve rehin alma eylemleri bir amaç değil, düşman saldırılarını püskürtmenin, düşmanı saldırıdan alıkoymanın birer aracıdır. Bu titizlikle gözetilmesi gereken bir husustur.

Barikatlar bugüne kadar birer savunma işlevi gördü. 1998 barikat ve rehin alma eylemi de bir savunma eylemiydi. Ama gerektiğinde düşmana bedel ödetmeyi esas alan bir eylemdi. Böyle olmak zorundaydı. Çünkü hem düşman hem de devrimci tutsaklar "hücre sistemi" eksenli sürece hazırlık yapmıştı. Düşman Buca üzerinden bir yöntem denemişti. Sonuç alırsa bunu yaygınlaştırmayı hedefliyordu. Düşmanın bu adımı sert ve sarsıcı bir şekilde geri püskürtülmeliydi. Düşmanın bu saldırısına karşı uzun süreli bir açlık grevi gibi bir eylem işlevsiz ve dönem itibarıyla da düşmana soluk alıracaktı. Aslında bir yönüyle süresiz açlık grevleri artık zindanlarda (en azından bu dönem) belli oranlarda etkili olmaktan çıkmıştır. Tek tek zindanlarda ise bu söylediğimiz daha da geçerlidir. Ancak genel ve merkezi olması durumunda nispeten etkili olabiliyor. Bu dönem zindanlarda fiili direnişler etkili ve sonuç alıcı olacaktır. Politikamız da bu ekseninde şekillenecektir.

PKK'nin teslimiyetçi tutumu

Yazımızı noktalamadan önce önemli gördüğümüz bir hususu bu vesileyle bir kez daha hatırlatmayı gerekli görüyoruz.

PKK ve diğer Kürt örgütlerinin zindanlar özgülünde izledikleri politikalarının özü teslimiyetçi bir mahiyet taşımaktadır. Pratikte TDKP artıkları, Dev-Yol, TKEP vb. ruhsuz takımının izlediği teslimiyetçilikten hiçbir farkı olmayan bir politikadır bu. PKK'nin zindandaki direniş süreçlerinin dışında kalmayı tercih etmesi zor anlaşılır bir durumdur. Oysa, zindanlardaki katmerli zulmün en fazlasına yine PKK'li tutsaklar maruz kalmaktadır. Özellikle Kürdistan'daki

zindanlar açısından bu yeterince açık bir durumdur. Fakat düşmanın Kürt illerindeki zindanlarda gösterdiği bu pervasızlığın gerisinde yine PKK'nin zindanlar politikasının sonuçları yatmaktadır. Bu aynı şey 12 Eylül dönemi için de geçerlidir.

PKK tutsaklarının "Zindan Konferansları"nın ortaya çıkardığı teslimiyetçi çizgiyi sorgulayıp mahkum etmeleri devrimci sorumluluklarının bir gereğidir. "Sıradan insanlar" ya da "cepheye hazırlık" gibi gerekçelerle bu teslimiyetçilik rasyonalize edilemez. Pratikte görüldüğü üzere, bu politika beklenenin tam tersi sonuçlara yolaçmaktadır. PKK'li tutsaklar zindanlarda kaderlerini devrimci tutsaklarla birleştirmek durumundadırlar.

Yine açlık grevleri eylemlerinin yaptırım gücünün zayıflamasında PKK'li tutsakların rolü çok büyüktür. Yalnızca ortak eylemliliklere girmemesi nedeniyle söylemiyoruz bunu. Fakat daha da önemlisi, özellikle Kürdistan cezaevlerinde PKK davası tutsaklarının sık sık başvurdukları, 40'lı günlere gelindiğinde ise hiçbir kazanımı olmadığı halde "eylem hedefine ulaşmıştır" denilerek bitirdikleri süresiz açlık grevleri nedeniyle hatırlatıyoruz. İşin şaşırtıcı tarafı da, PKK'li tutsakların bu eylemliliği diğer devrimci örgütlerle ortaklaşa merkezileştirmek için bir çaba ortaya koymamasıdır. Adeta, ben başlatıyorum, siz ister katılın ister katılmayın havasında olmasıdır.

Son söz yerine

Devrimci tutsaklar sermaye iktidarının sistematik saldırılarına karşı ortak mücadele cephesini örmenin onurunu taşıyorlar. Devrimci yapılar dışarıya için de bundan gerekli dersleri alabilecekler midir? Göstergeler bu konuda umut kırıcıdır. Fakat öğrenilecek bir ders varsa, bu en başta devrimci tutsaklar arası birliğin mücadelenin gerçek ihtiyaçlarını karşılamaya dönük olduğudur. Birliği işlevsel kılan da budur. Manevi bağları kuvvetlendiren de budur. Bu birliğin grupçu kaygılarla yer yer zedelendiği oluyor. Böyle eğilimlerin mutlaka terk edilmesi, herşeyden önce düşmanın hesaplarını boşa çıkarmak için gereklidir. Merkezi Koordinasyon'un oluşumunda yeralan devrimci yapılara mensup tutsakların, düşman saldırıları karşısında bir tek irade olmayı önemli oranda başarmış olmaları büyük bir kazanımdır. Bunu daha da sağlamlaştırmak zorunlu bir görev olduğu gibi, şehitlerimizin anısına saygının, onların daha da kızıştırtarak bize emanet ettiği direniş ve zafer bayrağını onurla taşıyabilmenin de bir gereğidir.

Düşmanın zindanlara dönük kapsamlı saldırıları günceldir. Bu saldırıların başında ise birçok cezaevinde hazır hale getirdiği hücre sistemini dayatma saldırısı var. Bu saldırıların püskürtülmesi için yapılan hazırlıkları zindanda ve dışarda hızlandırmak ertelenemez bir görevdir.

Faşist 17 Ocak genelgesine karşı duruşmalarda protestolar

Faşist saldırıyı bir kez daha püskürteceğiz!

5 Ocak'ta imzalanan genelgenin 17 Ocak'ta uygulanmaya başlanmasıyla birlikte, Ümraniye Cezaevi'nde avukatlarımızla artık görüş yapamıyoruz. Ümraniye'de bulunan PKK dışındaki tüm siyasi dava tutsakları olarak, cezaevlerine uygulanan saldırıları protesto etmek için, ailelerimize yönelik olarak bir metin hazırlayıp görüş günü okuduk. Metnin okunmasının ardından alkışlarla ailelerden "insanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganı yükseldi ve bu bizi moral olarak coşturdu. Daha sonra tüm tutsaklarca; "hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!/ devrimci tutsaklar teslim alınamaz/ kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Avukatlarımızla görüşmemizin engellenmesine ilişkin olarak, duruşmalara gittiğimizde bu uygulamayı protesto eden yazılı veya sözlü tutum almayı kararlaştırdık Ümraniye'de. Bir hafta sonra CMK'da da aynı karar alındı ve böylece uygulama genelleşti. Ekteki dilekçeler bizim duruşmada okuduğumuz dilekçelerimizdir.

TKİP Davası tutsakları/Ümraniye

Bugüne kadar devrimciler hiçbir zor ve baskı önünde eğilmediler, eğilmeyecekler!

2 No'lu DGM Başkanlığı'na... /İstanbul

Bugün siyasi tutsakların, yani bizim savunma hakkımız elimizden alınmak istenmektedir. Bunun yeni bir şey olmadığını, farklı biçimlerde devrimcilere yönelik saldırılardan biri olduğunu biliyoruz. Buna şaşırırsak da kabul de edemeyiz. Bu okumakta olduğum dilekçeyi de aynı nedenle hazırladım.

Devletin '91'den bu yana hayata geçirmeye çalıştığı devrimcilere yönelik (siyasi tutsaklara) kişiliksizleştirme ve kimliksizleştirme, toplumdan ve insanlardan yalıtma, böylece yaşarken tabutluklara koyup öldürme politikasının bir yan ürünüdür, bugün savunma hakkımızın elimizden alınması.

Cezaevlerine yönelik katliam genelgesi, uygulamaları resmileştirmiştir. Bu genelgenin farklı

maddeleri farklı cezaevlerinde uygulanmaya başlanmıştır. Mayıs ayında ise tabutlukların açılacağı bir kez daha duyuruldu. Medya yoluyla katliam zeminini hazırlama faaliyetlerine hız verildi. Diğer yönden "sosyal güvenlik", "tahkim" gibi sınıfa saldırının pervasızlaştığı günlerde cezaevlerine saldırının da yoğunlaşması, saldırının temelde işçi sınıfına ve emekçilere yönelik olduğunu gösteriyor.

Bizler bu saldırıların karşısında muhakkak ki sessiz kalmayacağız. Neredeyse her yıl on devrimci tutsağın canı pahasına kazandığımız siyasi ve insani haklarımızın elimizden alınmasına izin vermeyeceğiz. Bugüne kadar devrimciler hiçbir zor ve baskı önünde eğilmediler, eğilmeyecekler. Yeniden onlarcamızı ölsek bile, en son Ulucanlar'da olduğu gibi, bedel ödeyerek ve bedel ödeterek direnecek ve biz kazanacağız!

İnsanca yaşamak isteyen herkesin potansiyel "suçlu-terörist" görülüp zindanlara atıldığı günümüzde, tutuklu iken en doğal ve hukuki hakkımız olan avukatlarımızla görüşmemiz açıkça engellenmektedir. Avukatlarımıza da "suçlu" muamelesi yapılmaktadır. Bizimle görüşmeye geldiklerinde insanlık ve hukuk dışı uygulamalar dayatılmaktadır. Bu uygulama aynı zamanda hukukun işlerliğini ortadan kaldırmaktadır. Avukat-müvekkil ilişkisini yok etmekte ve doğrudan bizim savunma hakkımızı gasp etmektedir.

Genelde 80 maddelik katliam genelgesini, özelde savunma hakkımızın kaldırılmasını protesto ediyor, savunmamı veremiyorum, vermiyorum.

Servet Paksoy/Ümraniye Cezaevi

İnsanlık dışı uygulamalarınızı kabullenmeyeceğiz!

3 No'lu DGM Başkanlığı'na... /İstanbul

Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı tarafından hazırlanan "üçlü protokol" uygulaması, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yıllardır dayatılan "hücre tipi" saldırısının bir parçasıdır.

Yıllardır "hücre sistemi"ni dile getiren sermayedarlar, sürgünlerle, sevklerle, genelgelerle,

katliamlarla, insanlık dışı uygulamalarla, devrimci tutsakları tecrit ederek, teslim almaya çalışıyorlar. Son beş yıldır cezaevlerinde yapılan katliamlar, bunun bir kanıtıdır. Daha dün Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da ve en son Ulucanlar'da yapılan katliamlar da göstermiştir ki, devletin bu yönlü politikası yeni değildir.

Özellikle Ulucanlar katliamı sonrası pervasız bir şekilde "hücre sistemi"ni dile getirmeleri, yeni saldırıların ve yeni katliamların yapılacağını bir göstergesidir. Bu hazırlanan protokol de "hücre sistemi" saldırısının bir parçasıdır. Bu genelge ile provokasyonu yaratılarak, saldırıların ve katliamların zeminini hazırlanıyor.

Bu saldırılara karşı, devrimci tutsakların yanıtı her zaman "devrimci tutsaklar teslim alınamaz" olmuştur. Ve gene öyle olacaktır. "Hücre tipi" saldırısının bir ayağı olan bu genelgeyi, uygulamayacağız. İnsanlık dışı uygulamalarınızı kabullenmeyeceğiz.

Bu genelge ile bizlerin; savunma hakkı, görüş hakkı, tedavi hakkı engellenmeye çalışılmaktadır. Şimdi de savunma hakkımız, engellenmekte, görüşçülerimize hakaretler yağdırılmakta, bizlere getirilen yiyecekler kullanılmaz hale getirilmekte, tedavi için gittiğimiz hastanelerden, tedavi yerine asker saldırısı ile karşılaşmaktayız. Avukatlarımızın bu insanlık dışı uygulamalarla dolu genelgeye karşı, başlatmış olduğu protesto eylemini destekliyor, bu tür provokasyonlara sessiz kalmayacağımızı tekrarlıyoruz.

Erol Turan/Ümraniye Cezaevi

Ulucanları unutmadık!

3 No'lu DGM Başkanlığı'na... /İstanbul

Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı 80 maddelik yeni genelgeyle, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik yeni saldırı paketi uygulamaya sokulmuştur. Bu uygulama ile birlikte tüm cezaevlerinde olduğu gibi Ümraniye Cezaevi'nde de avukatlarımızla görüştürülmeyerek, savunma hakkımız engellenmiştir.

Neden böyle yapılıyor? Amaçlanan devrimci tutsakların teslim alınması, hücre sisteminin hayata geçirilmek istenmesidir. İşte tam da bu sebeple avukatlara yönelik, cezaevi girişinde üç ayrı noktada tamamen hukuk ve insanlık dışı arama ve muamele dayatılmaktadır. Bu tutum ve davranışlar yeni değildir. Devrimci tutsaklara yönelik olarak dün Buca, Ümraniye, Diyarbakır, bugün Ulucanlar'da yapılan katliamlar bu aynı teslim alma politikasının bir uzantısıdır.

Bu saldırı sadece avukatlarımızla sınırlı değildir. Görüş günleri ailelerimize dönük aynı tutum devam etmektedir. Avukat ve ailelerimize bunların yapıldığı düşünüldüğünde, devrimci tutsaklara yönelik saldırıların boyutu ve anlamı daha anlaşılır olur. Hücre sisteminin hayata geçirilip teslim alma politikası her ne pahasına olursa olsun uygulanacaktır mesajı veriliyor.

Ulucanlar'ı unutmadık! Orada devrimci tutsaklar her saldırıya nasıl teslim olmadan direndilerse ve kazandılarsa, biz de direneceğiz ve bu saldırı paketini çöpe atacağız.

Avukatlarımıza yönelik tutum aynı zamanda bizedir. Bu savunma hakkımızın hukuk dışı engellenmesidir. Bu tutum terk edilinceye ve savunma hakkımızın önündeki engeller ortadan kaldırıncaya kadar duruma sessiz kalmayacağız.

Ahmet Turan/Ümraniye Cezaevi

Dortmund ve Hagen'de siyasal tutsaklarla dayanışma kampanyası

Sermayenin zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik saldırılardan birini de hücre tipi cezaevi saldırısı oluşturuyor. Uzunca bir süredir gizlice hazırlıklarını sürdürdükleri ve bazılarını tamamladıkları hücre tipi cezaevlerini Mayıs ayında açacağını ilan etti.

Bizler yurtdışındaki devrimci işçiler olarak bu saldırının genel bir saldırı olduğunu ve ancak topyekun bir karşı koyuşla püskürtülebileceğini biliyoruz. Bu bakışla biz Parti taraftarları dışımızdaki devrimci çevrelere çağrı yaptık ve ortak bir eylem platformu oluşturduk.

Bu çerçevede, 12 Şubat günü Hagen şehir merkezinde bir stand açtık. Standımızda Ulucanlar'da katledilen devrimcilerin resimlerini demokratik kitle örgütlerinin bu katliamla ilgili açıklamalarını koyarak, Türk devletinin katliamcı yüzünü sergiledik. Ayrıca Ulucanlar'da katledenlerin yargılanması ve hücre tipi cezaevlerinin kapatılması taleplerini içeren kampanya için imza topladık.

Aynı gün yine aynı kentte 60 kişinin katıldığı bir bilgilendirme toplantısı yapıldı. Ulucanlar'ın politik arka planı anlatıldı ve önümüzdeki süreçte örgütleyebileceğimiz faaliyetler üzerine tartışıldı. Aynı tarz toplantı ertesi günü Dortmund'da gerçekleştirildi.

Bu iki kentin en yoğun merkezi yerlerinde bilgilendirme standları açmaya devam edeceğiz. Alman işçi ve emekçilerine seslenebilmek için Almanca dilindeki materyallerimizi çoğaltıp, bildirilerimizi işçi semtlerinde ve fabrika önlerinde dağıtmaya özel önem vereceğiz.

Önümüzdeki süreci en iyi şekilde değerlendirecek, içeride ve dışarıda yoldaşlarımızı faşist devlete karşı verdikleri mücadelede yalnız bırakmayacak, onların dünyaya açılan nefes boruları ve sesleri olmaya devam edeceğiz.

İstanbul Tabipler Odası Yönetim Kurulu'na...

Katliamcı anlayışın karşısında durmalısınız!

Biz siyasi tutsaklar, devletin, “bir kilo siyanürle hepsini hallederiz” anlayışının bir parçası olarak her zaman çeşitli saldırılara maruz kaldık/kalıyoruz. Saldırıları yeri geldiğinde fiili saldırılarla katliamlara dönmüştür. Sürekli uygulanan saldırı biçimi ise hak gaspları şeklinde olmuştur. Bugüne kadar can-kan bedeli kazandığımız, koruduğumuz haklarımızın gaspı şeklinde gerçekleştirilmektedir. En başta gelen sağlık sorunları, tedavi hakkımızın gasp edilmesiyle somutlanmaktadır. Tedavi hakkımızın gasp edilmesi, sakat bırakma, sessiz katliamları gerçekleştirme uygulanmaktadır. Devlet bugüne kadar Buca, Ümraniye, Ulucanlar örneğinde yaşanan toplu katliamlar yanında Uğur H. Gürdoğan, Hanım Baran, Mehmet Canpolat, Filiz Çevik’in bebeği örneğinde olduğu gibi tek tek “sessiz” katliamlarla, katliamcı zihniyetini uygulamaktadır.

Gelen aşamada genel olarak hak gaspları ve özelde tedavi hakkımızın gaspı sonucu bulunduğumuz cezaevinde sağlık sorunları gün geçtikçe boyutlanmaktadır. Toplu yaşanan mekan olması, hijyenik ortamı yaratmak için gerekli temizlik vb. maddelerinin verilmemesi, musluktan akan suyu önlem almadan içmemiz, hastalandığımızda zamanında veya çeşitli engellerden dolayı hastaneye gidememe sonucu ciddi hastalıklar boy göstermektedir. Normal koşullarda 6 ayda bir sağlık taraması yapılması gerekirken, zamanında tedavi olamamamız bulunduğumuz ortamın dezavantajlarının etkisiyle kronik rahatsızlıkların çıkmasına ve ölümcül boyutlar almasına neden olmaktadır. Belli-başlı hastalıkları ekte sunacağız.

Tedavi olmak için Bayrampaşa Hastanesi’ne sevkimiz yapılmakta, fakat bu hastanenin donanımı tedavi olmamız için gerekli tıbbi, teknik, kadro vb. yeterliliğe sahip olmadığı halde, diğer hastanelere sevkimiz yapılmamaktadır. Bu hastanelere sevkimiz yapılsa bile, kola girme ya da hasta tutsakların muayenesi sırasında askerin odaya girme dayatmasıyla tedavimizi engellemektedir. Böylece hasta-hekim ilişkisi için gerekli ortam engellenmektedir. Uygulama öyle ileri götürüldü ki, kadın tutsakların muayenesinde odaya girme dayatmalarıyla ahlaki kuralları bile hiçe saymaktadırlar. Keyfi biçimde yapılan uygulamalar “güvenlik” gerekçesiyle temellendirilmeye çalışılmaktadır. Güvenliği almalarının önünde hiçbir engel olmayan durumlardır. Amaçlarının tedavimizi engellemek olduğu, “sen teröristsin” ya da “yaşayıp yaşamaman beni hiç ilgilendirmiyor” tavırlarıyla çok açık ifade edilmektedir. Doktorlar ya askerin baskısı altında kalarak ya da askerle aynı anlayışta olmaları nedeniyle Hipokrat yemini gereği görevini yapmayarak, hasta-hekim ilişkisini esas almaları gerekirken askerin keyfi uygulamalarına sessiz kalarak ya da açıkça destekleyerek tedavimizin engellenmesine neden olmaktadır. Askerin hazırladığı düzmece tutanakları imzalamaktadırlar.

17 Ocak’ta Adalet, Sağlık ve İçişleri Bakanlığı’nın ortak imzaladıkları protokolle yaşama geçirmeye başladıkları cezaevi genelgesi, 12 Eylül’ün günümüzü uyarlanarak tüm çıplaklığıyla uygulanacağını gösteriyor. Bu genelge, hazırlıkları yapılan ve siyasi tutsakları teslim alma, kişiliksizleştirme, yalnızlaştırma amaçlı hücre-F tipi saldırılarının zemini olarak yaşama geçirilmek istenmektedir. Başta Adalet Bakanlığı olmak üzere tüm devlet yetkilileri, F tipi tabutluk saldırısının gerçek amacını gizlemek, kamuoyundan gelecek tepkileri nötralize etmek için, yapılanları “cezaevlerinde reform”, tabutlukları “Avrupa standartları”, “oda tipi”, “villa tipi” şeklinde lanse etmektedirler. Oysa ki gerçek amaçları bakanlık yayınları arasında cezaevi idaresine yönelik çıkarılan

“Cezaevi İdaresi El Kitabı”nda şöyle ifade edilmektedir:

“Teröristler birbiriyle haberleşmemelidir. Çünkü terörist haberleşmediği zaman sudan çıkmış balık gibi ölür. Başka bir ifade ile teröristi ruhen ve fikir bakımından besleyen kaynaklar veya kanallar kesilip kurutulunca, onun devrimci yanı, yıkıcı yanı ölür. İşte bu ihtiyaçtandır ki, teröristler çevreleri ile, dünya ile, yandaşı örgütlerle haberleşebilmek için bütün dünyada çırpınıp dururlar.

“Hükümlü ve tutuklularla, ilgili cezaevi görevlilerinin teke tek görüştürülmesi usul haline getirilmeli ve bu durumda kitle psikolojisinin dışına çıkartılan suçlunun korkak, ürkek, aciz ve zayıf halinden istifade edilerek, onu tanımaya çalışmalı, problemleri öğrenmeli ve daha sonra ikna ve telkin metodlarıyla suç ve suçluluktan kendisini arındırmaya gayret etmeli.”

Görüldüğü gibi amaç, siyasal kimliklerinden soyundurmak, siyasi tutsakları yalnızlaştırmak, kolektif yaşamlarından koparmak, devrimci değerlerinden soyutlamak, kişiliksizleştirmek, tecrit etmektir.

Hücre tipi saldırıların yaşama geçme durumunda sağlık sorunları katmerleşerek devam edecektir. Cezaevleri koşulları başlı başına insanın sağlığı üzerinde olumsuz etkiler yaratmaktadır. Tabutluk (izolasyon) uygulamasıyla bu olumsuzluklar katmerleşerek, insanın ruh ve beden sağlığı üzerinde olumsuz etki yapacağı yapılan bilimsel araştırmalarla sabitlenmiştir. Gerek laboratuvar araştırmaları, gerekse de dünyadaki hücre tipi cezaevi uygulamaları, izolasyonun insanların fiziksel ve ruhsal sağlıklarında ciddi bozulmalar yarattığını kanıtlamaktadır. Hücre tipi uygulamasına maruz kalan insanlarda sosyal kimlik algılamasında bozukluklar, sese-ışığa karşı aşırı duyarlılıklar vb.

sorunlar yaşanmıştır. İzolasyon ortamında var olan dar, nemli, doğal ışıksızlık, soğuk koşullara ek olarak fiziksel, psikolojik baskı, işkenceyi ve geçmiş sağlık sorunlarını, şube sürecinde yaşanan işkencenin izlerini düşünürsek, sağlık açısından da durumun ciddiyeti daha artacaktır. Bugün bedel ödeyerek kazandığımız, koruduğumuz haklarımız tümünden gasp edilecektir.

Bizler, siyasi tutsaklara yönelik bu saldırıyı tüm işçi-emekçilere yönelik topyekun saldırının bir parçası olarak değerlendiriyoruz. Dolayısıyla saldırıya karşı direnişimiz ve saldırıyı püskürtme tavrımızın, örgütlü işçi ve emekçi kesimlerle birlikte

kararlı ve tavizsiz karşı koyuşumuzla başarıya ulaşacağımızı biliyoruz. Siyasi tutsaklara yönelik saldırıların karşısında olmak bağlamında ele aldığımızda, insan hakları, demokrasi savunucusu olan siz hekimlerden istemimiz, katliamcı anlayışın karşısında durmanızdır. Hücre tipi saldırılarına karşı çıkmak her onurlu insanın kaçınılmaz tavrıdır.

Bugün yaşadığımız sağlık sorunları ve hak gaspları bizi yıldırmak, sindirmek amaçlıdır. Bulunduğumuz cezaevini dikkate aldığımızda, sağlık sorunları çok kritik bir aşamaya gelmiştir.

Bir süre Tabipler Odası’ndan gelen doktorlar tüberküloz taraması yaptılar, fakat henüz sonuçlanmadı. Ayrıca daha kapsamlı sağlık taraması projeleri olduğunu söylemişlerdi. Bu çalışma, hastaneye gidemememizi dikkate aldığımızda hayli önem kazanıyor. Yetkili kurumları zorlayarak genel sağlık taramasını yaşama geçirmek için gerekli girişimlerde bulunmanızı talep ediyoruz.

Devletin F tipi tabutlukları uygulama kararlılığı açıkça görülmektedir. Bunun karşısında bizim hücrelere girmeyeceğiz, teslim olmayacağımız ÖÖ-SAG, Eskişehir, Ulucanlar sürecinde görüldü. Bugün de aynı tavrı sergileyeceğimiz bilinmektedir. Tek seçeneğimiz var; haklılığımızdan aldığımız güçle F tipi tabutluk dayatmasını kabul etmeyecek ve direneceğiz. Devlet ancak katliamla bunu gerçekleştireceğini bilmekte ve buna göre hazırlığını yapmaktadır. Fakat hiçbir koşulda bizi teslim alamayacaktır. Bu kadar açık olan tablo karşısında yaşanacakları beklemeden harekete geçmek bugünün kaçınılmaz görevidir. Tüm duyarlı hekimleri göreve davet ediyoruz. Gün; topyekun saldırının merkezinde olan tabutluk saldırısına karşı direnme günüdür.

Çalışmalarınızda başarılar, dostça selamlar.

Devrimci tutsaklar/Ümraniye Cezaevi

PKK’lilerin devrimci tutsaklara dönük saldırısını protesto ediyoruz

Nevşehir Cezaevi’nde PKK’lilerle aynı koşutta kalan devrimci tutsakların ortak mekanları kullanmaları, PKK’lilerce engellendi. Sonrasında ise PKK’liler Ulucanlar katliamından ağır olarak çıkmış olan devrimci tutsaklara fiziki saldırıda bulunarak pervasızlaştılar...

... Düşman, bu tablodan cesaret almıştır. Devrimci tutsaklara “Sizi operasyonla alırsız. Burayı Ulucanlar’a çeviririz.” demeleri boşuna değildir. Devrimci tutsaklar düşmanın bu tutumuna karşı devrimci duruşun gereği olan bir yaklaşımla cepheden karşı durmuş tehditleri boşa çıkarmışlardır. (...)

Biz TKİP tutsakları PKK’nin Nevşehir Cezaevi’nde siper yoldaşlarımıza yaptığı saldırıyı kendimize yapılmış sayıyoruz. Cezaevi politikasını teslimiyet üzerine kuranların, daha dün Ulucanlar’da devrimci tutsaklar katledilirken, “Binbaşım bizim bunlarla ilişkimiz yok, teslim oluyoruz.” diyenlerin devrimci tutsaklara dönük saldırganlığını mahkum ediyoruz. (...)

Öte yandan DHKP-C’nin dışındaki devrimci yapıların saldırganlığı mahkum eden, PKK’yi saldırganlığının hesabını vermeye çağıran, bir politik tutum almamalarını da anlaşılır bulmuyoruz. Devrimci siyasal yapıların saldırganlığa karşı topyekun tutum alması, bu tür saldırıların bir daha tekrarlanmamasının da zeminidir.

Devrimci tutsaklar işçi ve emekçilerin kurtuluş davasından aldığı güçle, her türlü saldırıyı boşa çıkaracak, devrimci tutsak olmanın tarihsel sorumluluğunu omuzlayacaklardır. Bu tutumu bir kez daha dost düşman önünde ifade etmeyi devrimci sorumluluğumuzun gereği olarak görüyoruz.

TKİP Cezaevi Merkezi Örgütülüğü

Alman emperyalizmi devrimci irade karşısında diz çöktü!

DHKP-C dava tutsağı İlhan Yelkuvan'ın, Alman emperyalizminin devrimci kimliğini yok etmeyi hedefleyen tecrit koşullarının kaldırılmasına dönük Ölüm Orucu eylemi, zaferle sonuçlandı. Devrimci tutsakların teslim alınamayacağı bir kez daha kanıtlandı. (...)

İlhan Yelkuvan'ın devrimci duruşu, hem emperyalist saldırganlığa karşı bir yanıt, hem de ne denli güçlü görünürse görünsün devrimci irade karşısında emperyalizmin çaresizliğine, diz çöküşüne güncel bir örnek oldu.

İlhan Yelkuvan'ın özgür tutsakların asla teslim alınamayacağını somut ifadesi olan ödün vermez duruşu, aynı zamanda faşist devletin, tarihin en kapsamlı saldırısına giriştiği, işçi ve emekçilere sosyal yıkım programını dayattığı bir dönemde, bu saldırıları boşa çıkarmanın biricik yolunun da direniş olduğunu gösterdi.

(...)

F tipi saldırısına karşı özgür tutsakların, devrimci iradenin teslim alınamayacağı üzerinden yükselttiği mücadelecilik tutum, İlhan Yelkuvan'ın tecrit politikasını boşa çıkaran tutumuyla daha da güçlenmiştir. Yanısıra direnişle elde edilen bu zafer, F tipi cezaevi saldırısının boşa çıkarılması noktasında politik motivasyonu artırıcı bir rol oynamıştır.

Biz TKİP tutsakları, başından itibaren, DHKP-C dava tutsağı İlhan Yelkuvan'ın yükselttiği, devrimci tutsaklar teslim alınamaz şiarında ifadesini bulan, devrimci direniş çizgisini destekledik. Bu temelde üç günlük Alman emperyalizmini protesto için açlık grevi eylemine katıldık. Yanısıra, İlhan Yelkuvan'ın eylemini ölüm orucuna dönüştürmesi sonrası tüm cezaevlerinde SAG eylemine başladık. Kendimizi sürecin doğal bir parçası olarak gördük.

Zindanlar cephesinde tarihin en kapsamlı saldırısı ile yüz yüze olduğumuz bugünlerde, Ulucanlar'da en anlamlı ifadesini bulan siper yoldaşlığının pekiştirilmesine dönük pratik tutumlara ihtiyacımızın olduğu açıktır. İlhan Yelkuvan'ın devrimci kimliğini hedefleyen tecrit politikasına karşı can pahasına giriştiği direnişe dönük olarak, devrimci anlayışların genel olarak duruşuna damgasını vuran edilgen, apolitik tutumları, doğru bulmadığımızı da ifade etmek istiyoruz. (...)

Devrimci tutsakların teslim alınamayacağı noktasında ifadesini bulan her tür devrimci pratik gelişmeyi sahiplenmenin, alınan devrimci tavrı, faşist sermaye devletin F tipi saldırısına karşı mücadelenin kaldırıcı haline getirmenin, özellikle bu dönemde çok daha büyük bir anlamı olduğuna inanıyoruz.

Cezaevleri devrimci tutsakların bedel ödeyerek kazandığı nice kazanımlara tanıklık etti. Faşist devletin savaş ilanı kabulümüzdür. Kararlılığımızı bir kez daha denemek isteyen devlete vereceğimiz yanıt nettir. Habib yoldaşın ifadesiyle **"Kırlırız ama bükülmeyiz!"**

Dün de, bugün de, yarın da tarih, kırlırsa da bükülmeyen devrimci tutsakların teslim alınamayacağına tanıklık etti, edecek!

TKİP Cezaevi Merkezi Örgütlülüğü

Yaşamın hücreleştirilmesine karşı mücadele!

2000 yılı devletin vaadettiği gibi refah, kalkınma, demokratikleşme çalışmalarıyla değil, her zamanki gibi işçi ve emekçilere dizginsiz bir sömürü ve saldırı dalgasıyla başladı. Geçen yıl mezarda emeklilik, sosyal yıkım yasanı ile başlayan kapsamlı saldırılar, kamu emekçilerine verilen %25'lik sefalet zammıyla, özelleştirmelere hız verilmesiyle, asgari ücretin 80 milyon olarak belirlenmesiyle devam etti.

Fakat saldırı bu kadarla da kalmamaktadır. Tüm bunlardan sonra sıra yine devrimci tutsaklara gelmiştir. Devrimci tutsakları teslim alabilmek; onların içeride yarattıkları devrimci-komünal yaşam ve değerleri yok etmek, bu yolla onları kişiliksizleştirmek ve teslim almak için, hücre (F) tipi cezaevleri en uygun araç olarak görülmektedir. Bugüne kadar onlarca şehit verilerek püskürtülen hücre tipi saldırısı yeniden gündemdedir.

Sermaye devleti hücre tipi uygulaması için şu sıralar yoğun bir kampanya yürütmektedir. Medyası ve birçok aracıyla hücre saldırısı politikasını uygularken, hücreleri sağlıklı, lüks, konforlu yerler olarak tanıtır. Gerçekte ise hücreler insanda ciddi fiziksel ve psikolojik rahatsızlıklara neden olan, bireyin dış dünya ile olan bütün sosyal bağlarını koparan, tüm insani düşünce ve değerlerin hiçe sayıldığı birer insan öğütme merkezleridir.

Devlet bu kampanyasına Ulucanlar'da yaşanan katliamla ilgili tutsaklara karşı açtığı dava ile devam etmektedir. Savcılığın hazırladığı iddianameye göre; **"Tutsaklar aralarında yaşanan sorunlardan dolayı 5 arkadaşlarını öldürdü! Bu duruma müdahale eden askerler ise 5 kişiyi öldürmek zorunda kaldı ve 6'ı kişiyi de yaralamak zorunda kaldı."** Bu gülünç bir yalan, aşağılık bir iftiradır. Başkentin göbeğinde gerçekleştirilen bu planlı faşist katliamın devlet tarafından yapıldığı apaçık ortadadır.

Ulucanlar katliamı sonrası devleti açtığı bu davanın bir katliam davasından öte bir anlamı vardır. Ulucanlar Davası'na katılmak, hücre tipine karşı olmaktır. Bu nedenle bu davanın her duruşmasına kitlesel bir katılım sağlanmalıdır.

Bu saldırı yalnızca devrimcileri ilgilendiren bir saldırı değil, aslında tüm işçi-emekçilerdir. Yaşamın her alanı hücreleştirilmeye çalışılıyor. Hücre tipi yaşam sadece devrimci tutsakları birbirinden koparmaya değil işçi-emekçileri de birbirinden ve öncülerinden koparıp yalnızlaştırmaya, hiç bir saldırıya direnemez duruma düşürüp teslim almaya yöneliktir.

Özünde tüm bu saldırılarla hücreleştirilmeye çalışılan bizim yaşamımızdır. Yaşamlarımızın hücreleştirilmesine yönelik bu topyekun saldırıları püskütebilmenin yolu direnmekten, topyekun bir direniş sergilemekten geçmektedir.

Bizler Mamak'ta oturan duyarlı insanlar, bir araya gelerek **Mamak Hücre Karşıtı Platformu**'nu kurduk. İnsanım diyen herkesi çalışmalarımıza katılmaya çağırıyoruz. Katliamlardan önce susanların, katliamlardan sonra konuşmaya hakları yoktur!

Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Mamak Hücre Karşıtı Platformu

Aydın ve demokrat olmak iddiası taşıyanların sorumluluğu büyük olacaktır

Sayın Perihan Mağden...

Merhaba... Size Niğde Cezaevi'nden yazıyorum.

Cezaevinden yazınca ister istemez cezaevi sorunlarından bahsedeceğim. Yazılarınızı çoğu zaman yüzümde bir tebbessümle okurum. Ne yazık ki size yazdığım bu mektup güler yüzlü konulardan bahsedemeyecek. Zindan kelimesinin kendisi bile asık suratlıdır. Yine de biz devrimciler zindanda da olsun yürek dolusu kahkaha atmanın bir yolunu buluruz.

Bu mektubu yazma nedenim devletin hücre tipi uygulamasına Mayıs ayında geçeceği ilan etmesi ve Ulucanlar katliamı mahkemesini takip etmenizi istediğimizi iletmek.

Hücre tipi (onlar "oda sistemi" diyorlar!) cezaevi 1987'den bu yana gündemde. 4 defa açılma girişimi oldu. Her defasında dişe diş bir direniş ve onlarca yoldaşımızın ölümüyle püskürtüldü. Bugün geline yerde, hücre tipi cezaevine geçiş konusunda birçok aydın, demokrat ikna olmuş durumda. Cezaevlerindeki yığılmış sorunların çözümü olarak görülebiliyor hücreler. Uygulamanın niteliği ve alabileceği biçimler ve tabii ki hedefleri üzerinde yeterince düşünülmeden ve sorumlu yaklaşım getirilmeden ikna olanların, kuşkusuz gelecekte de sorumluluğu büyük olacaktır.

Hücre tipi cezaevinde kişi tek başına hücreye konulacaktır. Toplumdan ve sosyal yaşamdan kopartılacak. Bugün bile kitap ve gazete okumak,

bunları cezaevine sokmak için direnmek zorundayız.

Hücredeki direnme olanakları kendi bedeniyle sınırlanmış kişinin, kitap, gazete ve benzeri olanaklarının tümünden elinden alınacağı açıktır. Kitapları, gazeteleri suç delili olarak gösteren zihniyetten başka türlü davranması beklenemez.

Birey sürekli işkence ve işkence tehdidiyle düşüncelerinden vazgeçmeye zorlanacak. Bu koşullarda zora dayalı "ikna" insanların kişiliğinin ezilmesine, kendisine saygısını yitirmesine neden olacaktır. (Toplumda yeterince ezik kişilik yok mu dersiniz?). Bu "ikna oluş" düşünce değiştirmek değil teslim almaktır. Yani insanın onu insan yapan niteliklerinden soyundurulması, et ve kemik yığını haline getirilmesidir. Bu insan olarak ölümün biçimidir. Bu biçimde ölmeyi reddedenler de fiziki olarak ortadan kaldırılacaklardır.

Daha dün Ulucanlar'da onlarca insanın gözü önünde kurşunlanarak ve işkenceyle on kişi katledildi. Bu katliamın tanıkları ve mağdurları olan bizler sanık sandalyesinde oturtuluyoruz. Onlarca tanığa rağmen böyle pervasızlaşabilen anlayış, hücrede tek başına bir birey karşısında neler yapmaz. Başını duvara vurarak, kemeriyle boyundan daha kısa bir yere kendini asarak ve benzeri yöntemlerle "intihar eden" insanlara ilişkin olaylar, durumu ve olabilecekleri yeterli açıklıkla ortaya koymuyor mu? İzmir'de 19 yaşında bir üniversite öğrencisinin "kendini tuvalete astığı" iddiası, ölmeden

önce bayıltıldığına anlaşılmaması ile boşa düştü. Bu kişi polis tarafından tehdit edilmişti. Başına geleceklerden polisin sorumlu olacağına dair suç duyurusunu savcılığa yapmıştı. Peki ne oldu? Konuyu takip edenler gözaltı, tutuklama, yargılama ve benzeri baskılara uğruyor.

Önümüzdeki günlerde Ulucanlar katliamı ile ilgili hakkımızda 100 yılı geçen ceza istemiyle açılan dava görülmeye başlanacak. Toplumda yaşanan sıkıntı ve acılar zindanlarla da sınırlı değil. Bir gazetede köşe sahibisiniz. Birçok okura söyleme şansınız var. Dahası alacağınız pratik tutumun bir ağırlığı ve etkisi olacaktır. Yaşanan tüm acıları ve tabii ki sadece acıları değil umutları yazabilirsiniz. Bu kadar çok sorunun olduğu bir ülkede konu sıkıntısı çekmeniz bizi şaşırtıyor. Yazılarınızı severek okusak da içimiz burkulmadan yapamıyoruz.

İçinizdeki sosyaliste sesleniyoruz. Hani arada bir hortluyor ya işte ona. Bizim sesimizi duyurabilecek çok az insan var bunlardan biri içinizdeki sosyalist. Ondandır tabutluklara diri diri gömülmemize, gömülmek istenmemize karşı aktif tavır almasını bekliyoruz. Ondandır mahkememizi takip etmesini ve devletin bu kirli yöntemini mahkum etmesini bekliyoruz.

Yeni yılda çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Fatime Akalın

**Niğde E tipi Cezaevi
Siyasi bayanlar koğuşu**

MAN fabrikasının. Alman işyeri işçi temsilcisi Holger Rubein ile Türkiye'deki cezaevleri sorununa ilişkin olarak yaptığımız röportaj:

F Tipi süreklileştirilmiş bir işkence metodudur

Kızıl Bayrak Temsilcisi : Siz MAN fabrikasında ilerici bir işçi temsilcisi olarak, Türkiye'deki cezaevleri gerçeği hakkında ne biliyorsunuz, ne duydunuz ve bu konuda ne düşünüyorsunuz?

H.R: Türk devletinin cezaevlerine yönelik saldırı ve katliamları biliyorum. Gelişmeleri yakından izliyorum. Türk devletinin cezaevleri politikası, bir bütün olarak sınıf ve halk hareketini bastırmaya yöneliktir.

Ankara Ulucanlar cezaevindeki devlet katliamı hakkında ne düşünüyorsunuz?

H.R: Bu katliamı, politik tutsakları teslim almaya yönelik bir saldırı olarak görüyorum. Türk devletinin politik tutsakları katletmesi, ülke ve Ulucanlar'da hakları gasp etmektir. Ve hak arama mücadelesini böylece bastırmaktır. Bu katliamı ve mahkemeyi nefretle kınıyorum.

Siz 22 Şubat'ta Ankara'da olacak bu mahkeme hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu ne biçim bir olaydır? Bu güne kadar böyle ikiye bölünmüş ve şarlatan bir olay ve skandalla karşılaşmış mıydınız?

H.R: İlk olarak, aldığım bilgiler ve gözlemlerim doğrultusunda; politik tutsakların polis ve asker silahlarıyla öldürüldüğüdür. Buna inanıyorum. Politik tutsaklarda silah varmış güya. Bu yalan! Buna inanmıyorum. Çünkü tutsak yakınlarının baskısıyla zaten otopsi yapılmış. Bu tek başına katliamın boyutunu gösteriyor. Bu kimin suçlu olduğunu ve suçu ne maksatla işlediğini de gösteriyor. Yok intihar ettiler, yok birbirini öldürdüler, bunların hepsi yalan ve suçlarını gizlemek için bu tür yöntemlere başvuruyorlar.

F tipi cezaevi konusunda görüşünüz nedir?

H.R: İnsan hakları çerçevesinde bu olaya bakıldığında, bu tipi cezaevleri bir tür işkencedir. Süreklileştirilmiş bir işkence metodudur zaten. Bu insanları hem bedensel olarak, hem de fikişel olarak yok etmektir. Şunu da çok iyi bilmelidirler, baskıları bu tür yoğunlaştırılanlar hep kendi sonlarını da hazırlamışlardır. Biriken öfke hep onları vurmuştur. Bu baskılar devleti haklı gösteremez, tersine hep baskıya uğrayanların haklı olduğunu göstermiştir.

Sizce bu haksız baskılara karşı ne yapılmalıdır?

H.R: Cezaevlerindeki baskılara, işkencelere, başka insan hakları gasplarına karşı, uluslararası bir komite kurulmalıdır. Suçlular bu komite aracılığıyla uluslararası bir mahkemede yargılanmalıdır. Bütün politik tutsaklar serbest bırakılmalıdır. Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği, NATO çapında bazı aktif eylemlilikler yapılmalıdır, bunlar vasıtasıyla bile bir baskı unsuru oluşturulmalıdır. Bunlar politik imkanlarını kullanmalıdırlar. Mutlaka bir şeyler yapılmalıdır?

Zaten Ecevit Clinton'la görüşmeye gittiğinde 10 devrimci tutsağın kellesini hediye olarak götürdü... Ulucanlar katliamından söz ediyorum...

H.R: Biliyorum. Oluşturulacak bir komite uluslararası tabi. Bu yukarıda saydığım güçler, insan haklarına saygılı görülüp, sahtekarlık yapıyorlarsa bunları teşhir etmelidir. Bunların da varsa insan hakları ihlalleri, bunları da kamuoyunun gözleri önüne sermelidirler. Yani bunları da açığa çıkarmamız gerek.

Mayıs ayında 7 adet F Tipi cezaevi bitiyor, katliam ve saldırıların olacağı kesin. Sizce buna karşı ne yapmak gerekir? Senin BM, AB, NATO'dan umudun mu var, yoksa bana mı öyle geldi?

H.R: Başta şunu söyleyeyim. Benim bunlarda hiçbir umudum yok. Fakat bir takım şeyler

söylüyorlar. Onlara da sorumluluklarını hatırlatmak gerekir. Yani araçları çoğaltmak gerek. Bunlar da bir araçsa eğer kullanmak gerek. Herşeyden önce bizler, kendi gücümüze güvenmek zorundayız. Bu davada içeri düşenlere işçi sınıfı olarak sahip çıkmak zorundayız. İşçi sınıfının özgürlüğü için içeri düşmüşler. Tabii ki asıl özgürlüğü işçi sınıfı getirecektir. Anahtar budur. En son, en kalıcı yol ve mücadele yolu budur. Buna rağmen biz bütün araçları kullanmalıyız. Saldırıları püskürtmeliyiz. "Devrimci tutsaklara özgürlük!" diyoruz ve mücadelelerini destekliyoruz. Benimle böyle bir röportaj yaptığımız için teşekkürler.

Bizde teşekkür ederiz.
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Nürnberg/Almanya

Berlin'de devrimci tutsaklarla dayanışma kampanyası

Berlin'de devrimci tutsaklarla dayanışma kampanyası güçlenerek sürüyor. Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi oluşturuldu. Ulucanlar katliamını tüm açıklığıyla ortaya seren resimli, 12 bölümden oluşan Almanca tercüme edilmiş cezaevleri dosyasını 49 adet çoğaltıldı. Cezaevlerindeki durumu teşhir eden ve komitenin kurulduğunu duyuran Almanca ve Türkçe bir bildiri dağıtıldı.

22 Şubat duruşmasına enternasyonal delege göndermek için, PDS Berlin eyaleti ve Almanya milletvekillerine ayrı ayrı gidildi. İki ilerici Avukatla görüşüldü. Mumia Abu-Jamal komitesiyle görüşüldü. Asta Teknik Üniversitesi Berlin ve Humboldt Üniversitesi Berlin ile görüşüldü. IG-Medien sendikasına gidildi.

Bölgesel hazırladığımız imza kampanyası metnini yüzlerce adet çoğalttık. Gittiğimiz bütün kurum ve kişilere 22 Şubat duruşmasını protesto eden, davanın takipçisi olacağımızı içeren bir basın açıklaması ya da protesto metni talep ettik. Berlin'in en yoğun 4 semtinde her hafta dönüşümlü olarak bilgi standları açıyoruz. Bu standlar için panolar hazırladık. Stand için hücre sistemini teşhir eden pankart yazdık ve bağış kutusu hazırladık. Cezaevlerindeki gelişmeleri geniş kamuoyuna duyurabilmek, insanları daha duyarlı hale getirebilmek için ortak bir panel ya da toplantı yapmayı planlıyoruz. Çıkarılan bütün materyalleri çeşitli kurum ve kuruluşlara göndereceğiz.

Türk devletinin katliamcı vahşi yüzünü göstermeye devam edeceğiz. Katil devleti ve onun cüppeli yargıçlarının Ankara'da yürüttüğü bu iğrenç davayı her alanda teşhir edeceğiz. Cezaevlerindeki siyasi tutsakların hücre tipi cezaevleri saldırısına karşı direnişlerini destekliyoruz. Ulucanlar katliamının gerçek sorumluları olan polislerin, jandarmaların, gardiyanların, JITEM ve özel tim elemanlarının, isimleri tek tek bilinen bu katillerin yargılanmasını istiyoruz. Devrimci tutsaklarla tam dayanışma içerisinde olduğumuzu bildiriyor bu davanın takipçisi olacağımızı tekrarlıyoruz.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur, onurumuza sahip çıkacağız!

Hücre sistemine karşı enternasyonal dayanışmayı yükselteceğiz!

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nden
Bir-Kar temsilcisi/Berlin

Wuppertal BİR-KAR'dan "Siyasi

Tutsaklarla Dayanışma Gecesi"

Yeni katliamlar izin vermeyeceğiz!

Faşist sermaye devleti devrimci tutsaklara yönelik her katliam denemesinde bir türlü kıramadığı, yenilgiye uğratamadığı devrimci irade ve onuru, Mayıs ayında yapacağını duyurduğu yeni katliam denemeleriyle başarabileceğini ummaktadır. Faşist sermaye devleti Ulucanlar katliamında kendi vahşetinin sınırsızlığını göstermesine rağmen, devrimcilerin çelikten iradesini dört duvar arasında bile teslim almayı başaramamıştır. Devrimcileri katlederek yenebileceğini düşündüğü devrim davasını yenememiştir, yenemeyecektir.

Yeni katliamlara izin vermeyeceğiz!

Yurtdışı genelinde başlatılan kampanya çerçevesinde bizler de Almanya'nın Wuppertal bölgesi olarak yerel düzeyde bir kampanya başlattık.

Bu kampanya çerçevesinde elimizdeki Türkçe ve Almanca materyalleri (bildiri, pul, afiş vb.) kent genelinde yaygın bir şekilde dağıtıyoruz. Kentimizde yaşayan diğer uluslardan göçmen işçiler ve Alman işçilere sesleniyoruz. Sendikalar, dernekler ve siyasi partilerin temsilcileriyle yoğun bir imza kampanyası yürütüyoruz. Kentin merkezi yerlerinde bilgilendirme ve faşizmi teşhir standlar açmaktayız. Konuyla ilgili olarak dernek, sendika ve siyasi partilerden açıklamalar alıyoruz.

Ayrıca, bütün bu çalışmalarımızı en geniş kitlelere ulaştırabilmek amacıyla, 27 Şubat'ta, tüm geliri siyasi tutsaklar ve Ulucanlar davası dayanışma fonuna aktarılan olan "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği İçin Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Gecesi" tertip ediyoruz. Hazırlıklarımız tüm hızıyla sürüyor. Duyarlı tüm kişi, kurum ve kuruluşları kampanyamıza omuz vermeye, siyasi tutsaklarla dayanışmaya ve gecemize katılıp bize güç vermeye çağırıyoruz.

Siyasi tutsaklar onurumuzdur!

Yeni katliamlara izin vermeyeceğiz!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

BİR-KAR/Wuppertal

22 Şubat'ta Ankara'da

katil devlet yargılanmalıdır!

Bizler Türkiye cezaevlerinde, devrimci tutsaklara yönelik saldırı ve katliamları protesto ediyoruz.

22 Şubat'ta Ankara'da yapılan mahkemeyi, iki yüzlü ve iğrenç buluyoruz. Bizler Almanya'nın Nürnberg şehrinde MAN ve AEG tekellerinde çalışan çeşitli uluslardan işçiler olarak, katil devlet yüzünü gizliyoruz. Bu mahkeme devrimcileri değil, isimlerine varıncaya dek belirlenmiş olan, devletin katil sürülerini yargılayan bir mahkeme olmalıdır!

Katil devlet, hesap verecek!

Devrimci tutsaklar yargılanamaz!

Devrim davası yenilmezdir!

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

F tipine hayır! Devrimciler içerde çeteler mecliste!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği

MAN, AEG'den işçiler

Nürnberg/Almanya

Acılı bir annenin yüreğinde kopan çığlık!

*Yapma oğul vuracaklar
Umudumu kıracaklar
Bizi sensiz koyacaklar
Yuvamızı yıkacaklar...*

Canım Nevzat'ım, oğlum!

Hiçbir zaman sana yazamadım. En büyük merakım da bu oldu. Okuma-yazmam olsaydı, ben de oğlumun yazılarını okurdum, yazıp içimi dökebilirdim.

Nevzat'ım, sen doğduğunda ben hastalandım. Bir buçuk ay ablan seni emzirdi. Keşke olanlar o zaman olsaydı da, bana bu acıları yaşatmasaydın. Oğul, bu nasıl acıdır... Senden önce üç oğlum öldü; biri 5 yaşındaydı, ikisi daha küçüktü. Acıları unutulmasa da, senin acının yanında hiç kalır.

Oğlum, biliyor musun annelerin önsözleri vardır. Benim üç oğlum, üç kızım var. Beşi için hiç endişe duymadım nedense. Senin için ise hep endişelendim, küçük yaşta evlendirdim. Nedeni, ben cahildim ama etrafımda olan biteni görebiliyordum. Mazlum'un, Delil'in, Hayri'nin ve nicelerinin başına gelenler senin de başına gelmesin diye yaptım. Evlenirse, çoluğa-çocuğa karışır, çevresinde olan biteni fark etmez, diye düşünüyordum. Meğer ne kadar yanlış düşünmüşüm. Oğlumun başına gelecekmiş de, ondan endişelenmişim.

Nevzat'ım hep inatçıydın, dik kafalıydın, yapacağım dediğini yapardın. Haksızlıklara karşı başkaldırıydın. Oğlum beni affet. Kalkıp seni karşılayamadım, sarılıp öpemedim. Nedenini sen de biliyorsun yavrum. İlk içeri girdiğinde, bizim oralarda bir pepe kuşu vardır, onun gibi mahkemelerin ve cezaevlerinin kapısında bekledim. İzmir'deyken her mahkemene ve görüşüne geldim. Mahkemelerde ellerini kelepçeli gördüğümde içim kan ağlıyordu. Kelepçeyi yüreğimde hissediyordum. Buca'ya, Urla'ya, Kemalpaşa'ya sık sık ziyaretine geldim.

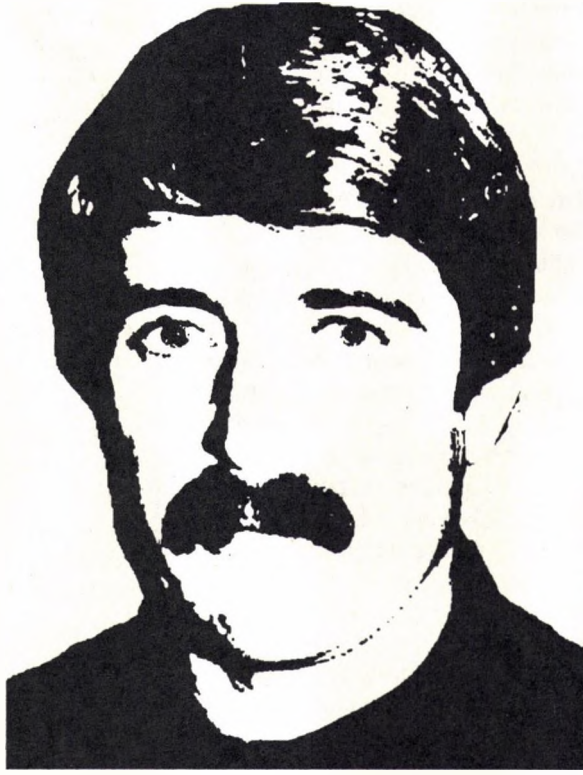
Ondan sonra firar dönemlerin, yani bizim için acılı günler başladı. Nerede, ne zaman, ne haber gelir? Ölü mü, diri mi? Bitmek tükenmek bilmeyen acılı günlerdi...

Sonra '96 Mayıs ayında Ankara'da yakalandığında biraz olsun rahatladım. En azından yaşıyordun. Orada da açlık grevi yüreğimizi ağzımıza getirdi. Ziyaretine geldim, bacağından sakatlandığını gördüm. Benim için sancılı günler hiç bitmedi. Üzüntüm beni yatağa bağladı. Yavrum, bugünkü acıya bakıyorum da, meğer ben ne ufak şeyler için üzülmişim. Bacağın yaralıymış, keşke yaralı olsaydın, kolun, bacağın ve gözün olmasaydı. Yeter ki anne diyen güzel sesini duysaydım.

Oğul, dört yıldır yatalak haldeyim. Kabrine bile gelemiyorum. 5 ay içinde iki kez kabrine geldim, oysa ben her gün gelmek istiyorum. Beni yiyip bitiren; oğlumu karşılayamadım, son yolculuğunda yoldaş olamadım. Bir tas su dökemedim, oğlumun hizmetini yapamadım. Güzel gözlüm, benim için hep yaşıyorsun. Çocukların gözümde birer Nevzat'tır.

Yavrum o zalimlerin evi-yuvası yıkılsın. Onlar benim evimi yıktı, ocağımı söndürdüler. Benim oğlumun cenazesi yine de evine geldi, yıkandı. Abileri, ablanı oğlumun istediği gibi, onun sevdikleriyle son yolculuğuna uğurladılar. O zalimlerin cenazesi bile bulunmasın, yıkanmasın, yakınları hasret gitsin.

Sen hep doğru olanı yapardın. Benim için hep

mükemmel bir evlat oldun. Küçüğüm, gözümün nuru; görüyorum, ama ne anlamı var seni göremedikten sonra. Gezmiyorum, hiçbir önemi yok, benim küçüğüm de gezmiyor. Duyuyorum, ama bana anne diyen o tatlı sesini duyamıyorum. Beni bu değerli varlıktan mahrum edenlere allah bin katını versin.

Oğlum, yavrum, herşeyim, sen rahat uyu. Gözün arkanda kalmasın. Senin büyüklüğünü, onurlu olduğunu hep anlamıştım. 26 Eylül, o uğursuz Pazar günü, saat 2'de telefon geldi. Cezaevinde isyan var, dediler. Televizyonu açtık; 7 ölü, isim yok. Ablanın çığlıkları kulağımdan çıkmıyor; "Hayır, olamaz, yalan yalan" diye bağıyordu. Adın yok dediysek de, hayır mutlaka içindedir, diyordu. Oğlum senin olaylardan geri kalmayacağını ben de biliyordum. Başına geleni anlamıştım. Senin bir daha eve dönmeyeceğini biliyordum. Çünkü düşmanların kanına ve canına kastetmişlerdi.

Küçüğüm, içimdeki çığlığı kimse anlayamaz. Ancak yüreği benim gibi yaralı olan anne ve babalar anlar. Yüreğimin çığlığını kimse duymuyor. Bazen dağları çatlatırcasına bağırmak istiyorum. Ama artık soluğum da çıkmıyor.

Nevzat'ım, ben 9 yıldır yarı ölü yaşıyordum. Ama şimdi tamamen umutlarımı yitirdim. Arkadaşların gelince biraz olsun ferahlıyorum. Sanki seni görmüş gibi oluyorum. Sen yalnız ailen tarafından değil, yoldaşların ve büyük bir kitle tarafından da çok sevililiyorsun. Seni tanıyıp da sevmemek mümkün mü? Sen ne için ölüneceğini çok iyi biliyordun...

Nevzat'ım, oğlum; senin dava arkadaşlarına, yani şehit arkadaşlarına başsağlığı dilemiyorum. Çünkü o kelimeyi sevmiyorum. Benim oğlum yaşamını yitirecek, benim başım sağ olacak! Hayır! Yalnızca Allahtan sabır diliyorum. Zindanlarda bulunan tüm tutsaklara, oğlumu tanıyan tanımayan herkese, sevgilerimi yolluyorum. Nevzat'ımı öper gibi öpüyorum.

Oğlum, seni yüreğimin derinliklerinde saklıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Seni çok özleyen yaralı annen...

Geleceğin habercisi

Dün ağlamaksız bir çocuk çaldı kapımı

"Sevgi istiyorum" dedi

Ona masallar anlatmadım, oyuncak odaları kurmadım

Ona katıksız, karşılıksız bir avuç sevgi verdim

Bugün oturdum bir şilir yazdım

ağlamaksız çocuğu düşünerek

"Hata ettim" dedim

Sevgi dağıtmak kolay

Sevgi üretmeyi öğretmek gerek tüm çocuklara.

Yarın ağlamaksız bir çocuk çaldı kapımı

"Sevgi istiyorum" dedi

Ona masallar anlatmadım, oyuncak odaları kurmadım

Ona katıksız, karşılıksız bir avuç sevgi vermek istedim

Vermedim

Ona güzellikler üretmenin anahtarını verdim

Ona şiirimi verdim

Okudu, almadı

"Benim hikayem" dedi

"Ben daha iyisini yazarım"

Bir gün gelecek

Ağlamaksız bir çocuk kapımı çalacak

"Sevgi dağıtıyorum" diyecek

Bana katıksız, karşılıksız bir avuç sevgi verecek

Bana şiiirini verecek

Sevinçten "çıldıracağım" diyeceğim

O andan itibaren güneş daha çok güçlü parlayacak ve zaman

daha hızlı olacak geleceğin bu habercisi karşısında...

Ümit Altıntaş

Emperyalist rekabetin faturasını Çeçen halkı ödüyor

Kremlin'deki nöbet değişiminin bir kaldıracı haline getirilen Çeçenistan savaşı tüm dehşetiyle devam ediyor. Rus ordusunun sürdürdüğü insan kırımı, toplu imha kampanyası, tüyler ürpertici işkence sahnelerine ilişkin haberler, savaşın esas nedenlerinden soyutlanarak ara sıra işleniyor. Bu arada danışıklı dövüşün kuralları gereği savaşın esas nedenleri taraflarca hasıraltı edilerek, 26 Mart seçimlerinin sonuçları alınıncaya, Vladimir Putin ekibi meşrulaştırılınca kadar, senaryoya gölge düşürülmemeye büyük bir özen gösteriliyor. Oysa, bu savaşın temelinde Kafkasya'nın jeo-stratejik konumuna, yeraltı zenginliklerine ilişkin emperyalist güçler arası rekabetin, talan hesaplarının yattığını bilmeyen ve gizlice kabul etmeyen yoktur.

Çeçenistan savaşında, kamuoyu açısından görülemez bir konumda da olsalar, taraflardan birisi başta ABD olmak üzere doğrudan emperyalist güçlerdir. Emperyalist güçler bölgedeki gerici boğazlaşmayı kısırtan, etnik ve dini farklılıkları körükleyen, dinsel-gerici isyanları teşvik eden, destekleyen ve dolayısıyla Rusya'nın saldırıya geçmesinin nesnel koşullarının yaratılmasına doğrudan hizmet eden bir politika izlemektedirler. Sorunun bu yönünün kamuoyunda açık bir biçimde görülebilmesi şaşırtıcı değil, tam tersine, mevcut güçler dengesinin karmaşıklığının bir sonucudur. Kafkasya sorunu, geniş anlamda değerlendirildiğinde, çok bilinmeyenli bir denklemdir. Çünkü, ABD emperyalizminin Kafkasya politikası onun strateji uzmanları tarafından net bir biçimde ifade edilmektedir. Diğer orta ölçekli ve aynı zamanda iddia sahibi emperyalist güçler, ABD'nin bu politikasından sonuçları itibarıyla rahatsız olmalarına rağmen, ses çıkaramamakta, onunla birlikte hareket etmek yoluyla mevzi kapmaya çalışmaktadırlar. Bu zoraki uyumluluğun bir gün mutlaka sona ereceği gerçeğine karşın, günümüz koşullarında böyle bir özelliğe sahiptir. Washington tarafından saptanan ve onun çıkarları doğrultusunda icra edilen emperyalist politika, esas olarak iki ana boyuttan oluşmaktadır.

Birincisi; Rusya'yı her alanda zayıflatmak, stratejik abluka altına almak, onu geleneksel nüfuz alanı içinde yer alan doğal enerji kaynaklarından tecrit etmek ve kovmaktır. Böylece Rusya'nın bir gün dünya ölçeğinde ABD karşısında başa oynayan bir güce dönüşmesini engellemektir. Bu yönüyle son derece net olan sorunu, medyanın etkisindeki kitleler için karmaşıklaştıran ve anlaşılmaz kılan bir başka faktördür. Bu faktör Rusya'daki mevcut iktidarı destekleme zorunluluğudur. Zira, ABD emperyalizminin Kafkasya üzerinden sürdürülen Rusya'ya ilişkin bu politikasının ikinci boyutu, bu ülkedeki mevcut iktidarı desteklemek, onun ayakta durması için gereken her türlü desteği esirgememek olarak özetlenebilir.

ABD emperyalizminin destek ile köstek faktörlerinin eşgüdümü kullanıldığı bu stratejik hedefinin alt boyutlarını özetle şöyle açıklamak mümkündür.

Uluslararası sermaye düzeninin bugünkü önderi ABD emperyalizminin politikası üzerinden saptadığı stratejik hedef, Rusya'yı, hem potansiyel rakip güç olma hem de bu ülkede doğabilecek devrimci dinamikler ihtimalini gözeterek, zaman kaybetmeden zayıflatmaktır. Zira Rusya, tarihte sık sık görüldüğü gibi, ideolojik konumu ne olursa olsun, uluslararası rekabette hep başa oynamıştır. Bugün içinde bulunduğu aciz durum bir geçiş sürecini yaşıyor olmasının

sonucudur. Sovyet döneminden devralınan manevi miras ve çok yönlü birikim her an yenilenmeye ve farklı bir politikanın etkin bir vektörü olmaya hazırdır. Örneğin nükleer silaha ve savaş teknolojisine hakimiyet bu bağlamda sık sık verilen örneklerin başında yer almaktadır. Dolayısıyla Washington, önümüzdeki dönemde kızısmaktan başka bir alternatifi olmayan emperyalist güçler arasındaki rekabette herşeye rağmen Rusya'dan, onun takınacağı tavırdan son derece rahatsız olmaktadır. Bu nedenle Rusya'yı her bakımdan zayıf düşürerek kısaçak altına almak ABD emperyalizmi açısından acil bir sorundur.

Rusya'nın uluslararası güçler bakımından sahip olduğu bu nesnel konuma bir de tüm bu ülkedeki sorunların yol açabileceği devrimci değişim tehlikesi eklenince, sorunun esas muhtevası tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmaktadır. Zira, Rus emekçileri Ekim Devrimi şahsında tarihsel ve güçlü bir deneyimi yaşamıştır. Bu ülke, insanlığın çehresinin tarihte ilk kez radikal bir biçimde değiştiği ve değişimin meyvesinin somut bir biçimde alındığı bir coğrafya olmuştur. Dolayısıyla Rusya, devrimci dinamiklerin kabarıp zafere uzanacağı, bu çerçeveden güçlü imkanlara sahip olan alanlardan biridir. Elbette bu ihtimal ufkü aktüaliteyle sınırlı bir gözlemci için hayal görünebilir. Ama sermayenin düşüncüleri çok daha farklı bakıyorlar. Hesaplarını uzun vadeli yapıyorlar. Hele de yaşanmış olan tarihsel deneyimlerin ardından. Ekvator'da okuma-yazma dahi bilmeyen Kızılderili köylülerin önderlik ettikleri bir kitle ayaklandığında, parlamentoyu ve devlet başkanlığı binasını işgal edebildiğini birkaç hafta önce gördük. Onyıllar boyu Sovyet deneyimini yaşamış ve bugün de dilenci konumuna düşürülmüş olan Rus emekçileri bir gün bu olanağı yakaladıklarında ne yaparlar? Bu sorunun cevabı çok açıktır ve sonucu sermayenin düşüncüleri herkesten iyi biliyorlar.

Bu nedenle Rusya'yı zayıf düşürmek sermaye düzeni açısından ivedi bir sorun olarak gündemde duruyor. Yaklaşık on yıldır Yeltsin Rusya'sı ile yapılan değişik anlaşmaların eksenini bu anlayış oluşturmıştır. Rusya borçlandırılmış, doğal zenginlikleri açık bir talana tabi tutulmuş, sanayisi toptan tahrip edilmiş, toplumsal dengeleri dinamitlenmiş, kısacası iç yaşamı açısından Rusya mümkün olduğu ölçüde emperyalist ülkelere bağımlı bir konuma düşürülmeye çalışılmıştır. İkinci Emperyalist Savaşı'nın yıkımına rağmen Marshall planını Sovyetler Birliği reddetmişti. Bugün ise Kremlin'i elçileri dünyada eşğini aşındırmadıkları sermaye kurumu ve banka bırakmadılar. Avrupa'yı faşizmden temizleyen Kızıl Ordu olmuştur. Bugün Rusya'nın en kıdemli generalleri silah kaçakçılığı yapıyorlar. Rusya'nın beslenme, sağlık donanımı, giyim eşyası vb. ihtiyaçlarının ağırlıklı olarak dışarıdan karşılanması, bu alanda harcanmış olan çabanın ölçeğini ve kaydedilmiş olan mesafeyi göstermektedir.

Rusya'yı zayıflatmak sadece onun iç yapısını çökertmekle sınırlı kalmamaktadır. NATO'nun Doğu Avrupa ülkelerine doğru genişletilmesi, bu ülkelerden bazılarının Avrupa Birliği'ne üye edilmelerinin takvime bağlanmış olmasının en temel nedeni, Rusya'yı yalnızlığa itmek, onun komşu ülkelerle günü geldiğinde ittifak geliştirebilmesinin koşullarını peşinen sabote etmektir. Rusya'nın nüfuz alanını daraltmak amacıyla sürdürülen Washington patentli bu stratejik politikanın esas halkalarından birisini de enerji yataklarına el atma oluşturmaktadır. Hitler Almanya'sının savaş dönemindeki hedeflerinden biri, bir an önce Kafkasya

petrollerine uzanmak ve Sovyetler Birliği'nin petrol kaynaklarını kurutarak üstünlüğü sağlamaya çalışmak olmuştur. Bugün ABD tekellerinin Kafkasya'ya ve Hazar Denizi havzasına el atmaları aynı politikanın farklı yöntemlerle icrasından başka bir şey değildir. Yani gelecekteki ihtimaller gözetilerek sürdürülen stratejik bir politika. Petrol tekelleri kâr oranlarını gözeterek temkinli davrandıklarında ABD yönetimi devreye girerek mutlaka yatırım yapılması gerektiğini, bunun ABD'nin ulusal çıkarlarının bir gereği olduğunu hatırlatmaktadır. Dolayısıyla, petrol ve doğalgaz tekellerinin Kafkasya'ya el atmalarına paralel olarak bölgede patlak veren ve dejenere olan boğazlaşma ve savaşlar da gerçek anlamını bu bağlamda bulmaktadır.

Rusya'ya karşı icra edilen bu köstek politikası beraberinde destek boyutunu da gerektirmektedir. Bu onun olmazsa olmaz koşulunu teşkil ediyor. Çünkü Rusya'daki politik iktidar son derece zayıftır. Uluslararası sermayenin yoğun mali desteği sonucu ayakta tutulan Kremlin iktidarı, topluma şiddet ve entrika yolu ile hükmedebilmektedir. Rusya'ya karşı sürdürülen sinsi sataşma ve yıpratma politikasının yanı sıra eğer Kremlin iktidarı desteklenmeseydi, mevcut Rus rejimi büyük bir olasılıkla bu kadar uzun ömürlü olamazdı.

Emperyalist metropollerin Rus iktidarına verdikleri destek iki amaca hizmet etmektedir. Birincisi, bu desteğin gölgesinde Rusya'nın stratejik kısaca alınması gizleniyor. Böylece ideolojik karakteri ne olursa olsun, toplumda bir karşı tepkinin doğup gelişmesi dizginlenebiliyor. İkincisi, mevcut rejime verilen destek sayesinde iç toplumsal süreçler yönlendiriliyor, köhne düzene karşı muhalefetin gelişmesi ve radikal boyutlar kazanarak devrimci dinamiklere dönüşmesi engelleniyor. Rus ordusunun Çeçenistan'da gerçekleştirdiği dehşet verici katliamların açığa çıkartıldığı bir dönemde insan haklarının ihlalden bahsedilmemeye özen gösterilmesi, NATO-Rusya ilişkilerinin normale dönüşmesi için yapılan girişimler, Londra Kulüp'ünün 10 milyar dolar tutarındaki Rus borcuna aniden kalem çekmesi ve bunların tümünün de 26 Mart seçimlerinin arifesine sıkıştırılmış olması, emperyalist güçlerin Putin'e verdikleri desteğin ölçeğini göstermektedir.

Uluslararası nitelikte hesapların belirlendiği bu genel tablo içerisinde doğal olarak Çeçen halkı emperyalist çıkarların kurbanı ve aleti olmaktadır. Gerici Rus iktidarı içinde bulunduğu çaresizliğin hesabını Çeçenistan halkına saldıracak görmeye çalışıyor. Kafkasya'da dehşet saçarak, hem Rusya federasyon bünyesindeki merkezkaç kuvvetlere gözdağı vermeye, hem de kendisinin geleneksel nüfuz alanına göz diken batılı emperyalist devletlere sınır koymaya çalışıyor. Ama aynı zamanda da ayakta kalmak için desteğine muhtaç olduğu emperyalist güçlere bu gerici boğazlaşmadaki sorumluluklarını hatırlatma gücü gösteremiyor. Çeçenistan halkının bu savaşta ödediği bedel ABD emperyalizminin Rusya'ya yönelik stratejik politikasında sadece işlevsel bir dişli fonksiyonu gördüğü için, kimseyi rahatsız etmemektedir. Rusya yanlış hedefe saldırdığı için, Kafkasya'yı karıştıranlar Rusya'nın nihayetinde islami gericiliğin yayılmasına karşı misilleme hakkına sahip olduğunu belirterek, tutuşturdukları yangına seyirci kalmayı ve sorumluluklarını gizlemeyi sürdürüyorlar. Bu arada Çeçen halkı savaşın faturasını ödemeye devam ediyor.

Meksiko UNAM işgali kırıldı

Mücadele geleneği kırılamayacak!

6 Şubat sabahının çok erken saatlerinde binlerce polis, Devlet Başkanı Ernesto Zedillo'un emri üzerine, kuşatma altındaki Meksiko UNAM Üniversitesine saldırdı. Hükümet yetkililerinin yaptıkları resmi açıklamalara göre, oniki saat süren operasyon sonucunda aralarında öğrenci hareketinin önderlerinden Alejandro Echevarria ile Mario Benitez'in de bulunduğu 600'ü aşkın öğrenci gözaltına alındı ve yüzlerce öğrenci yaralandı. Öğrenci eyleminin kırılmasından bu yana yerli ve yabancı sermaye çevreleri öğrenci gençliğin eyleminin büyük ölçekli bir katliama yolaçmadan kırılmış olmasından duydukları memnuniyeti ifade etmekte, Zedillo'yu kutlamak için birbirleriyle yarışmaktadırlar.

Operasyonun amacı geçen yılın Nisan ayının 20'sinden bu yana direnişte bulunan ve üniversiteyi işgal altında tutan öğrenci gençliğin mücadelesini kırmak ve işgale son vermektir. Bundan yaklaşık on ay önce, 270 bin öğrencisi ile Latin Amerika kıtasının en büyük üniversitesi olan Meksiko UNAM Üniversitesi'nin öğrencileri, akademik-demokratik talepler uğruna direnişe geçmiş ve üniversite binasını işgal ederek eylemlerine uzun vadeli ve militan bir perspektif kazandırmışlardı. Öğrenci hareketinin taleplerinin başında, eğitim koşullarının düzeltilmesi ve kayıt harçlarının kaldırılması gelmekteydi. Zira, bir yıl öncesine kadar bedava olan üniversiteye kayıt koşulları için idare aniden astronomik bir miktar saptamış, yıllık kayıt harcını yaklaşık 200 dolar olarak belirlemişti.

Sermaye düzeninin öğrenci gençliğe karşı başlattığı bu saldırı aniden yoğun bir tepkiye yol açmış ve radikalleşerek üniversite işgaline dönüşmüştü. İktidar öğrenci eylemini kırmak amacıyla defalarca şiddete başvurmaya yeltenmiş, paramiliter güçler kullanmış, polis operasyonları düzenlemiş ve arasıra da göstermelik pazarlık girişimlerinde bulunmuştu. Ancak, eylemin başlangıç döneminde yoğun kitle desteğinden yararlanan öğrenciler her defasında militan bir refleksle iktidarın saldırılarına karşı koymuş ve geri püskürtmüşlerdi. Aynı şekilde, öğrenciler, iktidarın göstermelik pazarlıklarla tezgahladığı tuzağa düşmemiş, temel taleplerinin savunusunda birlik içinde ve kararlılıkla direnmişlerdi.

Meksika'da öğrenci gençlik hareketi politik iktidarla ilk kez doğrudan yüzyüze gelmiyor. Bu ülkede öğrenci gençlik hareketi militan bir direniş ve mücadele geleneğine sahip. Bu geleneğin eyleme dönüştüğü ve zirveye tırmadığı tarihsel dönemlerden biri kuşkusuz '60'lı yıllar oldu. Örneğin, 2 Ekim '68 günü, devletin kolluk kuvvetleri Meksiko'da "rejimin demokratikleşmesi" talebiyle sokağa dökülen onbinlerce öğrenciye ateş açmış, dönemin resmi verilerine göre, en az 300 öğrencinin yaşamını kaybetmesine ve binlercesinin yaralanmasına yolaçmıştı.

Meksika öğrenci gençlik hareketinin geçmiş mücadelesinin bu görkemli mirası günümüzdeki eyleme militan damgayı vuruyorsa da, söz konusu eylem dalgasının patlak veriş nedenleri farklı niteliklerdedir. '60'lı yıllarda yalnızca Meksika'da değil dünyanın farklı ülkelerinde aynı zaman dilimi içinde gelişen öğrenci hareketi, çok daha değişik karakteristikleri olan bir tarihsel dönemin ürünleri oldular. '60'lı yıllarda devrimci değerler ve mücadele refleksleri bugünkü dönemle kıyaslanmayacak oranda

zinde bir konumdaydı. Bu nedenle, o dönemin öğrenci gençlik hareketinin kabarmasını belirleyen faktörlerin başında ideolojik-politik seçenekler, devrimci ve radikal tercihler yer aldı.

Açıktır ki, bugünkü koşullar çok farklıdır. Öğrenci gençliğin mücadelesi, başka ülkelerde olduğu gibi Meksika'da da farklı bir temelde gelişmekte ve şekillenmektedir. Başka bir ifadeyle, öğrenci gençliğin mücadelesi, esas olarak, sermaye düzeninin doğrudan saldırılarına karşı bir tepki, bir "nefsi müdafaa" temelinde doğmakta ve gelişmektedir. Sermaye düzeninin saldırılarının ölçeği ve ona karşı patlak veren direnişin yoğunluğu, yer yer eylemin muhtevasını boyutlandırmakta, henüz görece bir tarzda da olsa, politikleşmesine, radikalleşmesine ve militanlaşmasına yolaçmaktadır.

Meksika'da üniversitenin uzun süreli işgaline dönüşen öğrenci gençlik eylemliliği bunun en tipik örneklerinden birisini teşkil etmektedir. Bu ülkenin son yıllarda karşı karşıya bulunduğu iktisadi, mali, sosyal vb. sorunların ölçeği bilinmektedir. Meksika kapitalizmin krizinden en ağır bir biçimde etkilenen ülkelerin başında yer alıyor. Ülkenin iktisadi politikası tümüyle uluslararası sermaye kurumlarının vesayeti altına girmiştir. Uluslararası sermayenin yeminli uşağı yerel iktidar, IMF ve ABD tekellerinin dayatmış olduğu ultra-liberal reçeteleri harfiyen uygulamakta, sürekli ağırlaşan iktisadi bunalımın büyüyen faturasını işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ödetmektedir. Geçen yıl üniversite kayıt harçlarına yapılmış olan fahiş zamlar bu genel iktisadi politikanın, yani IMF reçetelerinin öğrenci gençliğe tekabül eden boyutunu oluşturuyor.

İktidarın olağanüstü soluklu denilebilecek bu eyleme çaresizlik içinde de olsa bu kadar uzun süre tahammül etmiş olmasının nedeni, onun genel politikasının düzeyinde aranmalıdır. '68 yılında uygulanan toplu katliamın günümüzde tekrarına başvurulmamaya özen gösterilmiştir. Bu tesadüfi bir tercih değildir. İktidar sorunu kaba şiddetle anında çözme çabasına girmemiş, öğrenci gençlik eylemini kanla boğmaya cesaret edememiştir. Bunun nedeni açıktır ve Meksiko iktidarının ince stratejilerinin bir ürünü değildir. Çünkü, öğrenci gençliği ayağa kaldıran sermayenin bu saldırısının kat kat daha ağır sistematiği bir biçimde bu ülkenin işçilerine, emekçilerine, köylülerine, memurlarına ve yoksullarına dayatılmakta ve uygulamaya konmaktadır. Bu nedenle Meksikalı emekçi sınıf ve katmanlarda derin ve yaygın bir öfke hakimdir. Sermayenin sürekli yoğunlaşan saldırılarına karşı birikmiş olan bu toplumsal öfke, dünyanın tüm ülkelerinde olduğu gibi Meksika'da da, nesnel olarak patlama fırsatı kollamaktadır.

Öğrenci gençlik hareketi - <http://www.kizilbayrak.org.tr>

karşısındaki zoraki tahammülün gerisinde, emekçi sınıf ve katmanları kapsayan toplu sosyal patlama tehlikesi yatıyordu. Bu nedenle, kriz zamana yayılarak idare edilmeye, öğrenci hareketi ile sınıf ve emekçi hareketi arasındaki zayıf ilişki bağının zamanın doğuracağı yılgınlık sonucu gevşemesine, militan öğrenci eyleminin emekçi kitle hareketi üzerinde etki yaratmaya yolaçabilecek girişimlerde bulunulmamaya özen gösterildi. Kısacası, öğrenci gençlik hareketinin eylemi medya ve zaman faktörü kullanılarak toplumdan tecrit edilmek istendi ve sonuçta başarılı. Rejimin korkusunu arttıran faktörlerin başında öğrenci hareketinin aniden politize olmaya başlaması geliyor. Direnişlerinin ilk günlerinden itibaren periyodik polis saldırılarını büyük bir kararlılıkla geri püskürten öğrenciler üniversite binalarını kızıl bayraklar, başta Che Guevara ve Chipas köylü hareketinin önderi kumandan Marcos olmak üzere devrimci önderlerin posterleri ve rejim karşıtı şiarlarıyla donatmışlardı.

Bugün eylem kırılmış ve üniversite işgaline son verilmiştir. Devlet başkanlığı seçimlerine birkaç ay kala devletin gerçekleştirdiği bu eylem kırma operasyonun rejim açısından bir başarı teşkil ettiği ve yabancı yatırımcılar nezdinde itibarını artırdığı iddia edilmektedir. Her ne kadar bugünlerde kitleler seçim aldatmacasıyla oyalansalar da, sükunetin bu ülkede kısa süreli olacağı kesindir. Zira Meksika'nın karşı karşıya bulunduğu toplumsal sorunlar olduğu gibi duruyor. Dahası, kapitalizmin krizinin derinleşmesine paralel olarak artmaya, dal budak salmaya devam ediyor. Kamuoyu araştırmalarına göre, favori konumunda olan eski içişleri bakanı Francisco Labastida'nın devlet başkanlığına getirilmesi bu gerçeği değiştirmeye yetmeyecektir.

Viyana'da 200 bin kişinin katıldığı dev protesto eylemi

Avusturya'da ırkçılığa karşı kitlesel protestolar sürüyor

Avusturya'da Özgürlükçü Parti ve Halk Partisi koalisyonuna karşı protestolar Viyana'da Cumartesi günü 200 bine yakın kişinin katıldığı yürüyüşle doruğa ulaştı.

Haftalardır süren "sosyal kısıtlamalara ve ırkçılığa karşı" gerçekleşen protestolar solcu ve anti-faşist grupların önderliğinde gerçekleşmekteydi. Cumartesi günü düzenlenen yürüyüşe sosyal demokratlardan yeşilene, kilisesinden demokratik kitle örgütlerine kadar tüm toplumsal kesimlerden insanlar katıldı. Miting alanında iğne atsan yere düşmezdi.

Alanda konuşmacılar "ırkçılık ve anti-semitizm istemiyoruz" yönlü konuşmalar yaparken, Avusturya fenomenini anlamakta güçlük çektiklerinden dem vurdular. ırkçılık toplumsal tabanından ayrı ele alınarak, sadece demokrasi düşmanı yönüne değinildi. Yani Haider anlatılırken kapitalizme karşı susuluyordu.

Yürüyüşte polis sürekli provokasyon ortamları yaratmaya çalıştı. "Siyah blok" olarak bilinen Otonom anti-faşistleri önce dar bir sokağa sıkıştırarak çevrelerini sardı. Kendilerini cendereye alan polis barikatını yararak çıkan Otonomlar polis tarafından coplandı. Yürüyüş kolunun yürümekten vazgeçerek parçalanmaları gengellemeleri sonucu, polis provakatif tutumlarından vazgeçmek zorunda kaldı.

Önümüzdeki süreçte ırkçılığa karşı eylemlerin sürdürüleceği ve bundan böyle her perşembe günü yeni hükümete karşı protesto yürüyüşleri yapılacağı kararlaştırıldı.

ABD’de Boeing grevi:

Saldırı sırası

“beyaz yakalı”larda...

9 Şubat’tan bu yana ABD, Seattle ve Dünya Ticaret Örgütü zirve toplantısı vesilesiyle tanık olduğu kitle gösterilerinin ardından, bu kez tarihinde eşine az rastlanır bir grev eylemine sahne olmaktadır. Boeing’in işçileri değil “beyaz yakalı” personeli, yani mühendis ve teknisyenleri işi bırakmak, pek de alışkın olmadıkları bir eylemi başlatmak zorunda kaldılar. Ücret konusunda iki gün süren görüşme ve pazarlıkların Salı akşamı başarısızlıkla sonuçlanması üzerine eylem kararı alındı. Toplam mevcudu 22 bin olan mühendis ve teknisyenlerin 19 bini iş bırakarak greve başladılar.

Boeing mühendis ve teknisyenlerinin, daha doğrusu kadro elemanlarının başlatmış oldukları bu eylem, son yıllarda uygulaması genelleştirilmiş bulunan işveren politikasına karşı ilk önemli tepkilerden biridir. Üretim rasyonelleştirilerek ve maliyet fiyatları düşürülerek tekellerin rekabet gücünün azamileştirilmesi adına bugüne kadar uygulamaya konan saldırıların ilk hedefi hep “mavi yakalılar”, yani işçiler oldular. Sermayenin bu alanda sürdürdüğü saldırılar sonucu işçilerin tarihi kazanımları ve hakları çok önemli ölçüde tırpanlandığı gibi, ücret politikası da bu saldırıların gölgesinde saptandı.

Bu toplu genel saldırılar sonucu yürürlüğe konulan mevcut ücret politikasının başlıca karakteristiğini maaşların dondurulması ya da mümkünse aşağı çekilmesi oluşturuyor. Bazı işkollarında gelişen tepkiler ve örgütlenen eylemler yer yer sermayenin saldırılarını geri püskürmeyi başarabilmiş, hatta bazı sınırlı hakların elde edilmesini sağlamıştır. Ancak, direniş ve eylem yoluyla başarılı sonuç elde etme oranı genelde istisnalar kategorisinde yer alıyor. Sonuçta sermaye düzeni işçi ve emekçilerin kemerlerini sıkmakta zorluk çekmemiş, saptadığı hedeflere genelde ulaşmıştır.

Bugüne kadar çalışanların “beyaz yakalı” kesimine maddi avantajlar tanınarak, ayrıcalıklı bir konumda tutularak, işçilere karşı planlanan saldırıların icrası kolaylaştırılıyordu. Bu kez saldırı sırası bir üst ücretli kategorisine, yani geleneksel olarak işveren politikasını icra eden mühendis ve teknisyen kesimine gelmiş buluyor. Bu kesim, seyirci kaldıkları ve “işletmenin yüksek çıkarları” için uygulanmasının bir zorunluluk olduğunu düşündükleri saldırıların kendilerine yöneltilmesinin yarattığı şaşkınlığı yıllardır yaşıyorlar. Oysa karşı saldırı mekanizması ‘90’lı yılların başlarından beri adım adım oluşturulmuştur. Örneğin, 1998 yılında, Fransa’daki Dünya Futbol Kupası karşılaşmalarının arifesinde, havayolları kuruluşu Air France’ın pilotlarına karşı çok kaba bir ücret düşürme saldırısı gündeme getirmişti. Pilotlar hava alanlarını bir savaş alanına dönüştürmüş ve saldırıyı geri püskürtmüşlerdi. Ancak, buna benzer saldırılar karşısında “beyaz yakalılar”ın bazı ülkelerde yer yer direniş örneklerine rastlansa da, genelde sineye çeker bir tavır takınıldı.

Boeing grevi bu bağlamda, gerek içerik gerekse de biçim açısından, bir ilk oluşturmaktadır. Boeing gibi bir tekelin teknik elemanlarının yaklaşık tamamının greve gitmeleri, sokakta bildiri dağıtarak savaşımaları uğruna kitlelerin desteğini talep etmeleri son derece anlamlıdır. Bu, kapitalizmin bunalımının derinleşme düzeyini gösteriyor. Boeing’in “beyaz yakalılar”ı sadece işçilerle aynı halklara sahip olmak istiyorlar, işçilerin geçen yılki direnişlerinin ardından elde ettikleri maaş zammının kendileri için de geçerli olmasını talep ediyorlar.

ABD tarihinde bu nitelikte bir eylemin böyle bir yoğunlukta ilk kez yaşanması Wall Street borsasının eteklerini tutuşturmaya yetti. İki gün içinde Boeing’in hisse senetleri %14.2 oranında değer kaybına uğradı. Boeing’in ticaret uçakları sektörü sorumlusu Alan Mulally, 15 Şubat tarihli *Wall Street Journal*’a yaptığı açıklamada; “beyaz yakalılar”ın eyleminden “son derece endişe duyduğunu, grevin devam etmesi halinde işletmenin mali durumunu esenliğe çıkarmanın tehlikeye düşüreceğini” belirtti.

İran’da yeni seçilen hükümeti zor günler bekliyor

Petrol işçilerinin grevleri yayılarak sürüyor

İran’da Molla rejimi yıllardır sömürü ve Ortaçağ’dan kalan gerici baskı politikalarıyla tüm toplumu cendere altında tutup nefes almasını bile güçleştirirken, her türlü başkaldırıyı terör eşliğinde ezmeye çalışıyor. Rejimin ekonomik alandaki bunalımı ise derinleşerek sürüyor. İşçilere aylardır ücretleri bile ödenmiyor. Kitleler daha büyük bir yoksulluğun kucağına itiliyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Resmi rakamlara göre İran’da çalışabilir nüfusun ancak %36’sı çalışabileceği bir işe sahip.

Bu ekonomik koşullar işçilerin insanca yaşayabilmeleri için mücadele etmelerini de beraberinde getiriyor. Ocak ayında Ganjeh’de işçiler ve Uzadegan’da ayakkabı işçileri, 10 aydır ücretlerini alamadıkları için greve gittiler. Bu durum artık sıradanlaşıyor. Ahvas’da boru imalatı işçileri 6 aydır, 300 oduncu 2 yıldan beri ücretlerini alamamışlardı. Geçen yıl 1 Mayıs’ta işçiler ülke genelinde eylem yaptılar. Eylemiyle hükümetin iş yasasındaki koruma uygulamasını üç kişiye kadar işçi çalıştıran işletmeler için kaldırmak istemesini engellemişlerdi. Son 1 Mayıs’ta yeni taktikler geliştirdiler. Örneğin Rash’tan Ghazvin’e kadar sokakları işgal ettiler. Aralık ayında ülke genelinde sosyal sigortalar kurumuna karşı protestolar gerçekleştirdiler, hem de yasak olmasına rağmen.

Hükümetin hazırladığı ve 140 bin işçinin 40 bininin işini kaybedeceği petrol reform planına karşı işçilerin protestoları yükselmeye başladı.

Abadan’da petrol tesisleri bakım ünitelerinde çalışan 2 bin petrol işçisi, daha iyi yaşam koşulları, petrol şirketine ait olan oturdukları evlerin restore edilmesi, primlerin ödenmesi ve ücret zammı, petrol reform planının kaldırılması talepleriyle 17 Ocak’ta işi bıraktılar. Rafinerinin diğer kısımlarından da gelen destek eylemleriyle 6 gün süren grev ve toplantılardan sonra petrol işçileri mollalar hükümetine bir aylık ultimatom vererek, işçilerin işten atılmayacakları, ücret artışı ve primlerin ödeneceği garantisini vermesini istiyorlar.

Abadan’daki grev sürerken 19 Ocak’ta Ahvaz’daki işçilerin de greve gitmesi Mollalar rejimini telaşa düşürdü. Petrol bakanının hemen Ahvaz’a giderek petrol yasasının işten atılmalara yolaçmayacağı sözünü vermesi, petrol işçilerinin yayılacak eylemlerinden duydukları korkuyu gösteriyor.

Bu grevlerin yaklaşmakta olan ücret görüşmeleri için geleneksel mücadele ayı olan Mart ayının arifesinde gerçekleşmesi ve bu grevlerin Tahran, Esfahan, Şiraz ve İran’ın diğer şehirlerine yayılarak genişlemesi, bu kentlerdeki işçilerde de öfke patlamasına yolaçması ihtimali, Mollalar rejiminin korkularını büyüttü.

Bu korku boşuna değil. Hatırlardadır. Arkasında Amerikan emperyalizminin desteğiyle de yıkılmaz gibi görünen Şah rejimi, petrol işçilerinin üç aylık genel grevleriyle tuz-buz olmuştu.

Latin Amerika/Paraguay:

Toplumsal öfke çığ gibi büyüyor!

Gün geçmiyor ki Latin Amerika ülkelerinde iktidarlar, birbirine benzer sorunlarla, çıkmazlarla, krizlerle yüzyüze kalsınlar. Birkaç hafta önce Ekvador’da yaşanan gelişmelerin anısı tüm canlılığını korurken, Kızılderili köylüler yeniden eyleme atılmaya hazır olduklarını döne döne açıklarken, başkent Quito’da binlerce insan sokaklara dökülerek kitlelerden yana tavır aldıkları için tutuklanan ve yargılanmak istenen subayların salıverilmelerini talep ederken, Paraguay da adım adım benzer bir ortama doğru ilerlemektedir. Sermaye basını bu ülkede hüküm süren sosyal gerilimi kitlesel ayaklanmayı çağırıştırır bir atmosfer olarak tanımlıyor.

Paraguay’da mayalanan toplumsal gerilim atmosferinin kökeninde, Ekvador’un, kıtanın, hatta dünyanın başka ülkelerinin yüzyüze bulundukları sorunların bir benzerleri duruyor: Kapitalizmin ağırlaşan bunalımı koşullarında sermayenin artan saldırıları ve bu saldırılara karşı biriken toplumsal öfke!

Örneğin, geçen Kasım ayında Paraguay Devlet Başkanı Gonzalez Macchi, ülkenin içinde bulunduğu iktisadi çıkmaza çare olarak, IMF heyeti huzurunda “devletin iktisadi rolünü sıfırlayacağına” ve en az beş büyük kamu kuruluşunu özel sektöre devredeceğine dair söz vermişti. Telefon, su, enerji, petrol ve çimento işletmelerini satışa çıkarma sözünün verilmesi üzerine, çok sayıda yabancı tekel yerel taşeronları ile birlikte kuyruğa girerek, talandan pay

almak için sabırsızca beklemeye başladılar.

Buna karşılık işçiler, emekçiler, memurlar, köylüler vb., kısacası toplumun tüm emekçi sınıf ve katmanları, özelleştirmenin kendileri için daha az istihdam, daha fazla yoksulluk anlamına geldiği bilinciyle direniyor, iş bırakma eylemleri yapıyor, greve gidiyorlar. Topraksız köylüler büyük toprak sahiplerinin mülkiyeti olan Haciendas’ları işgal ederek toprak talep etmekte, yabancıların gasp ettikleri arazilere devlet tarafından el konularak kendilerine dağıtılmasını istemektedirler. Kısacası Paraguay emekçileri, yarattıkları zenginliklerin, birikmiş toplumsal kazanımların uluslararası tekellere ve onların yerel uşaklarına peşkeş çekilmesini reddediyorlar.

Sonuç olarak, bir yandan yerel ve yabancı sermaye çevreleri sabırsızlanmakta, hükümeti yapısal reformları uygulamaya koymayı geciktirmekle suçlamaktadırlar. Ayrıca, reform paketinin uygulanmasının geciktirilmesi nedeniyle IMF kredi musluklarını kısmış durumdadır. Öte yandan ise emekçi cephesi kapitalizmin iktisadi bunalımının faturasını ödemeyi reddetmekte, işsizler için yeni istihdam kaynağı yaratılmasını, emekçi kitlelerin alım gücünün arttırılmasını, topraksızlaştırılmış köylüler için radikal bir toprak reformunun yürürlüğe konulmasını talep etmektedir. Dolayısıyla, sermayenin uşağı iktidar, çaresizlik içinde, sınıflar arası bu kampaşmanın fitilinin ateşleneceği anın veya vesilenin korkusu ile yaşıyor.

İspanya:

İrkçı-faşist saldırılar üzerine greve giden Kuzey Afrikalı işçiler kazandı

Güney İspanya'nın El Ejido kentinde günlerce süren Kuzey Afrikalı göçmenlerin grevi sona erdi. Göçmen işçiler faşist saldırılara karşı ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için greve gitmişlerdi. Grev işçilerin kazanımıyla sona erdi.

İspanya'nın güney bölgelerinde tarım sektöründe sadece göçmen işçiler çalıştırılıyor. Bunun nedeni de göçmen işçilere yerli işçilerin yarısı kadar ücret ödeniyor olması. İlegal olanlara daha da düşük ücret veriliyor. Yerli işçiler arasında işsizliğin yüksek olması ise, bilinçsiz yerli halkta tarım sektöründe kölelik koşullarında çalışan yabancı işçilere karşı öfkeyi körüklüyor.

6 Şubat'ta, Güney İspanya'nın El Ejido kasabasında, bir İspanyol kadının Faslı birisi tarafından öldürülmesini bahane eden binin üzerinde ırkçı faşist silahlanarak, kudurmuşçasına ilçede yaşayan Kuzey Afrikalı göçmen işçilere karşı sokaklarda "zenci avı"na çıkmıştı. Kendilerini durdurmak isteyenleri ve solcu olduğu bilinen kişileri de döverek, korkuyla kulubelerine sığınan göçmen işçileri taşlamışlar, evlerini, dükkanlarını, arabalarını ateşe vermişlerdi.

İrkçı ve faşist saldırılar diğer günlerde de devam etti. 7 Şubat'ta şehrin girişlerini tuttular. Aynı gün göçmen işçiler bir yandan kendilerini korumak diğer yandan tarım sektöründe kendilerine ödenen düşük ücreti protesto etmek için, 10 gün işi bırakacaklarını açıklayarak greve gittiler. Günlerce süren ırkçı ve faşist saldırılar, işverenin grev kırıcılarını devreye sokma ve bunun için yerli veya Doğu Avrupa'dan gelenleri çalıştırma gibi oyunları, hükümetin ve polislinin olaylara seyirci kalmaları, göçmen işçilerin kararlılığını kıramadı.

Kuzey Afrikalı göçmen işçilerin kararlılığı, olgunlaşan sebzelerin çürümeye başlaması sonucu yaşanan büyük zarar ve İspanya'nın diğer kentlerinde binlerce kişinin göçmen işçilerle dayanışma yürüyüşleri, işveren, hükümet ve sendika yetkililerini acilen masaya oturmaya zorladı. Sonuçta göçmen işçilerin tüm talepleri de kabul edildi.

İspanya'daki tüm göçmen işçiler için de geçerli olacak anlaşmaya göre, İspanya'da yaşayan 5 bin illegal göçmen işçiye oturma izni verilecek. Faslı göçmenlerin yaşadıkları evler onarılacak. Saldırlarda zarar görenlerin tüm zarar ve zararları ödenecek.

İrkçı ve faşist saldırılara karşı hükümet ve polislin uzunca bir süre seyirci kalmayı tercih etmesi dikkate değerdir. Günlerce süren bu ırkçı saldırılarda 42 kişi gözaltına alındı ve bunların 26'sını göçmenler oluşturuyordu.

Hükümette yerli halkın göçmenlere saldırmalarını keyifle seyretti. Çünkü hükümet şu günlerde oylanacak olan yeni yabancılar yasasına karşı mücadeleye girişmek için bunu uygun bir ortam ve fırsat sayıyordu. Gündemdeki yeni liberal yabancılar yasası göçmen işçilere aile birleştirmesi ve evlilik yoluyla İspanya'da kalabilme hakkı veren bir yasa tasarısı.

Bir de o hep tekrarlanan bildik senaryo. En ağır sömürü koşullarında çalışan göçmen işçiler sadece üretimden gelen gücünü kullandıklarında, işveren grevi kırmak için her türlü yola başvuruyor. Örneğin grevi kırmak için yerli ve diğer yabancıları göçmen işçilerle karşı karşıya getirdi. Böylece ülkede ekonomik krizin arttığı, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü koşullarda farklı uluslardan işçileri birbirine düşürerek, onların birlikte mücadele etmesinin önünü tıkamayı, birliğini parçalamayı amaçlamakta.

Bunun için şimdiden yeni çelişkiler programlanmışa benziyor. Tarım sektörü yetkilileri ürünü kaybetmemek için Doğu Avrupa'da gelen işçilerin işe alındığını ve onları işten atmalarının şu an zor olduğunu söylerken, hükümet yetkilileri her an yabancılar karşı saldırıların gerçekleşebileceğini söyleyerek ortamı gergin tutmaya çalışıyorlar.

Kendileri de yıllarca yabancı ülkelerde göçmen işçi olarak çalışmış ve yabancı olmanın ne demek olduğunu hergün kendi benliğinde hissetmiş, kendi varlığını tehdit eden ırkçı ve faşist saldırıları yaşamış İspanya halkı, kendi burjuvazisinin oyunlarına kanmayacak, gerçek dostunu ve düşmanını seçmekte güçlük çekmeyecektir.

İspanya:

Özelleştirme saldırısına karşı çelik işçilerinin militan eylemlilikleri

15 Şubat'ta İspanya'nın Gijon kenti sokaklarında çelik işçileri ile polis arasında saatlerce sokak çatışmaları yaşandı. Aynı gün Asturias bölge parlamentosunda, "Naval Gijon" ve "Constructora Gijonesa" işyeri temsilcileri ve parlamentodaki partilerin temsilcileri arasında bir toplantı yapılmıştı. Toplantıdan memnun edici bir sonuç alınamaması üzerine işçiler şehir merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. Kentin merkezinde sayıca kendisinden üstün olan polisle karşı karşıya geldiler ve saatlerce çatıştılar. Bu orada sokaktaki arabaları ateşe verdiler.

11 Şubat'ta Nagisa ve C. Gijonesa tersanelerinde işyerlerinin özelleştirilmesine karşı grev yapan işçilere karşı lokavt uygulaması, işçilerde öfkeyi iyice büyüttü. İşçiler planlanan devlet tersanelerinin bir kısmının askeri tersanelerle birleştirilmesi veya özelleştirilmesi ile işyerlerini kaybedeceklerinden kaygı duyuyorlardı. İspanyol hükümeti ise tersanelerin milyonlarca mark zarar ettiğinden, 2004 yılına değin işçilerin ücretlerinin dondurulması halinde bile zararın üç katına

çıkacağından dem vurarak işçilerin öfkesini bastırmaya çalışıyor. Ama sivil ve askeri tersanelerin birleşmeleri sonucu ortaya çıkacak işyeri fazlalığı konusunda ki belirsizliği işçilere açıklayamıyorlar. Ama işçiler bunun işyerinin yok olması anlamına geldiğini biliyorlar.

Özelleştirme Dairesi Başkanı ve iktidardaki Halk Partisi'nin şefi, tüm işletmenin birleşme kapsamında bulunmadığını, sadece askeri aktiviteleri tamamlayıcı ve coğrafi olarak askeri tersanelere yakın olanların birleştirileceğini açıkladı.

Bu ise birleşme kapsamı dışında kalan işyerlerinin sonu anlamına geliyor. Öyle olması durumunda, Asya krizinden dolayı IMF yardımlarıyla ayakta duran Kore'den gelen ucuz mal, onların özelleştirilmiş tersanelerle rekabet edebilmesini imkansız kılıyor. Bu nedenle işçiler, gerici partinin, işçileri işsizliğe, sefaletle mahkum eden bu saldırı planlarına karşı daha güçlü mücadele edeceklerini ilan ettiler.

Hollanda: Duruşma günü Den Haag'da eylem...

22 Şubat'ta Den Haag'da parlamento önünde, F tipi ölüm hücrelerini ve Ulucanlar katliamını protesto etmek için bir eylem düzenlendi. Eylem katliamı gerçekleştirenlerin açığa alınmasını ve yargılanmasını talep etme üzere düzenlenmişti. Parlamentonun önünde pankart açıldı. F tipi ölüm hücrelerinin kapatılması, yapımı devam edenlerin derhal durdurulması istendi. Ulucanlar katliamıyla ilgili bildiri dağıtıldı, imza toplandı.

Ardından Dışişleri Bakanlığı komisyonuna bir mektup verildi. Mektupta Ulucanlar katliamı ve F

tipi ile ilgili konulara değinildi. Komiyonda bütün parti temsilcilerinden milletvekilleri vardı. Sözlü olarak eylemimizin amacını ve kendilerinden ne yapmalarını beklediğimizi dile getirdik. Uluslararası Adalet Divanı'na da en kısa zamanda dosya ve mektup iletilecek.

Türkiye'deki Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi faaliyetlerine hız vererek sürdürüyor.

F tipi ölüm hücrelerini kapattıracağız!

Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nden Birkar Temsilcileri/Hollanda

Berlin-Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi:

Susmak ölümdür!

Bir yandan hücre tipine geçmek ve teslim almak çabası, diğer yandan ise, "af" tartışmaları sürdürülüyor. Oysa af tartışmasının özünde faşist bir saldırı olduğu, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün bizzat kendi itiraflarıyla bile doğrulanmaktadır. Adalet Bakanı, "Affin F tipi cezaevlerinin devreye sokulmasına hizmet edeceğini" belirtiyor. Bu da yeni Ulucanlar'dan başka bir şey ifade etmiyor.

Bugünkü hazırlıkları, devrimci tutsaklara yönelik gelecek saldırıların, katliamların habercisidir. Özgürlük tutsakları bu genelgeler ve her türlü hak gaspına yönelik uygulamalar ekseninde, içerde ve dışarda "Ölüme direniş ve teslimiyete hayır!" şiarıyla süreci karşılayacaklarını ilan etmişlerdir.

Bu kapsamda, Avrupa'da Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi oluşturuldu. Bu merkezi komiteye bağlı olarak Berlin'de de oluşturulan bu komite cezaevleriyle dayanışmak için çeşitli eylem ve etkinlikler sürdürmekte ve sürdürecektir. Devrimci, ilerici, yurtsever halkımız bu etkinliklere katılmalı, güç ve omuz vermelidir. Görev, her alanda, iradeleri, bedenleri ve ideolojilerinden başka silahları bulunmayan tutsak savaşıçılarla, onların direnişlerine yaraşır bir biçimde dayanışmak, mücadelelerini sahiplenmektir.

Berlin-Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin bildirisinden...

Yapımı Mayıs ayında tamamlanacak olan hücre tipi cezaevlerine yönelik olarak Ocak ayının başında Adalet, İçişleri, Sağlık Bakanlığı ile Jandarma Genel Komutanlığı yeni bir protokol imzaladılar. Bu protokole göre siyasi tutsaklar, tutsak yakınları ve avukatları üzerinde çok sıkı ve yoğunlaşmış bir devlet terörü eşliğinde hücre tipi hayata geçirilmek isteniyor. Devlet siyasi tutsakları hücrelere atarak birbirleriyle ve dış dünya ile ilişkilerini kesmek ve yalnızlaştırmak istiyor. Bu yolla onlar üzerinde her türlü baskı ve işkenceyi rahat uygulamayı, manevi olarak çökertip teslim almayı hedeflemektedir.

İşçiler, emekçiler!

Çetelerle, mafya bozuntularıyla, Hizbullah gibi kontra örgütlerini bizzat kuran ve bunlarla içli-dışlı olan devletin, siyasi tutsakları hücrelere doldurup teslim almasına izin vermeyelim. Devlet siyasi tutsakları teslim alarak esasta biz işçi ve emekçilerin mücadelesini boğmak istemektedir.

İşte bundan dolayı biz Berlin'de yaşayan işçi ve emekçiler olarak siyasi tutsakların "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz, hücre sistemi insanlık dışı bir uygulamadır derhal kaldırılmalıdır!" üzerine bir araya gelerek devrimci tutsaklarla dayanışmak için bir komite oluşturduk. Oluşturulan komite hücre sistemine geçiş kaldırılana kadar çok geniş bir kampanyayı bu bildiriyle başlatmış bulunmaktadır.

Tüm ilerici insanlığı komitenin ve siyasi tutsakların mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

Siyasi tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim!

Fabrika ve semt dağıtımından gözlemler...

İşçiler dinlemeye fazlasıyla açık, yeter ki biz ulaşmasını ve seslenmesini bilelim!

F tipi cezaevleri ve 22 Şubat'taki Ulucanlar davasına yönelik kampanyamız büyüyerek ilerliyor. Bulduğumuz Kartal bölgesinde kampanyanın ana hedefini, duyarlı insanları F tipi cezaevleri ve Ulucanlar davası etrafında örgütlemek oluşturuyor. Kampanyamızdan daha çok insanı hebardar etmek için çeşitli semtlere gazete dağıtımına çıkıyoruz. Sadece semtlere değil, çeşitli fabrikalara da bildiri dağıtımımız sürüyor.

Gazete dağıtımına çıktığımız bir semtte gazetemizi görenlerin tepkileri bizim için oldukça olumluydu. Kimisi ilk kez karşılaşıyor, kimisi düzenli olarak her hafta ulaştırılmasını talep ediyor. Gazetemizi dağıtımaya çıktığımız semtte bulunan mobilya atelyesinde staj yapan liseli genç bir arkadaşta uzatıyoruz. Alıp-alamayacağını soruyoruz. Parası olmadığını, bu yüzden alamayacağını söylüyor. Bizse amacımızın gazete satarak para kazanmak olmadığını, insanların bilinçlenmesi ve düzenin yalan haberlerine karşı işçi ve emekçilerin neler çektiğini göstermek ve gerçek gündemlerini bilmelerini sağlamak için gazetemizi insanlara ulaştırmaya çalıştığımızı söylüyoruz ve tekrar okuyup okumayacağını soruyoruz. Gazeteyi alıyor ve dağıtımımıza devam ediyoruz.

3 gün sonra yeniden bir fabrika dağıtımına gidiyoruz. Otobüste yanımızdaki işçi arkadaşla konuşuyoruz. Birden önüme para uzatılıyor. Ne olduğunu anlayamıyorum. Karşımda duran genç arkadaş, "Gazete parası, geçen gün almıştım, o zaman param yoktu" diyor. Birkaç saniye sonra, karşıdakinin Mabilya Atelyesinde karşılaştığımız genç olduğunu hatırlıyorum. Kendisiyle indiği yere kadar okul

hakkında sohbet ediyoruz.

Yanımdaki işçi arkadaş da ilgiden oldukça memnun olmuştu. Bu olay bizi epeyce sevindirdi.

Gazete dağıtımımız işçi ve emekçilerin bulunduğu semtlerde devam ediyor. Dağıtımımıza bu kez de **Kızıl Bayrak**'ın çıkardığı F tipi cezaevleri ve asgari ücret saldırısıyla ilgili bildirimlerle devam ediyoruz. Bu kez fabrikalardan başlıyoruz dağıtımına. Packard, Alarko, ABB, Aymasan... ABB dağıtımına 2 kişi gidiyoruz. İşçiler çıkıyor ve dağıtımımıza başlıyoruz. Bir süre dışarıda dağıttıktan sonra, bildirimizi ulaştıramadığımız servise geçiyorum. Diğer arkadaş dışarıda hem dağıtıyor, hem de ajitasyon konuşması yapıyor.

Servisteki işçilere buraya daha öncede bildiri dağıtımını yaptığımızı ve bildirimimizi nasıl karşıladıklarını soruyorum: Genel olarak her dönemde geldiğimizi, bildirimimizin aydınlatıcı ve kendilerinin sorunlarını anlattığını söylüyorlar. Bir başkası da, en son Kartal'da DISK'in yaptığı basın açıklamasında **Kızıl Bayrak**'ın havada uçan kuşlamalarını gördüğünü söylüyor ve Kızıl Bayrak ifadesinden rahatsız olduğunu dile getiriyor. Nedenini soruyorum, basın açıklamasında kuş atan Kızıl Bayrakçı'nın gözüaltına alınıp ortalığı karıştırdığını söylüyor. Ortalığı karıştıranın kuşları atanın olmadığını ve asıl ortalığı karıştıranın bizim kuşlarımızdan rahatsız olan ve bu düzenin köpekliğini yapan polisler olduğunu söylüyorum. Sizin sorunlarınızı anlatanlar rahatsız olduğunu söylediğin Kızıl Bayrakçılar'dır; bu yüzden ortalık karışacaksa karışsın, biz sizin sorunlarınızı anlatmaya devam edeceğiz diye yanıtlıyorum.

İçerdekilere iyi günler dileyerek bir başka dağıtım

yaptığımız fabrika olan Aymasan'a gidiyoruz. Çıkışa 5-10 dakika kala oradayız. Fabrikanın etrafından turlayarak vakit dolduruyoruz. İşçiler çıkmaya başlıyorlar. Bildirimimizi dağıtmaya başlıyoruz. Dağıtımına devam ederken ajitasyon konuşması yapıyoruz:

"Emperyalizmin uşağı olan İMF-TÜSIAD hükümetinin işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik ekonomik ve siyasal saldırıları doludizgin sürüyor. Bir yandan depremzedeler ölüme terk ediliyor, bir yandan milyonlarca işçi ve emekçi 80 milyonluk asgari ücretle açlığa yoksulluğa ve sefaletle mahkum ediliyor. Diğer yandan, cezaevlerindeki işçi sınıfının önderleri devrimci tutsaklara 'F tipi' adı altında hücre tipi cezaevleri, yani teslimiyet ve ölüm dayatılıyor. Faşist sermaye devletinin işçi sınıfına ve devrimci tutsaklara yönelik saldırılarına izin vermeyelim. Bugüne kadar can bedeli kazanılmış haklarımıza sahip çıkalım...."

Konuşmanın bitiminden az sonra materyalimizi de tüketerek fabrikadan ayrılıyor. Dağıtımını yaptığımız bildirimlerin, ajitasyon konuşmaları eşliğinde, emekçi mahalleleri ve kahvelerinde de yaygın dağıtımını yaptık. Son olarak pratik faaliyetimize **Kızıl Bayrak**'ın çıkarmış olduğu 22 Şubat'ta Ulucanlar davasına çağrı yapan afişleri bölgedeki emekçi semtlere, Kartal'daki fabrikalar caddesine ve Anadolu yakası E-5'ine yaygınca yapıştırdık. Dağıtımlarımız esnasında, bazı devrimci demokrat hareketlerden arkadaşların da dağıtım yaptığını gözlemledik. Böyle bir süreçte onların da faaliyet yürütmeleri bize ayrıca bir sevinç kattı.

Kartal'dan Kızıl Bayrak okurları

Kartal faaliyetinden gözlemler...

Geniş bir çalışma yürütmeyi planladığımız bölgemizde ilk olarak onbeş gazeteyle dağıtımaya başladık. Elimizdeki gazeteleri mevcut ilişkilerimize ulaştırdık. İnsanların tepkisi istediğimiz düzeyde olmasa da olumluydu. Dağıtımaya çıktığımız yoldaşla kısa bir değerlendirme yaptık. Bölgedeki çalışmamızı daha etkin hale getirmek ve gazetemize olan ilgiyi artırmak için bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Dağıtımını yüzyüze yaptık. Yolda gördüğümüz insanlara bildirinin içeriğini anlatarak, kısa konuşmalar yaptık. Ardından evlere bildiri dağıtımına devam ettik.

Dağıtım için kararlaştırdığımız yöntemlerden biri de propaganda yaparak kahvelerde dağıtım gerçekleştirmektir. Kahveden içeri girdiğimizde, kendi aralarında konuşan ve oyun oynayan insanları tok bir sesle susturduk. Birimiz bildirinin kısa bir özetini anlatırken, diğerimiz masalara dağıtım yapıyordu. Bildiri dağıtımını bittikten sonra, mücadele çağrısı yaptık. Elimizde az sayıda kalan bildiriye de dağıtarak bölgeden ayrıldık.

Bu faaliyet bizi epeyce heyecanlandırmıştı. Gazetemizin çıkmasını sabırsızlıkla bekliyor, bu kez daha geniş bir dağıtım planlıyorduk. Yeni sayımızda hedefimizi kırk beşe yükselterek, dağıtımaya çıktık. İlk gazete dağıtımından daha farklı bir yol izledik, çatkı denilen bir yöntem denedik. Böylece yeni insanlarla tanışma fırsatı yakaladık. Her kapıda gülyüzle karşılanmamız, gazetemizi almasalar bile içeri davet etmeleri, iyi çalışmalar dilemeleri, bizi epeyce coşkulandırdı.

Kızıl Bayrak gazetesinin burjuva basından farklı olduğunu, işçi ve emekçilerin gazetesi olduğunu söylememiz ilgiyle karşılandı. Bir-iki gün önce dağıttığımız bildirimlerin bıraktığı etkinin ürününü de topladık. İnsanlar bildirileri aldıklarını ve okuduklarını söylediler. Hedeflediğimiz kırk beş gazetenin çoğunu dağıttık. Az sayıda kalan gazetemizi düzenli okurlarımıza ulaştırdık ve gazetemizi nasıl bulduklarını tartıştık. Gazeteye her düzeyde sahip çıkılması gerektiğini, eksiklerini eleştirmelerini, sorunlarını yazabileceklerini ve bu bilinçle hareket edilmesi gerektiğini söyledik. Semtte yaşanan sorunlar dile getirildi. Bu sorunların çözülebilmesi doğrultusunda öneriler yaptık ve çözümün örgütlü mücadeleden geçtiğini anlattık.

Bu dağıtımın değerlendirilmesinin ardından bir sonraki sayıyı yetmişbeşe çıkartma hedefi koyduk. Gazetemiz elimize geçtiğinde, bölgeyi iyice tarama, daha çok kitleye ulaşma doğrultusunda çalışmamızı örgütleyip, dağıtımaya başladık. Aynı şekilde insanların sıcak ilgisiyle karşılandık. Bir sonraki sayımızda tekrar buluşmak üzerine konuşmalarımız, ileriki süreçte diyalogumuzun gelişeceğinin göstergesiydi.

Kısa zamanda katettiğimiz mesafeyi olumlu bir gelişme olarak değerlendiriyoruz. Fakat tek başına pratik çalışmaların yeterli olmayacağını da biliyoruz. Asıl hedefimiz kendimizi ve çevremizi değiştirip dönüştürmek. Bunu başaramadığımız koşullarda, yalnızca pratik bir çalışma yapmış olacağız. Bu ise yeterli olmayacaktır. İşçi sınıfının ideolojisini özümsemek zorundayız. Buna uygun olarak yürüteceğimiz düzenli ve sürekli bir faaliyeti gerçekleştirdiğimizde ise, ürünlerini almakta zorlanmayacağız.

Herşey parti için! Parti devrim için!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Kartal'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Dağıtım faaliyetinden...

Asgari ücretle ilgili "Örgütlü mücadeleyi yükseltelim!" başlıklı bildirimimizi önce Delphi Packart işçilerine dağıttık. İşçilerin kimisi sıradan bir şey alır gibi davranırken, özellikle gençler coşkuyla alıp okumaya koyuldular. Bazıları ise bıkkın bir ifadeyle, "her zaman dağıtıyorsunuz, hiçbir şey değişmiyor" diyordu. Kılını kıpırdatmadan bir şeylerin değişmesini bekleyen bu işçilere, "Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır" şiarını hatırlattık.

Dağıtım sırasında çevre fabrikalardan patronun uşakları bizi bir süre izlediler. Fabrika dağıtımını bitirdikten sonra, diğer fabrikaların paydos saatini bekledik.

MAG fabrikasının işçi çıkışını beklerken, bir başka fabrikanın işçileri çıkmaya başladılar. Dağıtım buradan başladık. İlk girdiğimiz servis bildirimimizi coşkuyla karşıladı. Ben "örgütlü mücadeleyi yükseltelim, sefalet ücretlerini kabul etmeyelim" diye seslenerek dağıtırken, servisin arka koltuklarında oturan işçiler bildiriye vermeme beklemeden kendiler kalkıp aldılar. Birisi ise "yoldaş ver hele ver, bakayım ne diyorsunuz" diyerek büyük bir samimiyetle aldı. Ve diğer servislerin dağıtımını yapabilmem için arka kapıyı açtırdı, içtenlikle "iyi akşamlar yoldaş, teşekkür ederiz" diyerek uğurladı.

Yoldaş diğer servislerdeki işçilere dağıtım yaparken, ALARKO işçilerinin paydos ettiğini gördüm. Servise dağıtmaya başlarken, patronun bir yalakası olmalı ki, bana çıkıştı. Bunun üzerine tok ve sert bir dille "okumuyorsan okuma, otur oturduğun yerde!" diyerek oturttum. Bu servisten iner inmez bekçinin yoldaş müdahale ettiğini duydum. Zaten işimizi bitirmiş, ayrılmak üzereydik. Bir fabrika servisine binerek uzaklaştık.

İşçiler savaştacak, sosyalizm kazanacak!

A.T./İstanbul

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Burjuva basının ana gündemi Hizbullah operasyonları olsa da, yoksul halkımızın açlığını alaycı bir tarzla haber yapmayı da unutmamışlar. Bir zamanlar Diyarbakır'da da Fazilet Partili belediye başkanı halka sözde yardım girişiminde bulunmuştu. Ekmeği alabilmek için çamurun içinde cebelleşen yoksulların yaşamlarıyla alay eden burjuva medya, Kürdistan'da yaşayan halkın bu durumda olmasını PKK'nin yürüttüğü mücadeleye bağlıyordu. Peki bugün yaşananlardan kim sorumlu? Esenyurt'ta yine halkımız bir çuval patates almak için Diyarbakırlı yoksul halkımızla aynı kaderi paylaşıyorlar. Evlerine bir çuval patates götürmek için yıllardan beri aynı mahallede oturan ve komşusu olan insanlarla kavga ediyorlar.

Burjuva medya bunu da enflasyondan etkilenme olarak gösteriyor. Tarım bakanı satılmayan patateslerin reklamlarını çok iyi yapıyor. Büyük tüccarların çok etkilendiğini, zararda olduklarını söylüyor. Yok neymiş,

patatesten ekmek yapılmış. İki gün çalışmayla patatesten baklava yapılmış. Diğer bir yöntem de patates soymasını bilen bir mankenin reklam yapması... Burjuva medya yirmi dakika haber yaparak, yok şu manken çok güzel yapar, bu yapar şu yapamaz şeklinde halkın gündemini oluşturuyorlar ve tartışıyor. Haberlerdeki görüntüler ise son derece iğrenç.

Ne dün Diyarbakır'daki ne de bugün Esenyurt'ta yaşananlar hafızamızdan hiçbir şekilde silinmeyecektir.

Artık yaşanan bu yoksulluğa dur demenin zamanı gelmedi mi? Yıllardan beri bizleri açlığa, yoksulluğa iten, sefalet ücretiyle yaşamaya mahkum eden bu sermaye düzeni değil midir? Diyarbakır'da ve Esenyurt'ta yaşananlar, işçi ve emekçilerin yaşamına da ayna tutmaktadır. Bizler en ağır koşullarda çalıştırılarak sefaletle mahkum edilirken, bir avuç insan kârlarına kâr katarak lüks bir yaşam sürüyorlar. Sefalet ücretlerini yapmış oldukları zamlarla geri alarak bizi açlığa sürüklüyorlar. Sermaye sınıfının

sorunu kârına kâr katmak. Ama bizim yaşadığımız sorunlar diz boyu. Bizleri ölüme sürüklüyorlar. Bizlere kışın soğukta yaşamayı dayatan bu sistemin kendisidir.

Biz emekçilerin bizden başka dostu yoktur. Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir. Bizler onlardan medet umar ve yardım etmelerini beklersek, yanılır ve daha çok yoksuluğa itiliriz. Bizi dizginsizce sömüren bu sömürü sistemine dur demenin zamanı çoktan geldi. O halde örgütlenip mücadele etmeliyiz. Örgütlenip sorunlarımıza sahip çıkmalı, tek bir yumruk gibi olmalıyız. Mücadele ettiğimiz, birleştiğimiz, örgütlendiğimiz oranda sermayeye karşı başarılı olur ve sömürü sistemine son verebiliriz. Kurtuluşun tek başına olamayacağını hiçbir zaman unutmamalıyız. Herşey örgütlü ve birleşik mücadeleden geçiyor.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Kızıl Bayrak okuru bir işçi/Gülsuyu

“Milenyum” örtüsünün ardındaki gerçekler

1999'un son günlerinde yoğun bir milenyum bombardımanına maruz kaldık. Türkiye'nin AB'ye aday üye kabul edilmesinin de etkisiyle sermaye medyası, yazılı ve görsel araçlarıyla; “2000, milenyum çağı”, “AB süreci”, “geleceğin büyük, dünya ülkesi Türkiye” palavralarıyla, bol bol kafa şişirip temelsiz hayaller yaymaya çalıştı.

Sermaye borazanı medyanın dediklerine bakılırsa sanılır ki, en kısa bir zamanda insanların hiçbir sorunu kalmayacak, herşey güllük gülistanlık olacaktır. Demokratik sorunlar, işkence vb. sorunlar, hemen bir iki anayasal değişiklik halledilecek. Kürt sorunu; o zaten çözülmüş sayılır, “terör” de bitti, bir “reform”la herşey tamam. Ekonomi dersiniz, hızla düzeliyor. AB'ye de aday üye olduk, hazır milenyum çağı da başlamışken, on yıla kalmaz Türkiye lider devletler arasına katılacak! Bunlar da benzer onlarca argüman da işin cabası. Görüntüde sunulan, sınıfsız, zümresiz, kaynaşmış bir toplum tablosu.

Acaba gerçekler öyle mi? AB'li, milenyumlu örtüyü kaldırıp bir kenara fırlattığımızda, altından çıkan bambaşka gerçeklerle karşılaşırız. Bu palavraların işçi sınıfı ve emekçiler için pek bir kıymeti harbiyesi yoktur. Belki bir kısım emekçiye bazı hayallere yol açabilir. Ancak yaşamın gerçekliği kısa sürede bu hayalleri tuzla buz edecektir.

Yalan üretim merkezi medyayı bir kenara bırakıp, 2000 yılına nasıl girdiğimize rakamlarla bir göz atalım.

Bu rakamlar gerçeği tüm boyutlarıyla ortaya sermese bile, yine de çarpıcıdır. Türkiye dünyada gelir dağılımı en eşitsiz 5. ülkedir. Milenyum işsiz karşılayanların sayısı 13 milyondur. Açlık sınırında yaşayarak karşılayanların sayısı ise 14 milyon. Milenyum sokakta, köprü altlarında karşılayan çocuk sayısı 200 bindir. 10 milyon çalışanın sadece 800 bini sendikalı, 4,5 milyon çalışan ise kayıt dışıdır. Sermaye düzeninin özelleştirme, tahkim, vb. saldırıları hayata geçebildiği durumda, sendikalı işçi sayısı daha da azalacak. İşsiz sayısı ise artmaya devam edecektir. Bu arada milenyum bir kala tespit edilen milenyumun asgari ücreti 80 milyon 650 bin liradır. Kendi yaptıkları hesaba göre ise, 4 kişilik bir emekçi ailesinin sadece aylık mutfak masrafı 125 milyondur.

Bu listeye daha birçok rakam eklenebilir. Ancak bu kısa liste yeterince çarpıcıdır. Sermaye düzeninin hükmü altında yaşamının biz işçi, emekçiler için ne anlama geldiğinin somut göstergesidir. Ama öte yandan, kapitalistlerin ve bilumum yordakçıların (kalemşöründen, tetikçisine kadar) ürettiğimiz değerler üzerinde nasıl tepindiklerini de yansıtmaktadır.

Şimdi bu sahtekarların suratlarına haykırmak gerek: Milenyumlarınız, AB'leriniz, palavralarınız sizin olsun! Bize gerekli olan sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünyadır. Ancak o zaman sizin gibi asalakların, leş kargalarının kökünü kazıyıp kendi gereksinimlerimiz için üretim yapabiliriz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

M. Dağlı/İstanbul

Kardeşler!

*Kolları, pazuları
kırıla, ısırıla
damla damla akıtılan
işçilerin kanı.*

*Aşsız, ışıksız, susuz
kalan
geceyarılarına kadar
grevlerde
haber bekleyen*

*işçiler...
Candaşlarım!
Ucu bucağı göze gelmez
ufkuna*

*nefes nefese varılan bu
kavganın*

*aslı astarı sadece
özgürlüktür.*

*Nabzına kulak verin
çeliğin*

*yağmurun, kayalığın,
denizin...*

*Nabzına kulak verin
görün, nasıl nefes*

*alıyor sevinç,
halkın kardeşliği*

yoldaşlarım...

Bir ortaokul öğrencisi

Devrimci tutsaklar onurumuzdur! Devrimci tutsaklara kalkan elleri kıracağız!

*Onlar ki toprakta karınca ve suda balık,
havada kuş kadar çokturlar
Onlar ki zindanda umut, direnç, dışarda ruh ve
ateştirler.
Zindan karanlığında direnen
Zamanı rüzgarlara salıp gidenler ki onlardır.
Onlar ki düşmanı zavallılaştıran ve acze
uğratanlardır
Destanımızda ve sohbetlerimizde yalnız onların
maceraları vardır.
Nazım Hikmet*

Sermaye devleti, Ulucanlar katliamından sonra toplum tepkisizliğinden de aldığı güçle, bütün cezaevlerinde saldırılarını dayatmış durumda. Siz tutsak düşmüş devrimciler şahsında bütün yaşamımızı, tüm toplumu hücrelere tıkmağa çalışıyorlar. Hepimizin bildiği gibi cezaevleri sınıflar mücadelesi tarihi kadar eskilere dayanıp, egemen sınıfların ezilenlere karşı teslim alma, imha etme, sindirme, ideallerine yabancılaştırma amacıyla kullandıkları birçok araçtan sadece bir tanesidir. Ancak geldiğimiz aşamada sermaye devleti bununla da yetinmeyip F tipi adı altında hücreleri dayatıyor. Bu F tipi cezaevi saldırısıdır ki; tutsak devrimcilerin politik varlıklarını yok etmek, ıslah ederek sosyal politik olarak algısal ve duygusal tepkilerini köreltmek, insanlıktan çıkarmak amacıyla hayata geçirilmek isteniyor. Alman devrimci Andreas Thoras Vogel, 10 yıllık hücre cezasının 4 yılını geçirdiği tek kişilik

izolasyonu (hücreyi) kısaca şöyle ifade ediyor: Çünkü kansız! Kişileri doğrudan öldürmekle yavaş yavaş öldürmek arasındaki tercih. Devletlerin, toplumun, bir operasyon sonucu öldürülen tutsakları görerek tepkilerini üzerlerine çekmek istememelerinden kaynaklanıyor. Ancak tecrit öyle görülüyor. Bu sistem kanın açıktan aktığının görülmesini değil, aynı uygulamaların kansız ama daha acımasız bir şekilde yapılmasını sağlıyor. İnsanların yavaş yavaş ölümünü kanlı ölümlere tercih ediyorlar.

Biz diyoruz ki; faşist sermaye devletinin hücreleri hayata geçirmesi o kadar kolay değildir. Öncelikle içerdeki yoldaşlarımızı, siper yoldaşlarımızı, dışardaki tutsak ailelerini, ilerici insanları, devrimcileri, komünistleri ezmesi gerekiyor. Devrimci tutsaklara kalkan elleri kıracağız. Bildirimizle, afişimizle, kuşumuzla, materyallerimizle emekçileri bilinçlendirecek, gücümüzün sınırlılığına bakmadan işçi-emekçileri seferber edeceğiz.

Tarihsel olarak haklı davamızda tutsak düşmüş siz tüm devrimci yoldaş ve siper yoldaşlarımız, sizleri Ulucanlar'daki direnişçilerimizin ruhuyla kucaklıyor, gazetemiz **Kızıl Bayrak** aracılığıyla selamlarımızı gönderiyoruz.

Ekimlerle, Mayıslarla yürüyoruz,
Yürüyoruz devrime,
Yürüyoruz sosyalizme!

İzmir'den partili işçiler

Hücrelere girmeyeceğiz!

Sermaye devletinin yıllardır sürdürdüğü cezaevi politikası gündeme getiriliyor. Bu saldırıların işçi-emekçilere yönelik saldırılarla paralel gitmesi, rastlantı değildir. İşçi sınıfı ve emekçilerin öncüleri olan devrimci tutsakları; sindirme, tecrit etmekle sınıfı güçsüzleştireceğinin bilinci ve hesabıyla hareket etmektedir.

Devletin sürdürdüğü hücre tipi politikası bir kaç seferdir, devrimci dayanışmanın yürüttüğü, ölümüne ve kararlı direnişlerin ardından geri püskürtülmüş, sermaye devletine geri adım atılmıştır. Fakat şimdilerde bu saldırı daha hazırlıklı ve daha geniş bir biçimde planlanmaktadır. Bir yıldır yalan çetesi olan medyasıyla gündeme getirip meşru bir zemin yaratmaya çalışmaktadır.

Ulucanlar'da devrimcilere, "ya ölüm ya teslimiyet" dayatıldı ve devrimci tutsaklar ölümü seçerek tekrar gösterdiler ki, "ölümü yenenleri kimse yenemez". Ve büyük zaferi canlarıyla da olsa kazandılar.

Bütün bu saldırıların karşısında bir devrimci irade, devrimci cephe var. '96 Süresiz Açlık Grevi ve Ö.O. direnişlerinde, Ertürk kardeşlerin 65 günlük açlık grevinde, cezaevi işgallerinde ve Ulucanlar Cezaevi'ndeki direnişlerle irademizin bükülmezliğini somut bir biçimde kanıtladılar. Bu yeni saldırılar için zindan cephesine kulak verdiğimizde kararlılığı duyabiliriz. Habib Gül yoldaşın; "Biz hazırız, partinin bayrağına leke sürdürmeyeceğiz" mektubu, bu cephenin ne kadar hazır olduğunun çarpıcı ve simgesel bir göstergesidir.

Çok kez gösterdik ki, "ölümü yenenleri kimse yenemez" Ve yine göstereceğiz. Biz, işkencehanelerde, düşmanın kendi karargahında, iki iradenin en yakından çarpıştığı ve dört tarafı sermayenin kolluk güçleri tarafından çevrilmiş olan cezaevlerinde, devrimci iradenin galip gelmesiyle, sermayeye geri adım atılması ile irademizin onurluluğu ve yüceliğini defalarca ispatladık. Bilsinler ki bu sefer de onlar diz çöcekler!

Hücrelere, girmeyeceğiz, direneceğiz!

ankara'dan kara bir haber gelmiş
ak memeli
ak sütü anaların bebeleri
gecenin sultasında
düşlerin ahengine
sokulmuş bir ürperti gibi
böğrümde bir bıçak yarası uyy anam

ayışığı
ihanetsiz vururmuş alınlarına
kulelerde
zehir zemberek
ağulanmış gözlerin vahşeti

pırıl pırıl yıldızların alnı
yıldızlar kaldırmış başlarını yukarı
bu gece vakti böyle güzel
bu gece vakti
ağaran tanlardan da güzel
düşlerinde
yarın ılık nefesiyle sevişenler

anam kurşun dökerdi
göz degen yerlerime çocukken
yağmur gibi
yağar şimdi kulelerden
döşümde bir kurşun yarası
dağlar beni uyy anam
yurdum yuvam yüreğim kanar

vurulduğum
çekiliyor kanım işte bak
dönüyor başım sarhoşluktan
gözlerime
sonbahar yaprakları dökülmekte
ama hala donmadı sesim
ama hala sıcacık ellerim
aah ben de durabilseydim halaya
gözümde iki damla yaş
ölmekten değil
ölesiye sevinmekten a dostlar

barikatları unut çocuk
tankların üzerine yürümeyi
bir de
görüş gününü unut çocuk
sevdasını gözlerinden okuyacak
yarın olmayacak
tüylerimizi diken diken eden
gülüşünü bile özleyeceğiz gayri

hangi sonbahar güzel değil ki
hangi yağmurda yürümek
hangi suların birikintisi
mayalamaz asiliğimizi

ha bir gayret daha çocuklar
ha çekin uşaklar denizi
ışıklı bir güneş doğar parti gibi

*HADEP'li belediye
başkanlarına
tutuklama,
parti yöneticilerine
ceza...*

Kürt halkına karşı

**inkar ve imha
politikası sürüyor!**

Sistem içi çözüm yoktur...

**Kurtuluş devrimde,
çözüm sosyalizmde!...**